

Quỳnh Dao

Quận chúa Tân Nguyệt

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 1

Triều nhà Thanh, đời vua Thuận Trị.

Đối với Quận Chúa Tân Nguyệt, năm xảy ra "biến cố Kinh Châu", giống như một lưỡi dao sắc nhọn, cắt cuộc đời nàng ra làm hai mảnh một cách khốc liệt, thẳng thừng. Mười bảy năm nay, những ngày tháng nhung lụa, quyền quý, cao sang, vui vẻ, hạnh phúc... đều toàn bộ trở thành quá khứ. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, nàng mất cha, mất mẹ, mất di nương (thứ thiếp của cha), mất hai người anh lớn, và căn nhà êm ấm mà nàng đã lớn lên suốt mười mấy năm trường. Tất cả đều không còn nữa, tất cả đều không tồn tại nữa. Đón tiếp nàng, là nỗi đau thương vĩnh viễn không ngừng, và một tương lai mịt mờ không biết trước được.

Giây phút vĩnh biệt cha mẹ, lúc nào cũng rõ ràng như thể mới xảy ra ngày hôm qua.

Hôm đó, Kinh Châu thành đã rối loạn như mớ bòng bong.

Dân chúng chạy tứ tán, trong thành dậy lên tiếng kêu khóc vang trời, phía ngoài thành tiếng súng đùng đùng vang dội, đại quân của Ngô Thế Xương, đã tấn công lên tới mặt thành. Đoan Thân Vương, lúc đó cả chiến bào đã nhuộm đầy máu, vội vàng, hấp tấp chạy vào căn phòng khách to lớn của vương phủ, đưa đứa em trai tám tuổi của Tân Nguyệt là Khắc Thiện ngay cho nàng, ra lệnh một cách thật khẩn cấp:

- Tân Nguyệt! Cha và các anh của con, đều sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, mạch máu cuối cùng của nhà ta chỉ còn lại có một mình Khắc Thiện mà thôi! Bây giờ, cha đem cái trách nhiệm trọng đại là bảo vệ Khắc Thiện giao cho con! Hai chị em con phải lập tức hóa trang thành dân chạy nạn, lập tức chạy trốn ra khỏi thành ngay đi!

Tân Nguyệt gọi lên thật to, thật kịch liệt:

- Không! Con muốn được ở lại cùng với cha và mẹ, sống cùng sống, chết cùng chết!

Phước Tấn nắm lấy bờ vai của Tân Nguyệt, nói một cách cương quyết:

- Con không thể như thế được! Vì giọt máu hương lửa cuối cùng của vương phủ, con phải can đảm mà sống, giờ này phút này, muốn chết rất dễ, cầu sống mới khó!

Tân Nguyệt kêu lên:

- Mẹ! Nếu đi, thì chúng ta cùng đi vậy!

Gương mặt của Phước Tấn mang đầy vẻ bi thương hùng tráng:

- Con biết rõ là không làm như thế được! Mẹ đã thề là sẽ đi theo cha con, bảo toàn tiết liệt! Tình thế đã khẩn cấp lắm rồi, các con phải mau chạy đi!

Vương gia kêu lên thật to:

- Mãng Cổ Thái! Vân Na!

Thị vệ Mãng Cổ Thái và cô a hoàn Vân Na đang đứng hầu một bên vội vàng lên tiếng ứng hầu:

- Dạ!

- Các người phụ trách bảo vệ quận chúa Tân Nguyệt và tiểu thế tử Khắc Thiện, phò chủ ra khỏi thành, bảo vệ chủ cho đến chết! Đây là mệnh lệnh!

Mãng Cổ Thái và Vân Na trả lời thật mạnh mẽ:

- Vâng!

Vương gia rút từ trên lưng ra một cây lệnh tiễn, một cây dao găm, nhét thẳng vào tay Tân Nguyệt.

- Tân Nguyệt! Nếu như trên đường đi gặp được viện binh của Bát Kỳ Quân chúng ta, con chỉ cần đưa cây lệnh tiễn Đoan Vương của ta, họ sẽ biết ngay các con là hậu duệ của trung thần, họ sẽ tận lực bảo vệ các con! Nếu như trên đường đi gặp phải kẻ địch, để khỏi bị nhục, ta muốn con

giết chết Khắc Thiện, rồi mới tự sát để giữ toàn tiết hạnh! Tân Nguyệt trừng to đôi mắt kinh hoàng, nhìn thẳng vào cây lệnh tiễn và dao găm trên tay, trong nỗi kinh hoàng bàng hoàng và mối đau thắt ruột thắt gan đó, nàng đã hiểu rõ được một chuyện là không thể nào có thể thương lượng gì thêm được nữa, tất cả đều đã được an bày sẵn sàng như thế.

Vương gia đưa tay đẩy Tân Nguyệt và Khắc Thiện ra phía cửa:

- Đi đi! Đi mau đi! Nếu là con của ta, thì đừng nên lồi lõm kéo kéo, khóc lóc ỉ ôi làm gì!

Tân Nguyệt rút cuộc không nín được nữa, nàng kêu to lên đau khổ:

- Đừng cha ời! Tại sao lại là con? Tại sao nhất định phải là con bảo vệ Khắc Thiện? Con không chịu, con không chịu, con muốn cùng chết với tất cả mọi người...

Đột nhiên Vương gia dùng một giọng nói tràn đầy tình cảm, dịu giọng xuống mà rằng:

- Nguyệt nhi! Tại sao lại là con? Tại vì con là đứa con gái cha thương yêu nhất trên đời này, con có biết không? Bây giờ, tình hình đã gấp rút đến như thế, hai anh con đều là võ tướng, vả lại đều đã bị thương, tất nhiên chúng nó phải theo ta, chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng, thế nhưng

làm sao ta có thể nhẫn tâm nhìn bốn đứa con ruột thịt của mình, hy sinh toàn bộ cho được? Con và Khắc Thiện, là hai đứa con nhỏ nhất của ta, ta thật sự không nỡ lòng nhìn thấy cảnh con cùng chết với ta! Mong trời già phù hộ, cho hai con một con đường sống! Như vậy, cho dù ta có chết cũng không có gì nuối tiếc! Do đó, con cần phải sống, không phải chỉ để bảo vệ Khắc Thiện, mà còn vì sự sung ái và thương tiếc của ta đối với con nữa! Nguyệt nhi của cha, nhất định là con không muốn cho cha phải có sự hối tiếc chứ, phải không?

Giọng nói tràn đầy tình cảm của Vương gia, càng làm cho trái tim Tân Nguyệt đau như dao cắt, nước mắt nàng tuôn xuống như mưa. Nàng không nỡ nhẫn tâm để cho cha mình thất vọng, càng không nỡ nhẫn tâm để cho cha mẹ nhìn thấy những dòng nước mắt của mình và Khắc Thiện, nàng ôm lấy dao găm và lệnh tiễn, kéo tay Khắc Thiện, cả hai chị em cùng xông ra khỏi vương phủ mà không dám quay đầu lại nhìn thêm một lần nào nữa.

Và như thế, nàng đã vĩnh biệt cha mẹ ngay từ giây phút đó.

Hôm ấy, nàng, Khắc Thiện, Mãng Cổ Thái, Vân Na bốn

người, mặc vào người áo vải quần thô, rách rưới nghèo nàn, trà trộn vào trong đám dân chạy nạn rối loạn kia, từ một bên cửa thành Kinh Châu, chạy ra phía ngoài. Trên cảm giác, đoạn đường đó thật là trùng trùng điệp điệp, dài đằng đằng như thể không bao giờ ngưng nghỉ. Dân chạy nạn tranh nhau mà chạy, tiếng trẻ con khóc la gọi cha rêu mẹ, và ngọn lửa dậy trời của Kinh Châu thành... tất cả đều trộn lẫn vào nhau. Bên tai nàng vang lên tiếng hò reo sát phạt của Kinh Châu thành, và tiếng rên rỉ kêu la của dân chạy nạn. Trước mắt nàng, lúc nào cũng phản phát hình ảnh của ánh lửa chập chờn, vết máu loang lổ và làn sóng người di tản khủng khiếp của ngày hôm đó.

Mãng Cổ Thái công Khắc Thiện trên lưng, Vân Na dìu đỡ Tân Nguyệt, bọn họ đi hết một ngày trời. Chưa bao giờ Tân Nguyệt chịu đựng cảnh khổ sở như thế trong đời, gót chân nàng nổi đầy mọng nước. Còn Khắc Thiện, thằng bé có bao giờ trải qua những cảnh khổ như thế, lại có bao giờ rời xa cha mẹ dù chỉ một ngày, suốt đoạn đường đi, thằng bé cứ khóc thút tha thút thít, đến buổi tối, ngay cả thanh âm cũng trở nên khàn đục. Thế mà tối hôm đó, bọn họ đang mãi miết đi, đột nhiên trên trời trở nên tối âm u, mây đen vần vũ kéo đến, sấm sét giao nhau, mưa đổ xuống như trút nước thật nhanh.

Cả bốn người khi chạy ra khỏi nhà, đã là lúc bình lửa dậy trời, không một ai nghĩ đến chuyện đem theo dù. Trong khoảnh khắc, tất cả đều bị ướt đẫm cả người. Đến khuya hôm đó, họ mới tìm ra được một ngôi nhà hoang phế, giữa đám gạch vụn cột xiêu đổ, họ tìm ra được một khoảng tường có mái hiên che vẫn chưa ngã đổ, cả bọn co rút dưới mái hiên đó để tránh mưa tránh gió. Đợi đến khi mưa tạnh gió êm, Khắc Thiện lại bắt đầu lên cơn sốt.

Mãng Cổ Thái nổi lên một đồng lửa, mọi người vội vàng hơ cho khô đám quần áo bị ướt. Tân Nguyệt ôm chặt lấy Khắc Thiện, cảm nhận được hơi nóng hừng hực toát ra từ người thẳng bé, bất giác nàng vừa cuống quýt, vừa đau lòng. Lại cộng thêm, Khắc Thiện cứ mãi dùng ánh mắt mang đầy niềm hy vọng, nhìn vào Tân Nguyệt, nói một cách tội nghiệp rằng:

- Khi nào chúng ta mới có thể trở về nhà thế chị? Em nhớ cái chăn ấm của mẹ quá!

Cái chăn ấm của mẹ? Giờ này phút này, cha và mẹ sống chết ra sao, vẫn còn chưa biết được đây! Trong lòng Tân Nguyệt, nổi lên một cảm giác đau đớn không cùng, nàng đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ bé của Khắc Thiện lên, nhìn thẳng vào mắt em, nói thật chân thành:

- Em nghe đây! Phải cố gắng chấn chỉnh lên! Can đảm lên!

Đừng nên nghĩ đến cái chần ảm của mẹ nữa! Từ đây về sau, em chỉ còn có chị thôi! Trong óc em lúc nào cũng phải nghĩ rằng, làm sao sống cho đàng hoàng để vui lòng cha mẹ mà thôi! Biết chưa?

Khắc Thiện cố gắng kềm chế những dòng nước mắt sắp trào dâng ra khỏi khóe mắt, gật gật đầu.

Mãng Cổ Thái năm nay chỉ mới tròn hai mươi tuổi, là một thị vệ nhiệt tâm, trung thành, cương trực và dũng mãnh.

Vân Na chỉ lớn hơn Tân Nguyệt có một tuổi, tuy là a hoàn, nhưng từ nhỏ đã được lớn lên trong vương phủ, do đó kinh nghiệm về đời sống bên ngoài, tuyệt đối không nhiều hơn Tân Nguyệt bao nhiêu. Cả hai người cùng nhìn thấy cục diện thê thảm đó, đều cảm thấy trái tim nóng như lửa đốt, nhưng đều không biết phải làm thế nào cho phải.

Mãng Cổ Thái nấu một nồi nước, Vân Na lấy ra bọc lương khô đem theo bên mình, hai người quỳ trước mặt Tân Nguyệt và Khắc Thiện, mỗi người nói một câu:

- Công tử, cậu nên uống nhiều nước một chút, mới có thể bớt nóng được!
- Quận chúa, trên đường đi cô không có ăn uống gì hết, bây giờ ăn một chút cho đỡ dạ!
- Công tử, để Vân Na cạo gió cho cậu nhé?
- Quận chúa...

Tân Nguyệt buông Khắc Thiện ra, đứng ngay dậy, nghiêm sắc mặt nói rằng:

- Mãng Cổ Thái, Vân Na, hai người nghe đây! Từ nay chúng ta chỉ là dân thường thôi, hai người, từ nay là anh và chị dâu của chúng tôi, chúng tôi là em trai và em gái của anh chị, do đó, đừng nên gọi chúng tôi là quận chúa hay công tử gì nữa hết, để khỏi phải bị lộ hành tung! Điều quan trọng nhất là, đừng nên chuyện gì cũng quỳ xuống, lỡ như gặp phải kẻ địch, thì chẳng khác nào không đánh mà tự khai đây thôi!

Mãng Cổ Thái gật gật đầu từng phục, liên tiếp nói rằng:

- Dạ dạ dạ! Quận chúa nói rất phải!

Vân Na cuống quýt kêu lên:

- Mãng Cổ Thái! Anh thật là...

Mãng Cổ Thái tiếp lời một cách buồn bực:

- Tôi thật là ngu! Quận chúa mới nói là tôi đã quên...

Tân Nguyệt đưa mắt ngao ngán nhìn hai người nô bộc trung thành, chỉ trong khoảnh khắc đó, trong lòng nàng tràn dâng một nỗi bi ai mà tình ngộ ra một điều rằng; từ đây về sau, nàng đã vĩnh viễn giã từ những tháng ngày vô tư, vô lự trước đây rồi! Vĩnh viễn giã từ những tháng ngày ngây thơ, hồn nhiên xưa cũ! Nàng không còn là một nàng tiểu quận chúa được nuôi dưỡng trong lầu son gác tía

nữa, mà nàng bây giờ, là một người chị lớn mang đầy trách nhiệm trọng đại.

Hai ngày tiếp theo sau đó, ban ngày bọn họ vội vã đi cho nhanh, buổi tối thì tìm một chỗ hoang phế nào đó để dừng chân tạm ngủ.

Ngày thứ tư, tình trạng của Khắc Thiện càng lúc càng tệ hại. Thằng bé nằm gục trên vai của Mãng Cổ Thái, lúc nào nó cũng ở trong tình trạng hôn hôn mê mê, ăn thức gì vào cũng nôn trở ra, nhiệt độ trong người cứ giữ cao như từ mấy hôm trước, không thay đổi. Cả ba người lớn đều hoàn toàn không còn biết phải làm thế nào, bọn họ đều nhất tâm nhất ý tìm cho ra một thôn làng hoặc một thị trấn nào đó, để có thể tìm được thầy thuốc trị bệnh cho Khắc Thiện. Thế nhưng, không hiểu tại sao, lại càng đi càng hoang vắng. Từ sáng đi đến chiều, đừng nói thôn làng thị trấn gì cũng không thấy, mà ngay cả những người chạy nạn khác, cũng càng lúc càng thưa thớt đi. Đến buổi chiều, nắng đổ xuống thật gay gắt, khí hậu trở nên vô cùng oi bức. Ba người lớn, người nào cũng đổ mồ hôi như tắm, chỉ có thằng bé Khắc Thiện, cho dù cả người nóng ran như lửa, thế nhưng lại không hề đổ ra một giọt mồ hôi nào.

Sau đó, bọn họ đi vào một khu sơn cốc, hai bên đường

đều là những tảng đá to lớn, đồ sộ. Từ phía xa xa, có tiếng nước chảy róc rách của một con suối nào đó, tất cả mọi người đều cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Vì nước trong bình mang theo đã cạn từ lâu. Tân Nguyệt bất giác bước nhanh hơn lên, đi trước hơn cả bọn, định bụng rằng sẽ đi tìm nguồn nước đó. Đột nhiên, phía trước mặt nàng vang lên một tiếng quát thật to:

- Đứng lại!

Tiếp theo đó, từ trong đám cỏ bên vệ đường, nhảy xổ ra một đám khoảng sáu, bảy người đàn ông vạm vỡ, trên tay đều có cầm binh khí. Bọn họ đứng chắn ngang con đường duy nhất của sơn cốc, ùn ùn kêu to lên rằng:

- Các người là ai? Từ đâu đi đến đây vậy? Từ đâu đi đến đây vậy?

Tân Nguyệt loạng choạng thụt lùi lại, kinh hoàng thất sắc, chưa kịp mở miệng trả lời, một người trong bọn đã lẹ làng đưa tay ra, định chụp lấy Tân Nguyệt, Mãng Cổ Thái thấy tình hình nguy cấp, không kịp suy nghĩ, đã phóng thật nhanh tới, miệng kêu lên thật to:

- Không được vô lễ!

Trên lưng của Mãng Cổ Thái đang cõng Khắc Thiện, do đó dĩ nhiên không thể nào thi triển được thân pháp một cách lanh lẹ cho được, có một người đàn ông trong bọn, bắt

ngờ chạy thẳng lên trên, đưa tay kéo nhanh chiếc khăn quấn đầu của Mãng Cổ Thái. Hấn kêu lên thật to như vừa mới khám phá ra một chuyện hi hữu:

- Xem kìa! Thằng này nó có cái bím tóc chúng bây ơì?
Chúng nó là người Mãn Châu! Giết chúng nó đi! Giết chúng nó đi!

Mãng Cổ Thái bị kéo khăn đội đầu xuống, sắc mặt đã biến đi, còn đang định nạt lên, Vân Na đã đưa tay kéo lấy chàng, vội vã tiếp lời rằng:

- Không không không! Chúng tôi cố ý hóa trang ra thế này đó thôi, tại vì chúng tôi muốn tránh bọn lính Thanh đấy mà!

- Giả dạng thành bọn giặc Mãn Thanh, chính là chó săn cho người Mãn Thanh, cũng đáng giết như nhau!

Lập tức, sáu, bảy người đều đồng loạt hô to lên, tiếng kêu vang trời dậy đất:

- Giết! Giết! Giết.

Mãng Cổ Thái gầm lên thật to:

- Quận chúa! Chạy mau!

Một người trong bọn kêu lên kinh hoảng:

- Đó là quận chúa! Chúng ta bắt sống chúng! Có thể lãnh thưởng đấy! Đừng để cho đứa nào chạy thoát! Ra tay đi... anh em ơì...

Mãng Cổ Thái thấy chuyện đã đến nước này, cả người

chàng coi như đã đánh nước liều. Chàng đưa Khắc Thiện thẳng qua cho Tân Nguyệt, miệng phát ra một tiếng gầm thật to, thân hình nhảy vọt lên trên không trung, hai chân đá vào ngay một tên đại hán đang dẫn đầu xông đến, đồng thời, bàn tay bẻ ngoặc ra phía sau, thò vào chiếc túi đeo bên mình, cây đại đao trong bao đã lấp lánh ánh mặt trời phản chiếu, từ trên không sáng ngời rơi thẳng xuống.

Mãng Cổ Thái chụp lấy cây đao, quay người xông thẳng về phía trước. Tư thế này của chàng coi như đã liều mạng, chàng cầm cây đao chém Đông chém Tây, mấy tên đại hán vì quá bất ngờ, nên trong nhất thời, không phản ứng lại gì được nhiều, hiển nhiên đã bị chàng đánh đến độ không tiến được mà chỉ có lùi. Chỉ trong khoảnh khắc không thể chậm trễ đó, Tân Nguyệt đã bồng Khắc Thiện, cùng với Vân Na cuống cuống chạy về hướng mấy bụi cỏ bên đường. Thế nhưng vì sức Tân Nguyệt quá yếu, con đường núi lại ngoằn ngoèo, đá nhọn lởm chởm, nàng chạy không được mấy bước, đã bị vướng chân vấp ngã, cùng với Khắc Thiện đâm bổ nhào xuống đất.

Khắc Thiện bị té một cái như trời giáng, mở to đôi mắt kinh hãi lên nhìn Tân Nguyệt trừng trừng, thằng bé ngớ ra không biết chuyện gì. Vân Na quỳ phục ngay xuống đất, cuống quýt ôm lấy Khắc Thiện lên, kêu to rằng:

- Để em bông Khắc Thiện cho, quận chúa chạy cho mau đi! Mãng Cổ Thái không đánh được lâu đâu...

Tân Nguyệt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bộ quần áo bằng vải thô của Mãng Cổ Thái đã có mấy chỗ bị nhuộm đầy máu. Tuy rằng chàng hùng hổ tấn công, bất kể mọi nguy hiểm, nhưng hiển nhiên "mãnh hổ nan địch quần hồ", Mãng Cổ Thái đang từ từ lọt vào thế hạ phong, ngay đúng lúc Tân Nguyệt quay đầu lại nhìn, nàng lại nhìn thấy Mãng Cổ Thái bị chém thêm một nhát vào cánh tay. Trong lòng Tân Nguyệt dâng lên một ý nghĩ thâm trầm; thật không thể nào ngờ được, cha nàng đem Khắc Thiện phó thác cho nàng, thế mà nàng chỉ duy trì được có mấy hôm! Nàng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trước mặt có một tảng đá to đang nằm chắn lối, nàng lập tức quyết định:

- Không chạy nữa! Thay vì để bị bắt rồi chịu nhục, thôi thì thà rằng giữ toàn tiết hạnh! Vân Na, chị và Mãng Cổ Thái chống đỡ dùm chúng tôi, để cho chúng tôi có thể chết dưới tay của mình!

Tân Nguyệt nói xong, bèn bắt đầu leo lên tảng đá to đó.

Vân Na nghe Tân Nguyệt nói như thế, nàng cảm thấy trái tim, gan ruột như co thắt lại, nhìn sang Mãng Cổ Thái, chàng đang chiến đấu một cách thật khốc liệt, hiển nhiên không bao lâu nữa cũng sẽ bó tay. Nàng biết rằng đã đến

bước đường cùng rồi, bèn không nói không rằng đưa tay đẩy Khắc Thiện lên trên tảng đá. Tân Nguyệt đưa tay kéo Khắc Thiện lên với nàng, hai chị em đưa mắt nhìn nhau, trăm lời ngàn tiếng, đều cô đọng lại trong cái nhìn này. Mãng Cổ Thái vẫn còn đang chiến đấu kịch liệt, nhưng cứ bước lùi từng chập, thấy rõ là không còn chịu đựng nổi bao lâu nữa. Sự việc không thể chậm trễ được nữa. Tân Nguyệt rút cây dao găm từ trong người ra, đưa lên thật cao, đôi mắt nàng mờ lệ, cắn răng nói bằng một giọng run rẩy:

- Khắc Thiện! Chị xin lỗi em nhé!

Khắc Thiện tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng đã biết chuyện gì sẽ xảy ra. Và cho dù rất sợ hãi, nhưng thằng bé vẫn nói một cách rất can đảm:

- Em biết rồi, chúng ta phải cùng chết chung với nhau, em không sợ, chị... cứ xuống tay đi!

Hai bàn tay Tân Nguyệt cầm chặt cán cây dao găm, nhìn Khắc Thiện chăm chăm, thế nhưng, nàng không có cách chi xuống tay cho được. Khắc Thiện nhắm nghiền mắt lại, run rẩy đợi chết.

Tân Nguyệt ngẩng mặt lên trời đau khổ, lệ, bắt giác tuôn tuôn chảy xuống như mưa. Nàng cắn chặt răng, quyết định, đang định chuẩn bị đâm xuống, đột nhiên, nàng nhìn

thấy từ đằng xa có mấy lá cờ đang phát phới, nền trắng viền đỏ. Trái tim nàng nhảy thụp một cái, chỉ e rằng mình nhìn sai, định thần nhìn kỹ, không thể nào sai được! Cây cờ to nền trắng viền đỏ, đó là Tương Bạch Kỳ - một trong Bát Kỳ Quân của hoàng tộc. Theo sau lá cờ to tướng đó, là mười mấy thớt tuấn mã đang phi thật nhanh về hướng này, vó ngựa cuộn cuộn, bụi cát mịt mù.

Sự vui mừng của Tân Nguyệt thật không có gì diễn tả nổi, suốt cả cuộc đời nàng, chưa bao giờ kích động đến như thế. Quăng đi cây dao găm trên tay ra, nàng rút ra từ trong người cây lệnh tiễn, nhảy vọt lên cao, bắt đầu đưa tay vung vẩy cây lệnh tiễn một cách rối rít. Miệng nàng kêu lên một cách điên cuồng:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tôi là con gái của Đoan Thân vương - quận chúa Tân Nguyệt đây! Lệnh tiễn của Đoan Thân Vương ở đây! Mau mau đến đây cứu chúng tôi với! Mau mau đi...

Nàng quay đầu lại, hướng về phía mấy tên đại hán vẫn còn đang hăng hái vây đánh Mãng Cổ Thái, la lên thật to:

- Các người còn không chạy mau đi! Viện binh của Bát Kỳ quân chúng ta đã đến đây rồi kia! Tương Bạch Kỳ! Tương Bạch Kỳ sắp đến rồi đấy...

Những tên đại hán đó, vốn chỉ là một đám quân ô hợp,

thảo khẩu lưu manh. Lúc này, bị nàng kêu đến tâm thần rối loạn, ùn ùn ngừng tay lại, nhìn về hướng Tân Nguyệt kêu la. Thế nhưng vì địa thế quá thấp, không nhìn thấy gì cả, trong đám có một người, bèn leo lên tảng đá to, nhìn về hướng đó. Lập tức, hấn ta la to lên:

- Chết rồi! Quả đúng là Tương Bạch Kỳ! Trên cây cờ đó có thêu chữ "Hải"! Đó là "Mã Diêu Tử"! "Mã Diêu Tử"! Anh em ơi! Chạy cho mau!...

Những lời nói ra đó, làm cho sáu, bảy tên đại hán, quay người ùn ùn bỏ chạy, như thể gặp phải ma, chỉ trong chốc lát, bọn chúng đã tản mạn khắp nơi.

Tân Nguyệt vui mừng vô hạn, vừa nhảy vừa kêu, nàng hoàn toàn không để ý gì đến tên đại hán đã leo lên tảng đá. Tên đó nhìn thấy Tân Nguyệt xinh đẹp dễ thương, đột nhiên hấn nhào tới chụp lấy nàng, cồng ngay lên vai, nhảy mấy bước đã xuống tới đất, co giò phóng như bay. Vừa chạy, hấn vừa la lên:

- Bắt cô quận chúa này, cho dù không được thưởng, cũng có thể làm áp trại phu nhân được!

Khắc Thiện và Vân Na đều cùng cất tiếng la lên thật to, người thì gọi chị, kẻ thì réo quận chúa. Mãng Cổ Thái quay người lại định rượt theo cứu nàng, nhưng vừa chạy được mấy bước, đã ngã quỵ xuống vì vết thương ở chân quá

đau đớn. Tân Nguyệt gào lên thật thảm thiết:

- Buông ta ra! Buông ta ra! Buông ta ra...

Nô Đạt Hải, làm quan đến chức Uy Vũ tướng quân, còn có một biệt hiệu là "Mã Diêu Tử", một nhân vật từng làm cho kẻ địch kinh tâm tán đởm. Trên chiến trường, chàng gần như là một người vô địch, trải qua trăm trận, nhưng chưa bao giờ bại một trận nào. Chàng, gần như là một nhân vật truyền kỳ, là một người không bao giờ biết thế nào gọi là "sợ sệt", thế nào gọi là "hãi hùng", thế nào gọi là "đau khổ", thế nào gọi là "vùng vẫy". Chàng dùng cái tinh thần "uy vũ bất năng khuất" đó của mình, để đối diện với tất cả những trận chiến tranh mà chàng đã trải qua, luôn luôn chàng là một người "đầu đội trời, chân đạp đất", xem cái chết như một sự trở về.

Một người như thế, mọi người chỉ có một cách xưng hô cho họ: đó là "anh hùng".

Nô Đạt Hải, nhân vật anh hùng đó, hôm ấy, định mệnh đã an bày sẽ phải gặp Tân Nguyệt. Và cũng như Tân Nguyệt, chàng sẽ cáo biệt những tháng ngày trước đây của mình. Tuy nhiên, chàng vẫn không hề hay biết một mảy may nào.

Khi Nô Đạt Hải nghe được tiếng kêu thảm thiết của Vân Na và Mãng Cổ Thái vang vọng lại từ phía xa xa:

- Quận chúa Tân Nguyệt! Quận chúa Tân Nguyệt! Quận chúa Tân Nguyệt!... Mau mau, ai đến cứu quận chúa Tân Nguyệt với!...

Khi chàng nhìn thấy tên đại hán đang vác Tân Nguyệt trên vai chạy trốn chết, trực giác cho chàng biết ngay chuyện gì đã xảy ra. Chàng quơ mạnh cây roi trên lưng ngựa, thúc cho nó phóng vọt lên trên, miệng chàng kêu lên thật to:

- Tên cuồng đồ lớn gan kia! Mau buông người xuống! Ta sẽ tha cho tội chết! Nếu không, đừng trách sao ta không dung tình đấy nhé!

Vừa nói, chàng vừa rút từ thắt lưng ra cây dao găm, đuổi thật nhanh theo sau lưng tên đại hán.

Phía đằng trước mặt đột nhiên có một con suối nhỏ, tên đại hán hộc tốc chạy dọc theo đó, Nô Đạt Hải cũng rượt chạy dọc theo. Vó ngựa làm tung toé nước trong khe suối, tạo nên những âm thanh vỡ vụn vang vang. Nô Đạt Hải thấy sự cảnh cáo của mình vô hiệu, cây dao găm của chàng bèn phóng vút khỏi tay, bay thẳng về phía bắp chân của tên đại hán đó. Tên đại hán đó kêu rú lên đau đớn,

trong sự kinh hoàng, hoảng sợ, hấn thả ngay Tân Nguyệt xuống đất. Mọi việc chuyển biến trong chớp nhoáng, nhìn thấy trước mắt là Tân Nguyệt sẽ lộn xuống nước, Nô Đạt Hải đã kịp thời cúi xuống từ trên lưng ngựa, đưa tay ra chụp ngay lấy nàng. Tân Nguyệt chỉ cảm thấy thân hình mình nhẹ hẫng lên, không hiểu tại sao mình đã lơ lửng trên không trung. Nàng mở to đôi mắt, chỉ thấy bộ áo giáp màu trắng xóa của chàng, lấp lánh rạng ngời trong ánh nắng mặt trời rực rỡ. Cái thân hình cao lớn đó, cái khí thế dũng mãnh đó, như thể một vị thần từ trên trời cao giáng hạ phàm trần.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 2

Cả nhà Đoan Thân Vương, ngoài Tân Nguyệt và Khắc Thiện ra, đều tuần nạn trong "biển cổ Kinh Châu" đó. Binh cứu viện của Nô Đạt Hải đến chậm hết một bước, tuy rằng khắc phục được Kinh Châu, nhưng không có cách gì cứu được gia đình Đoan Thân Vương.

Tân Nguyệt ngoài Khắc Thiện ra, không còn một thứ gì khác nữa.

Ba tháng tiếp theo sau đó, Tân Nguyệt đi theo Nô Đạt Hải, bắt đầu một đời sống hoàn toàn mới mẻ. Nô Đạt Hải vâng mệnh hộ tống linh cữu của gia đình Đoan Thân Vương và hai đứa con cô cút của ông về kinh. Thế là, ngày đi đêm nghỉ, uống gió nằm sương, mỗi ngày họ đều sống trong tình trạng cát vàng tung bay mù mịt và tiếng ngựa hí vang trời. Bầu bạn với Tân Nguyệt, là nỗi thống khổ vô biên và nét phong sương vô tận. Một điều may mắn là, trong đội

ngũ của Nô Đạt Hải, có y sĩ quân đội tài giỏi hạng nhất, dưới sự lo lắng và che chở của Nô Đạt Hải, Khắc Thiện đã khôi phục lại sức khỏe một cách thật nhanh chóng, thương thế của Mãng Cổ Thái, sau những trị liệu liên tục, cũng ngày một thêm khá hơn.

Trong ba tháng đó, người gần gũi với Tân Nguyệt nhất, ngoài Vân Na, Mãng Cổ Thái và Khắc Thiện ra, chính là Nô Đạt Hải. Trước mắt của Tân Nguyệt, lúc nào cũng ẩn hiện cảnh tượng lúc Nô Đạt Hải cứu nàng, cái thân hình phóng nhanh tới đó, đôi cánh tay rắn chắc chụp lấy nàng đó, lại còn đôi mắt sáng long lanh, và chiếc áo giáp trắng lấp lánh ánh sáng dưới ánh mặt trời... chàng không phải là người, chàng là một vị thần! Cả người chàng từ trên xuống dưới, đều phát ra ánh sáng! Cảm giác của Tân Nguyệt về Nô Đạt Hải vô cùng mạnh mẽ; chàng xuất hiện trong khi nàng gặp lúc nguy cấp nhất, yếu đuối nhất, hoảng sợ nhất, và điều đó đã đem đến cho nàng một sự khích lệ vô cùng lớn lao. Tiếp theo đó, chàng lại đi bên cạnh nàng trong khoảng thời gian nàng cảm thấy buồn bã nhất, vô vị nhất, cô độc nhất của cuộc đời. Do đó, sự sùng bái, kính yêu, ỷ lại và tín nhiệm của nàng đối với chàng, có thể nói là đã lên đến cực điểm.

Trong suốt đoạn đường di chuyển đầy phong sương đó,

Tân Nguyệt đã cố gắng hết sức để kềm chế nỗi bi ai tràn ngập trong lòng mình. Cho dù mỗi đêm, mỗi đêm, nghĩ đến cha mẹ, lòng nàng đau như dao cắt, gần như không có đêm nào ngủ được an giấc. Ngoài mặt, nàng lại tỏ ra rất kiên cường. Tại vì dù sao, bên cạnh nàng cũng còn có một Khắc Thiện yếu đuối hơn nàng, cần phải được nàng an ủi. Thế nhưng, có một đêm, nàng cứ nằm trằn trọc mãi, không có cách gì ngủ được. Cuối cùng không chịu được, nàng ngồi dậy, mở cửa lều đi ra ngoài, lặng lẽ đi đến bên cạnh nhóm lửa cho ấm. Ngồi trước nhóm lửa cháy âm ỉ trong đêm tối, nàng ngẩng đầu lên nhìn trời, và nàng nhìn thấy một vầng trăng mới mọc nằm vắt vẻo trên vòm trời đen ngịt đó, nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên, một nỗi đau thương kéo ập đến, không có cách gì kềm chế nổi. Nàng dùng tay ôm lấy phía dưới cằm, ngơ ngẩn nhìn lên trời cao, nước mắt cứ tuôn tuôn chảy dài xuống đôi gò má. Nô Đại Hải đã đến bên cạnh nàng, không biết từ lúc nào. Chàng cởi chiếc áo choàng trên vai của mình, khoác lên bờ vai bé nhỏ của nàng. Nàng giật mình kinh hoàng, nhìn thấy Nô Đạt Hải, liền vội vàng đưa tay lên quệt đi nước mắt. Nô Đạt Hải ngồi xuống bên cạnh nàng, dùng ánh mắt thật dịu dàng, thật dịu dàng nhìn thẳng vào nàng, dùng giọng nói thật dịu dàng, thật dịu dàng nói với nàng rằng:

- Muốn khóc thì cứ khóc đi! Trên đường đi cô cứ kèm chế mãi, coi chừng sinh bệnh đấy nhé! Khóc đi! Khóc một trận cho thật đã, sau đó, chấn chỉnh tinh thần lại, vì em của cô, vì gia đình đã khuất của cô, cô phải cố gắng vui sống. Con đường trước mặt hãy còn dài lắm!

Tân Nguyệt ngẩng đôi mắt long lanh ngấn lệ lên, nhìn Ngô Đạt Hải, nỗi đau đớn trong lòng nàng, càng kéo đến ồ ạt như sóng cuộn vỗ bờ. Nàng cắn lấy vành môi, thật cố gắng, thật cố gắng kèm chế tiếng nấc nghẹn trong cổ họng, không nói lên một tiếng nào.

Giọng nói của chàng càng thêm dịu dàng hơn, ánh mắt chàng trong mát như dòng suối ngọt:

- Tôi có một đứa con gái, trạc tuổi cô, tên gọi là Các Lâm. Mỗi lần con bé gặp chuyện gì uất ức, nó đều chui vào lòng tôi khóc một trận cho đã. Cô thật sự không cần phải giấu đi những dòng nước mắt trước mặt tôi! Có thể, cô muốn kể lể ra chăng? Cứ nói bất cứ chuyện gì! Tôi rất vui lòng ngồi nghe!

Rút cuộc, Tân Nguyệt cũng chịu mở miệng nói:

- Tôi... tôi... tôi nhìn thấy vàng trắng trên trời, thật sự... thật sự đau lòng lắm...

Nàng nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Chàng hỏi:

- Vàng trắng như thế nào?

- Tôi được sinh ra cũng vào một đêm trăng lười liềm như thế này đây, do đó mà tôi được mang tên Tân Nguyệt. Ở nhà, cha mẹ thường gọi tôi là "Nguyệt Nhi", thế nhưng, từ đây về sau, không còn ai gọi tôi là "Nguyệt Nhi" nữa cả!... Không còn ai nữa cả!

Nàng càng nói càng đau lòng thêm hơn.

Nô Đạt Hải cảm thấy trái tim mình nóng bừng lên, một cô gái mảnh mai, yếu đuối như thế này, làm sao chịu đựng nổi nỗi đau thương nặng nề như thế kia! Bất giác, chàng dang rộng hai tay về phía nàng, nàng cũng bất giác ngã vào lòng chàng. Chàng cảm thấy trái tim mình chùng xuống, không kiềm chế được, bất giác chàng lầm thăm gọi nhỏ:

- Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi!...

Nghe giọng chàng dịu dàng gọi nhỏ như thế, Tân Nguyệt ngã nhào vào đôi cánh tay chàng, khóc như chưa bao giờ được khóc. Lần khóc đó, tuy rằng không khóc hết được những bi thương chất chứa trong lòng, nhưng dù sao, cũng giúp nàng giảm bớt được nỗi đau tận cùng xương tủy.

Kể từ lần đó, giữa nàng và Nô Đạt Hải, đã nảy sinh ra một sự thông cảm vô hình nào đó, không nói được nên lời.

Thường thường, chỉ trong một ánh nhìn thoáng qua, hoặc trong một động tác nào đó, họ đã có thể lĩnh hội được tình ý của nhau. Nô Đạt Hải dùng một tâm tư tế nhị và cẩn thận mà chàng chưa hề có bao giờ, để lo lắng và săn sóc cho nàng. Biết nàng thích cưỡi ngựa từ khi còn bé, chàng đem con tuấn mã "Lộc Nhi" của mình nhường cho nàng cưỡi. Biết nàng thích nghe tiếng tiêu, chàng ra lệnh cho người thổi tiêu hay nhất trong quân đội của chàng thổi cho nàng nghe. Biết nàng yêu Khắc Thiện nhất, chàng phái riêng ra một người đầu bếp chuyên môn lo lắng các món ăn thức uống cho thằng bé. Biết trái tim nàng luôn luôn mang nỗi đau ngấm ngấm sâu đậm, chàng thường hay ngồi cùng nàng bên cạnh nhóm lửa hồng ban tối, mỗi lần ngồi thường liên tiếp mấy tuần trà, chàng thường kể cho nàng nghe những chuyện về gia đình mình. Về vị lão phu nhân đầy quyền uy, về cô bé Các Lâm nghịch ngợm, về Dục Viễn trực tính và về cả người vợ rất mực hiền thực của chàng là Nhạn Cơ... nàng ngồi đó nghe, nghe mãi, nghe mãi, trong lòng cảm thấy ngẩn ngơ. Sau đó, nàng đem những chuyện về thời thơ ấu của mình, nói lại cho chàng nghe, chàng cũng rất nhẫn nại mà ngồi đó, nghe nàng kể hết chuyện này đến chuyện khác. Do đó, khi gần về đến Bắc Kinh, cả hai đều đã rất quen thuộc với nhau. Nàng đã

biết rõ về gia đình chàng như những đường chỉ trong lòng bàn tay, mỗi một người trong nhà chàng, đều giống như là những người thân của chính nàng vậy. Không bao giờ nàng có thể nghĩ rằng, trong những ngày tháng sau đó của mình, những nhân vật đó, đều trở thành một phần của cuộc đời nàng.

Mọi chuyện xảy ra như thế này; khi bọn họ về đến Bắc Kinh, vương công đại thần đều phụng chỉ ra đến tận ngoại ô nghinh đón, tang lễ của Đoan Thân Vương được cử hành vô cùng trang trọng. Sau tang lễ, hoàng thượng và hoàng thái hậu lập tức triệu kiến Tân Nguyệt, Khắc Thiện và Nô Đạt Hải. Tân Nguyệt được phong làm "Hòa Thạc Quận Chúa", Nô Đạt Hải được tăng chức "Nội Đại Thần". Khắc Thiện còn quá nhỏ tuổi, hoàng thượng quyết định đợi đến khi thằng bé trưởng thành rồi mới ban cho tước hiệu. Hoàng thái hậu nhìn thấy hai chị em Tân Nguyệt cô cút, bơ vơ, trong lòng vô cùng xúc động, bà trầm ngâm nói:

- Làm sao có thể tìm được nhà của một Thân vương quý tộc nào đó, để cho hai chị em con ở, để có thể sống trong không khí ấm cúng của một gia đình êm ấm mới được! Nếu như giữ cho hai con ở trong cung, e rằng phép tắc quá nhiều, sẽ làm cho hai chị em con khổ sở lắm đấy!

Lời của thái hậu vừa nói xong, Nô Đạt Hải đã trang trọng đứng ra, quỳ mọp xuống thưa rằng:

- Bẩm tấu hoàng thái hậu, thần cả gan đứng ra xin phép, nếu như hoàng thượng và hoàng thái hậu cùng đồng ý, thần rất mong được nghênh tiếp quân chúa và tiểu thế tử về phủ!

Trái tim Tân Nguyệt, trong thoáng chốc đó đánh phụp một cái, suýt nữa đã thoát ra khỏi lồng ngực, có thể nào chẳng? Có thể nào chẳng? Nếu như có thể vào ở trong nhà của Nô Đạt Hải, nếu như có thể gặp được Nô Đạt Hải hoài hoài, thì mình cũng không đến nỗi nào cảm thấy quá bơ vơ! Dưới tình trạng như hiện nay, sự an bày như thế, gần như là một thứ "ân huệ"! Nàng chưa kịp có một biểu lộ gì, Khắc Thiện đã reo lên mừng rỡ, nói với hoàng thái hậu rằng:

- Như thế rất tốt! Như thế rất tốt! Trên đường đi, chúng con đã rất quen thuộc với Nô Đạt Hải, được đến ở nhà Nô Đạt Hải, chúng con rất vui sướng! Xin hoàng thái hậu chấp thuận cho như thế!

Thái hậu hỏi:

- Tân Nguyệt, con thấy như thế nào?

Tân Nguyệt nói rất thành thật:

- Đó là việc mà hai chị em con rất mong muốn!

Thế là, chuyện đã được quyết định như thế. Chị em Tân Nguyệt, sẽ đến phủ tướng quân tá túc, đợi đến khi Tân Nguyệt mãn tang, được chỉ hôn xong mới tính đến chuyện về sau này.

Ngày Tân Nguyệt và Khắc Thiện dọn vào tướng quân phủ, là một ngày không may tí nào cả! Nhà của Nô Đạt Hải, đang xảy ra chuyện náo loạn đất trời!

Thì ra, Nô Đạt Hải có một bộ hạ, tên gọi là Ôn Bố Ha, lần này khi Nô Đạt Hải xuất chinh, ông ta đang ngọa bệnh trên giường, không thể đi theo được. Trong khoảng thời gian Nô Đạt Hải cứu viện Kinh Châu, Ôn Bố Ha qua đời vì cơn bệnh hành hạ. Ôn Bố Ha có một người thứ thiếp, tuổi mới tròn hai mươi bốn, tên gọi là Cam Châu, bị người nhà của Ôn Bố Ha, ra lệnh cho nàng chôn sống theo Ôn Bố Ha. Khi Nhạn Cơ biết được chuyện này, là một người có trái tim nhân hậu, nàng không thể nào nhắm mắt làm ngơ được. Chuyện có liên quan đến vấn đề sinh tử, nàng cũng không thể đợi đến khi Nô Đạt Hải về đến nhà mới giải quyết, thế là, nàng tự quyết định lấy, đem Cam Châu vào dấu trong tướng quân phủ, bất luận người nhà của Ôn Bố Ha tìm đến đòi lại như thế nào, nàng cũng không chịu đưa ra. Hôm đó, một đám người già trẻ lớn bé trong nhà Ôn Bố Ha, mặc tang phục trắng xóa, kéo nhau vào đến tận tướng

quân phủ. Nhạn Cơ và lão phu nhân đều bận rộn giải thích điều hay lẽ phải với họ, không một ai nhớ tới chuyện Tân Nguyệt và Khắc Thiện sẽ đến nhà. Xe ngựa của Nô Đạt Hải về đến trước cửa phủ, không có một người nào ra nghinh đón. Nô Đạt Hải nghe trong nhà có tiếng ồn ào náo động, không biết chuyện gì đã xảy ra, chàng vội vàng nói với Tân Nguyệt rằng:

- Cô và Khắc Thiện đợi ở đây một chút, tôi dẫn A Sơn vào nhà trong xem xem như thế nào, đừng ai đi đâu hết, đợi tôi trở ra đã nhé!

Tân Nguyệt nói:

- Được, ông cứ đi đi!

Thế là, Tân Nguyệt và Khắc Thiện, Vân Na và Mãng Cổ Thái, bốn người cùng đứng trong vườn đợi Nô Đạt Hải. Đợi mãi đợi mãi, không thấy bóng dáng của Nô Đạt Hải đâu cả, nhưng lại gặp hai đứa con của Nô Đạt Hải là Dục Viễn và Cát Lâm.

Dục Viễn và Cát Lâm, nhân lúc người nhà của Ôn Bố Ha đến làm ẩm ỹ phía bên trong, thừa cơ hội dẫn Cam Châu đi trốn, ba người hốt ha hốt hải chạy ra đến phía khu vườn, thì thấy ngay bốn người trai trai gái gái, đang mặc tang phục đứng ở đó, họ lập tức nghĩ rằng đó là người nhà của Ôn Bố Ha. Cát Lâm buột miệng kêu rú lên:

- Chết rồi! Không xong rồi, chỗ này còn có bốn người đứng canh đây chứ!

Dục Viễn nhìn một cái, vội vàng nói với Cát Lâm rằng:

- Không sao! Chỉ có một thằng lớn xác, để đó cho anh!

Anh xông thẳng tới trước, tấn công nó một cái bất ngờ, nó sẽ trở tay không kịp, em cứ dẫn Cam Châu chạy, em xem kìa, xe ngựa của nhà ta đang đậu phía trước cửa, em và Cam Châu cứ xông thẳng đến xe ngựa! Em cứ đánh xe đi đến Hương Sơn Bích Vân Tự trước, anh và mẹ sẽ đến tiếp ứng sau!

Nói xong, miệng chàng phát ra một tiếng kêu thật to:

- Á...

Cả người chàng phóng như bay tới, nhảy phóc một cái lên người của Mãng Cổ Thái, dùng đôi cánh tay đã từng tập võ, cứng như thép của mình, xiết thật chặt cổ của Mãng Cổ Thái, hai chân đưa ra, vòng lấy ngang hông của Mãng Cổ Thái, miệng kêu lên thật to:

- Cát Lâm, Cam Châu, chạy cho mau!

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Tân Nguyệt, Mãng Cổ Thái, Vân Na và Khắc Thiện đều giật mình kinh hoảng. Phản ứng trực tiếp của Mãng Cổ Thái, là nắm lấy cánh tay của Dục Viễn, dùng sức kéo thật mạnh, thấy Dục Viễn từ trên lưng chàng xuống dưới đất một cái thật mạnh. Dục Viễn

hoàn toàn không ngờ rằng mình gặp phải một tay "võ nghệ cao cường" hơn mình như thế, chàng bị quăng một cái "chổng cẳng lên trời". Cát Lâm vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mãng Cổ Thái đã túm lấy Dục Viễn, nắm cánh tay chàng bẻ quẹo ra phía sau, Dục Viễn đau đến độ la lên oai oái.

Cát Lâm không còn nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, nàng phóng như bay trở lại cứu Dục Viễn. Nàng xông thẳng về phía trước, nhắm vào Mãng Cổ Thái vừa đâm vừa đá, một mặt kêu lên thật to:

- Buông anh ấy ra! Buông anh ấy ra! Đồ mọi rùng, mi bẻ gãy tay anh ấy bây giờ!

Dục Viễn cũng kêu lên thật to:

- Đồ khùng! Em chạy trở lại để làm gì? Như vậy là anh ăn đòn oan sao?

Tân Nguyệt đã kinh hoàng đến độ mặt hoa thất sắc, nàng cũng la lên thật to: - Các người làm gì vậy? Tại sao lại vô cớ đến tấn công lên chúng tôi vậy? Mau mau buông Mãng Cổ Thái ra! Nô Đạt Hải đâu rồi?

Dục Viễn la lên:

- Vô phép! Sao dám gọi thẳng tên của cha ta?

Khắc Thiện cũng đã nhào tới, hét thật to vào Dục Viễn và Cát Lâm:

- Bọn người hai người đánh một người!

Há miệng ra thật to, thằng bé cắn một cái thật mạnh vào cánh tay của Cát Lâm.

Cát Lâm kêu rú lên đau đớn:

- Ui cha!

Vân Na nhìn thấy Khắc Thiện cũng nhảy vào vòng chiến, nàng thất kinh hồn vía, vội vàng chạy tới phía trước, cố gắng kéo Khắc Thiện lại, gân cổ lên kêu to rằng:

- Thiếu chủ, thiếu chủ, cậu đừng nên đến gần đó...

- Khắc Thiện! Khắc Thiện!

Tân Nguyệt cũng cuống quýt kêu lên, nàng dùng sức kéo Khắc Thiện ra.

Dực Viễn dù sao cũng là con trai của Nô Đạt Hải, từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, tuy rằng không có kinh nghiệm ứng chiến, nhưng công phu chàng học được, không phải thuộc loại đồ bỏ. Lúc này, chàng gầm to lên một tiếng, dùng toàn bộ sức lực, đẩy Mãng Cổ Thái và Cát Lâm cùng té nhào ra đất, vừa đúng lúc Tân Nguyệt trờ tới định cứu Khắc Thiện ra, mọi người đụng dồn đổng vào nhau. Dực Viễn ngẩng mạnh đầu lên nhìn, đụng phải ngay đôi mắt kinh hoàng của Tân Nguyệt. Cả hai chạm mặt nhau như thế, Tân Nguyệt thì chẳng có gì, thế nhưng Dực Viễn lại ngó người ra, chàng bị gương mặt xinh đẹp và thanh tú của Tân

Nguyệt làm cho chấn động bàng hoàng.

Đang lúc mọi việc còn đang náo loạn, Nô Đạt Hải dẫn Nhạn Cơ và lão phu nhân trở tới.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Nô Đạt Hải kinh hoàng:

- Trời ạ! Chuyện gì đã xảy ra thế này? Mãng Cổ Thái, dừng tay lại, dừng tay lại! Đây là con trai của ta đấy! Cát Lâm! Tại sao con lại nằm trên đất?

Mọi người đều giật mình kinh hoàng, ùn ùn dừng tay lại.

Nô Đạt Hải bước vội lên trên, một tay chụp lấy Dục Viễn, một tay chụp lấy Cát Lâm, la lên rằng:

- Sao hai con lại lố mãng đến như thế? Đây là con của Đoan Thân Vương, quận chúa Tân Nguyệt và tiểu thế tử Khắc Thiện đấy!

Dục Viễn và Cát Lâm đưa mắt nhìn nhau, hai đôi mắt cùng mở thật to. Lão phu nhân và Nhạn Cơ đi ở phía sau, nhìn thấy mọi người đánh nhau chí chóe, cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Nô Đạt Hải buông Dục Viễn và Cát Lâm ra, trừng mắt nhìn cả hai, nói:

- Hôm nay trong cung, Tân Nguyệt đã được phong làm "Hòa Thạc quận chúa", Khắc Thiện cũng sẽ được thừa hưởng tước hiệu của cha, là một tiểu vương gia đấy! Lễ ra mắt của hai con đối với họ thật là kỳ lạ đấy nhé! Sao không mau mau xin lỗi quận chúa và tiểu thế tử ngay đi!

Dực Viễn và Các Lâm vội vàng quỳ xuống, đồng thanh lên tiếng rằng:

- Quận chúa cát tường! Tiểu thế tử cát tường!

Lão phu nhân, Nhạn Cơ dẫn vú Tô, tổng quản gia Ba Đồ và bọn gia đình, a hoàn trong phủ, đến phủ phục dưới đất.

- Quận chúa cát tường! Tiểu thế tử cát tường!

Bọn người nhà của Ôn Bồ Ha đến gây chuyện và Cam Châu lúc đó đã chạy không thoát, cũng đành phải quỳ hết xuống đất:

- Quận chúa cát tường! Tiểu thế tử cát tường!

Tân Nguyệt vội vàng tiến đến đỡ lão phu nhân và Nhạn Cơ dậy, áy náy nói rằng:

- Mau mau đứng dậy, mau mau đứng dậy đi! Đừng nên thi hành đại lễ như vậy! Mạng sống của tôi là do Nô Đạt Hải cứu, bây giờ lại đến phủ làm phiền mọi người, trong lòng tôi tràn đầy sự cảm ân, tôi xem tất cả mọi người như người trong gia đình, mong rằng mọi người cũng đừng nên khách sáo với tôi!

Lão phu nhân tấm tắc khen nàng:

-Ồ! Quả đúng là con gái của Đoan Thân vương có khác, tướng mạo và cách nói chuyện đều khác người, Các Lâm, Dực Viễn, hai đứa con bị chìm xuống hết rồi đấy!

Các Lâm nhìn Tân Nguyệt, toét miệng cười hì hì, trên

gương mặt lộ vẻ mắc cỡ, ngượng ngùng vì những chuyện xảy ra lúc nãy. Dục Viễn dùng tay vò vò đầu của mình, gương mặt cũng mang đầy nét ngượng nghịu. Tân Nguyệt nhìn hết người này, rồi nhìn sang người kia, lúc bấy giờ nàng mới biết rằng, hai người trẻ tuổi này chính là Dục Viễn và Các Lâm mà Nô Đạt Hải đã thường nhắc đến với nàng trên suốt đoạn đường dài đi chung với nhau! Bất giác nàng nhoẻn miệng cười với họ, nhìn thấy nụ cười của nàng, Dục Viễn lại có cảm giác ngẩn ngơ thêm một lần nữa!

Nô Đạt Hải tiến đến, dìu lão phu nhân, giới thiệu với Tân Nguyệt rằng:

- Đây là mẹ tôi,...

Quay sang Nhạ Cơ, chàng đẩy nàng về phía trước:

- ... đây là vợ tôi, Nhạ Cơ!

Nhạ Cơ tiến lên phía trước vài bước, cười thật tươi nhìn Tân Nguyệt. Tân Nguyệt cũng bất giác nhìn Nhạ Cơ một cách chăm chú, nhìn thấy Nhạ Cơ ung dung trang nhã, sang trọng quý phái, mắt sáng môi hồng, chân mày như vẽ. Bất giác không khỏi lấy làm kinh ngạc về sự xinh đẹp và trẻ trung của nàng, không bao giờ nàng ngờ được rằng Nhạ Cơ lại có hai đứa con lớn như Dục Viễn và Các Lâm.

Nhận Cơ nói:

- Ban nầy hai đứa con tôi hồ đồ, lỗ mãng quá, nên đã xúc phạm đến quận chúa, xin quận chúa miễn thứ cho.

Tân Nguyệt vội vàng trả lời:

- Đó chỉ là một sự hiểu lầm thôi, đâu thể gọi là xúc phạm được!...

Nàng lại đưa tay chỉ qua phía Cam Châu và nguyên đám người ở đó:

- Hãy lo giải quyết chuyện trước mắt đi đã, tuy rằng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra? Nhưng, hiển nhiên là có chuyện đang cần được giải quyết gấp!

Sự chú ý của mọi người bây giờ mới tập trung trở lại về phía Cam Châu. Người vợ goá của Ôn Bố Ha cũng vội vàng tiến lên thi lễ với Nô Đạt Hải, nói một cách cuống quýt rằng:

- Tướng quân! Xin ngài định đoạt hộ tôi! Cam Châu là người của nhà tôi, tôi muốn dẫn cô ta đi!

Nhận Cơ hướng về phía người nhà của Ôn Bố Ha, nói lên thật to rằng:

- Xin mọi người hãy nghe những lời tôi nói! Những chuyện chôn sống người theo người đã chết, là một chuyện làm vô cùng tàn nhẫn, không nhân đạo một tí nào cả! Hãy tưởng tượng xem, nếu như Cam Châu là con gái của các

người, các người có nhẫn tâm bắt cô ấy chôn sống theo hay không? Thay vì bắt cô ấy phải chôn theo, thôi thì hãy cho tôi vậy! Coi như tướng quân phủ mua một a hoàn từ các người, tôi đồng ý bỏ ra năm mươi lượng bạc để mua cô ấy! Được không?

Vợ của Ôn Bố Na vẫn không chịu buông tay:

- Thế nhưng... cô ấy là người thiếp mà Ôn Bố Na yêu thương nhất khi còn sinh tiền, nếu như đã được yêu thương nhất, thì phải được chôn theo!

Nô Đạt Hải đứng ra nói chuyện:

- Bà nói như thế là sai rồi! Khi còn sinh tiền, người mà Ôn Bố Na xem trọng nhất chính là bà, vị phu nhân chính thức đây! Ông ta đi theo ta chinh Đông phạt Tây, vẫn thường hay nhắc đến bà luôn! Ta có thể kêu đến cả trăm người làm chứng! Nếu như dùng việc được sung ái làm mực thước để quyết định xem ai sẽ là người phải bị chôn theo, thì chỉ e rằng chưa tới phiên Cam Châu đâu!

Vợ của Ôn Bố Na, bất giác khựng người lại, thần sắc bà ta lập tức trở nên cuống cuồng.

Nô Đạt Hải đổi giọng, tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, bây giờ chúng ta không cần để ý đến chuyện này nữa, cứ theo sự việc mà bàn, chôn người sống theo người đã chết là một chuyện vô cùng tàn nhẫn! Nếu như

trong đám thê thiếp của Ôn Bố Na, có người vì quá yêu thương Ôn Bố Na mà tự nguyện chết theo cho trọn tình, thì dĩ nhiên đó là chuyện khác, chứ nếu cưỡng bách Cam Châu phải chôn theo như thế, cũng chẳng khác nào như lên án tử hình cô ấy, Cam Châu có tội gì? Mà phải xử tử cô ấy chứ? Cho dù cô ấy có chết đi rồi, thì có thể làm cho Ôn Bố Na sống lại được hay không? Bây giờ, các người hãy vị tình ta, buông tha cho cô ấy đi!

Người nhà của Ôn Bố Na vẫn còn ráng kêu:

- Tướng quân!

Nô Đạt Hải hỏi thật lớn tiếng:

- Các người có còn kính trọng ta là một vị tướng quân hay không? Có còn chịu nghe theo lời ta hay không?

Mọi người đều đồng loạt quỳ xuống.

Nô Đạt Hải nói một cách thật uy nghiêm:

- Như vậy, chuyện này coi như giải quyết như thế! Tổng quản gia Ba Đồ, đi vào nhà kho lấy bạc ra trả cho nhà Ôn Bố Na, chúng ta mua Cam Châu lại rồi đấy! Nếu như hôm nay Ôn Bố Na còn sống, ta hỏi ông ấy mua lại Cam Châu, chắc một điều là ông ấy cũng sẽ bằng lòng mà thôi, các người có tin không?

Tất cả mọi người trong nhà Ôn Bố Na, đều cúi đầu im lặng, không nói một tiếng nào, mọi người đều đồng ý với

những lời nói của Nô Đạt Hải. Con cháu của Bát Kỳ quân, luôn luôn lúc nào cũng rất phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.

- Thôi được rồi! Mọi người giải tán đi nhé! Để cho Ôn Bồ Na được an táng càng sớm càng tốt vậy! Tất cả hãy về nhà chuẩn bị tang lễ đi!

Gia đình nhà họ Ôn, thấy chuyện đã đến nước đó, tuy rằng không được tâm phục khẩu phục, nhưng cũng không làm to chuyện ra nữa, mọi người lại ùn ùn quỳ xuống cúi đầu, hồi hã giải tán hết.

Nô Đạt Hải thấy câu chuyện của Cam Châu đã được giải quyết êm đẹp, mới hân hoan quay đầu lại nói với mọi người rằng:

- Vấn đề của Cam Châu đã giải quyết xong rồi, chúng ta cũng cần phải chuẩn bị để đón tiếp Tân Nguyệt và Khắc Thiện một cách đàng hoàng đấy nhé!

Và như thế, Tân Nguyệt và Khắc Thiện, đã vào ở tướng quân phủ. Ngày đầu tiên đến ở, nàng đã lĩnh giáo ngay được sự khéo léo của Nhạn Cơ, sự uy dũng của Dục Viễn, tính khí nam nhi của Các Lâm, và sự hiền từ cao quý của lão phu nhân. Ấn tượng của nàng đối với mọi người

đều rất sâu đậm. Còn như cả gia đình của Ngô Đạt Hải, cũng có một ấn tượng vô cùng sâu đậm về Tân Nguyệt. Huống chi, để gì có nhà của vương tôn đại thần nào, có được cái vinh dự vô biên, là được đón một "Hoà Thạc Quận Chúa" và "Tiểu Thân Vương" về ở nhà mình, do đó, mọi người đều rất vui mừng, hơn hờ đón tiếp hai chị em Tân Nguyệt và hai người nô bộc của họ.

Ngô Đạt Hải đem một khu trang viên nằm biệt lập trong tướng quân phủ, sửa sang lại cho chị em Tân Nguyệt ở, lại còn đặt cho khu trang viên này một cái tên, gọi là "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc". Dĩ nhiên, Vân Na và Mãng Cổ Thái cũng đều vào ở "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc". Nhạn Cơ vô cùng ân cần, chu đáo, nàng phái thêm hai cô a hoàn đến để hầu hạ chị em Tân Nguyệt. Một cô tên là Nghiên Nhi, một cô tên là Mặc Hương.

Và như thế, Tân Nguyệt bắt đầu cuộc đời hoàn toàn mới mẻ của nàng trong tướng quân phủ.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 3

Dực Viễn, năm nay mười chín tuổi. Các Lâm, cùng tuổi với Tân Nguyệt, năm nay mới vừa tròn mười bảy tuổi. Hai đứa con trai và gái này, từ trước đến nay, vẫn là một niềm hãnh diện to lớn của Nô Đạt Hải. Sự vui mừng và đặc ý của chàng về hai đứa con, còn to lớn hơn so với những chiến công huy hoàng của chàng ngoài trận địa. Dĩ nhiên, hai đứa con đó của chàng, cũng vô cùng ưu tú. Dực Viễn là một thanh niên tuấn tú, khỏe mạnh, tính tình lạc quan, phóng khoáng, từ nhỏ đã theo cha học võ, luyện được một thân võ nghệ cao cường. Các Lâm từ nhỏ đã là một cô bé xinh đẹp, lại cộng thêm miệng lưỡi lanh lợi, biết ăn biết nói, rất được lòng thương yêu của cha mẹ và còn là niềm vui của lão phu nhân.

Hai anh em nhà này, vô cùng nhiệt tình, hiền lành, họ đều có một trái tim bao la và một tính tình hào sảng đối với mọi người. Đời sống sung túc từ nhỏ, đã làm cho họ không

biết được những phiền muộn của cuộc đời. Tân Nguyệt đến nhà họ, nàng là hiện thân của sự cao quý trang nhã, mảnh mai khép nép, thanh tao trong trắng, xinh đẹp mỹ miều như một bài thơ. Lại cộng thêm, sự côi cút bơ vơ của nàng, càng làm cho cả người nàng, từ trên xuống dưới, đều như có một nỗi buồn man mác. Cuộc sống ăn nhò ở đậu, lại làm cho trong khóe mắt đuôi mày của nàng, mang theo một nỗi sợ sệt sâu đậm. Một Tân Nguyệt như thế, vô cùng quyến rũ, và cũng vô cùng mê đắm. Các Lâm hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, suốt ngày cứ đi đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" mà chơi, không biết mình có thể làm gì được cho Tân Nguyệt. Dục Viễn đang ở vào độ niên thiếu thanh xuân, bắt đầu từ lần gặp gỡ hôm thứ nhất, chàng đã bị Tân Nguyệt làm cho tình ý đảo điên, thần hồn mê đắm! Tân Nguyệt không hề biết rằng nàng đã làm khuấy động cả một hồ nước mùa Xuân từ lâu vắng lặng, nàng chỉ đơn thuần hưởng thụ tình bạn của anh em Dục Viễn. Lần này Nô Đạt Hải đi viễn chinh trở về, cũng có hơi chút không giống ngày thường, chàng trầm mặc hơn so với lúc trước, thường hay ngẩn ngơ vô cớ, và cũng giống như Các Lâm, chàng thường hay tìm đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" luôn luôn. Sự thật thì, trong những ngày tháng đó, ai mà không tìm đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc", cho dù lắm khi không có

chuyện gì?

Hôm đó, Các Lâm biết rằng Tân Nguyệt cưới ngựa rất khá, nàng bèn hăng hái đề nghị với Nô Đạt Hải rằng, hay là dẫn Tân Nguyệt đi ra khu ngoại ô cưới ngựa chơi, để nàng khỏi cả ngày cứ ru rú ở nhà, rồi suy nghĩ vẩn vơ, rồi nhớ cha nhớ mẹ. Nô Đạt Hải cho rằng đó là một đề nghị rất hay. Dực Viễn đang rầu rĩ, lo không có cơ hội gần gũi Tân Nguyệt, nghe đề nghị xong vô cùng mừng rỡ, luôn miệng tán thành. Thế là, Tân Nguyệt, Nô Đạt Hải, Các Lâm, Dực Viễn, dẫn theo Khắc Thiện, cùng một đoàn tùy tùng, đi ra ngoại ô cưới ngựa.

Đến ngoại ô, Các Lâm nhìn thấy Tân Nguyệt cưới con tuần mã "Lộc Nhi", bèn lập tức chầu môi nũng nịu nói rằng:

- Cha, cha không công bình gì hết, sao cha cho Tân Nguyệt cưới "Lộc Nhi" vậy? Từ trước đến nay, cha không bao giờ cho ai đụng tới con "Lộc nhi" của cha, vậy mà sao lại ưu đãi Tân Nguyệt đến như vậy? Con không chịu đâu, con không thèm đâu, con ganh lắm rồi đấy nhé!

Tân Nguyệt hơi có vẻ ngượng ngập, không biết Các Lâm đang nói đùa hay nói thật, nàng không ngừng nhìn sang Các Lâm, lại nhìn sang Nô Đạt Hải. Chỉ thấy Nô Đạt Hải cười lên ha hả nói với Các Lâm rằng:

- Ha Ha! Có người cho con ganh tỵ một chút, thật là đúng

ý cha đấy! Bình thường cha cưng chiều con quá, nên con hư lắm rồi! Thế nhưng, con "Tuyết Hoa" của con có gì không tốt đâu?

Chàng nhìn Các Lâm. Các Lâm bĩu môi nói:

- "Tuyết Hoa" không có gì không tốt, thế nhưng không thể nào so sánh được với "Lộc Nhi" của cha mà thôi!

Các Lâm vừa cười vừa nói, một mặt nheo nheo mắt với Tân Nguyệt, để cho Tân Nguyệt hiểu rõ rằng nàng đã được "ưu ái" đến như thế nào! Nàng la lên:

- Tân Nguyệt! Tôi không biết, hôm nay tôi phải cùng chị đua một trận mới được, để xem "Tuyết Hoa" lợi hại, hay "Lộc Nhi" lợi hại?

Tân Nguyệt có hơi do dự, Dục Viễn đã ở bên cạnh không ngừng khuyến khích và đốc thúc:

- Đi đi, sợ gì? Để cho nó bót ngông cuồng đi cũng tốt!

- Đi đi! Tân Nguyệt!

Các Lâm kêu lên, ngựa nàng đã tiên phong, phóng thẳng tới trước.

Tân Nguyệt bị khiêu khích như thế, cũng cảm thấy nổi hứng, hai chân nàng lập tức thúc vào bụng ngựa, rượt theo Các Lâm.

Dục Viễn thấy cơ hội không thể bỏ qua, dĩ nhiên không chịu để cho mình bị lọt về phía sau, miệng chàng hô to lên

một tiếng: "Chạy!", dương cây roi lên cao, cũng phóng vọt lên phía trước.

Trong nhất thời, Dục Viễn, Tân Nguyệt và Các Lâm, ba con ngựa của họ hợp lại thành một đường, phóng như bay, phóng như bay. Vó ngựa cuốn tung, cát bụi mịt mù. Ba người trẻ tuổi, đều hò hét, thúc dục cho ngựa mình phóng thật nhanh, họ hoàn toàn chìm đắm vào cái không khí phấn khởi của cuộc đua. Tâm tình của Tân Nguyệt phấn chấn lên vì tiếng vó câu rộn rã vang động bên tai, nàng quả thật quên đi Kinh Châu, quên đi nỗi thương đau chất ngất, quên đi sự cô độc, quên đi trách nhiệm... nàng bắt đầu cười như nắc nẻ. Tiếng cười của nàng như tiếng suối trong róc rách, như tiếng chuông gió khua vang từng âm thanh thánh thót, vang vang, bâng bạc khắp mọi nơi. Tiếng cười dễ thương, và hiếm hoi đó của nàng làm cho Dục Viễn và Các Lâm cảm thấy vui mừng biết bao nhiêu! Bọn họ kêu lên, la lên, phóng ngựa một cách say sưa. Phóng đi được khoảng khá xa, ngựa của cả ba người đều phi song song với nhau, không còn phân biệt được hơn thua. Sau đó, Tân Nguyệt để ngựa từ từ buông chậm lại, Dục Viễn cũng cho ngựa phi chậm lại theo nàng. Các Lâm quay đầu ngựa lại, thấy Dục Viễn đang vừa cười vừa nói chuyện với Tân Nguyệt, thần sắc hớn hởi khác

thường. Nàng như thấy được một điều gì, bèn phóng ngựa trở lại, nói một cách hóm hỉnh rằng:

- Được rồi! Tân Nguyệt! Chị khinh thường người quá! Dám vừa đua ngựa vừa nói chuyện phiếm chơi hử? Chị chẳng thèm xem tôi là gì cả à?

Tân Nguyệt vội vàng nói:

- Làm gì có chuyện đó? Tôi rượt theo chị không kịp đấy chứ! Tôi chịu thua vậy!

Các Lâm la lên thật to:

- Như vậy thì còn gì vui nữa, ai bảo chị chịu thua làm gì? Đừng nên làm cho "Lộc Nhi" trở thành con mèo bệnh đấy! Lại đây! Để tôi giúp cho chị đánh một roi!

Các Lâm vừa nói, vừa đưa cây roi ngựa lên trên cao, bắt thần quát xuống hạ bộ của "Lộc Nhi" một cái thật mạnh.

- Á...

Tân Nguyệt kêu lên một tiếng kinh hoàng, thân hình nàng thốt nhiên xông thẳng về phía trước thật mạnh, không kịp nắm lấy dây cương, "Lộc Nhi" đã kinh hoàng vọt nhanh về phía trước, như điên như cuồng.

- Tân Nguyệt...

Dực Viễn kinh hoàng thất sắc, vọt nhanh tới rượt theo.

Các Lâm cảm thấy vô cùng khoái trá, nàng cười lên ha hả.

Thế nhưng, cười mãi cười mãi, nàng cảm thấy hình như

không được ổn cho lắm. Chỉ thấy "Lộc Nhi" phóng thật nhanh như điên như cuồng, Tân Nguyệt phủ phục trên lưng ngựa, lắc qua lắc lại từ trái sang phải, từ phải sang trái, tay chân cuống quýt quơ quào tìm nắm sợi dây cương đã bị sút ra, chỉ thấy nàng gần như sắp rớt khỏi lưng ngựa. Dực Viễn cuống quýt vừa kêu vừa la:

- Nắm lấy cương ngựa! Kéo ghịt "Lộc Nhi" lại! Mau mau nắm lấy cương ngựa...

Tân Nguyệt cũng biết là phải nắm lấy cương ngựa, thế nhưng nàng quơ tới quơ lui, cũng chẳng nắm lấy được sợi dây cương đó. Thân hình của nàng, bị tung lên xóc xuống thật kịch liệt trên lưng ngựa, xóc đến độ nàng cảm thấy đầu hoa mắt váng, không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc gì nữa cả. Đúng ngay lúc đó, trước mặt nàng đột nhiên có một nhánh cây giăng ngang, nàng kêu rú lên kinh hoàng, y phục nàng đã bị móc vào nhánh cây, nguyên cả thân hình, bị nhắc bổng lên lơ lửng trên không, rồi rớt thật nhanh xuống đất. Nói thì chậm, nhưng lúc đó lại rất nhanh, Dực Viễn đã không kịp suy nghĩ, tung mình nhảy lên, hướng về phía Tân Nguyệt nhào tới.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, vật nặng rớt đánh bịch xuống đất một cái, tiếp theo đó là "ui cha", "ui cha" hai tiếng vang lên thật to. Hai người rớt xuống đất như thế nào, không

còn ai biết được rõ ràng. Đợi đến khi Các Lâm, Nô Đạt Hải và mọi người trờ tới, họ chỉ nhìn thấy Dục Viễn đang ngồi ôm chân rên rỉ dưới đất, Tân Nguyệt thì trừng to đôi mắt thất thần, ngơ ngác ngồi một bên, nhìn vào Dục Viễn ngẩn ngơ, như không biết mình đang ở nơi đâu!

Nô Đạt Hải kinh hoàng hỏi:

- Sao rồi? Sao rồi? Tân Nguyệt... cô bị thương rồi chẳng?

Tân Nguyệt lồm cồm ngồi dậy, động dậy cả tay chân:

- Tôi... tôi... hình như không việc gì... nhưng mà... Dục Viễn... Dục Viễn hình như bị té rất nặng... Dục Viễn! Anh ra sao rồi?

Nàng cuống quýt quay sang hỏi Dục Viễn. Dục Viễn bị đau đến mắt nổ đom đóm, nhưng vẫn cố gắng nhoẻn miệng cười, dù rằng nụ cười méo xệch:

- Tôi... tôi... tôi... tôi cũng không việc gì... không việc gì... chỉ có điều là... đứng dậy không nổi...

Các Lâm cuống quýt đến độ sắp khóc đến nơi:

- Anh! Không phải em cố ý đâu, em hoàn toàn không ngờ là lại như thế này... xin lỗi anh! Xin lỗi anh nhé!

Nô Đạt Hải nhảy phóc xuống lưng ngựa, bế thốc Dục Viễn lên, nói rằng:

- Mau! Mau mau về để cho thầy lang xem!

Khi Dục Viễn được khiêng về đến nhà, khỏi cần phải nói cũng biết là ở nhà bị kinh động đến như thế nào! Lão phu nhân, Nhạn Cơ, Nô Đạt Hải, Tân Nguyệt, Các Lâm, thầy lang, vú Tô, tổng quản gia Ba Đồ, Cam Châu và vú nuôi cùng bọn a hoàn của Dục Viễn, đều xúm lại đầy cả một nhà. Lão phu nhân đau lòng vô hạn, hết mắng Các Lâm lại quay sang mắng Nô Đạt Hải, chỉ không dám mắng Tân Nguyệt mà thôi. Còn như con ngựa "Lộc Nhi" đã gây ra tai họa, suýt chút đã bị lão phu nhân cho người đem ra giết chết. Cũng may, trong phủ có sẵn thầy lang chuyên trị về trật đả, thương tật, sau khi xem xét, thẩm định, Dục Viễn chỉ bị bong gân bàn chân, chứ không có gì nguy hại. Thầy lang bẻ qua bẻ lại vài cái, đã để mọi thứ trở vào chỗ cũ. Dục Viễn tuy rằng đau đến nổi đom đóm mắt, trán toát mồ hôi lạnh, nhưng vì người ngọc ngồi đó, nên lúc nào cũng cố gắng nhoẽn miệng cười thật tươi, giữ gìn phong độ thật tuyệt vời, làm cho Nhạn Cơ không ngừng khen tặng thái độ anh dũng của con trai mình.

Mãi cho đến tối, Tân Nguyệt mới dẫn Khắc Thiện trở về "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" với một tâm trạng hối tiếc. Trái tim của Dục Viễn, cũng đi theo Tân Nguyệt mà về "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" mất rồi. Khi trong nhà không còn

"người ngoài" nữa, Nhạn Cơ mới có cơ hội để hỏi tỉ mỉ sự việc đã xảy ra. Lúc này, Các Lâm biết rằng Dục Viễn không có gì nguy hiểm, nàng đã hoàn hồn trở lại, lú lo kể lại mọi chuyện, thêm mắm thêm muối cho sự việc trở nên sôi nổi. Về việc Dục Viễn "phi thân cứu người đẹp", dĩ nhiên cũng được Các Lâm vẽ rỗng vẽ rắn, cho trở nên ướm át, trử tình. Nô Đạt Hải vốn không biết được nguyên nhân gây ra tai nạn, lúc này, chàng ngồi đó nghe mà cảm thấy lòng dạ ngẩn ngơ.

Buổi tối hôm đó, Nhạn Cơ và Nô Đạt Hải về tới phòng ngủ của họ, Nhạn Cơ cứ nhìn Nô Đạt Hải dăm dăm, im lặng không nói. Nô Đạt Hải bị nàng nhìn đến độ trong lòng cảm thấy hoang mang, không nhin được phải buột miệng hỏi:

- Sao vậy?

Nhạn Cơ nói một cách thâm trầm:

- Em đang nghĩ... Anh đem Tân Nguyệt về nhà ở, không biết có phải đó là sự an bày của định mệnh, trời đất mang mang hẳn cũng đã định phần!

Thần sắc của Nô Đạt Hải có hơi dao động, chàng không hiểu tại sao tâm tình mình lại có hơi bất định:

- Tại sao em lại nói như thế?

- Chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu, thằng con trai của mình, đã bị "tiếng sét ái tình" với Tân Nguyệt rồi sao?

Cả người Nô Đạt Hải ngó ra, chàng miến cưỡng nói rằng:

- Em ở đó mà nghe Các Lâm nó nói bậy nói càn, con bé Các Lâm bao giờ cũng hay vẽ rỗng vẽ rần, khoa trương sự việc, đến cũng bị nó nói thành trắng được kia mà!

Nhạ Cơ cười nói:

- Anh hồ đồ vừa thôi! Cái thái độ thần hồn điên đảo đó của Dục Viễn, hoàn toàn để lộ nguyên hình cho người ta thấy rồi đấy thôi!

Nô Đạt Hải ngẩn ngơ lập lại:

- Để lộ nguyên hình? Thật sao?

- Thật mà! Em không nhìn lầm đâu! Đàn ông các anh bao giờ cũng hời hợt trong chuyện này, do đó mới không có cảm giác gì hết! Theo như em thấy, Dục Viễn động lòng là chuyện không sai chút nào cả, chỉ không biết ý của Tân Nguyệt như thế nào thôi?

Nô Đạt Hải bắt giắc hơi chau đôi chân mày lại:

- Chẳng lẽ... em không phản đối?

Nhạ Cơ nói một cách thẳng thắn, khéo môi nàng mang một nụ cười tự tin:

- Tại sao lại phản đối làm gì? Nhà của chúng ta có chỗ nào thua nhà của người khác đâu? Nếu như Dục Viễn có cái khả năng đó, có thể hái được "vàng trắng mới" này, thì đó cũng là một câu chuyện đẹp chứ sao, chúng ta có thể vui

về mà ngồi nhìn sự tiến triển của câu chuyện, anh nói có đúng không?

Chàng hơi ậm ừ nhẹ một tiếng:

- Ừm!... Thế nhưng, Tân Nguyệt là một Hòa Thạc quận chúa, thế nào rồi cũng được hoàng thượng chỉ hôn, cuộc hôn nhân của Dục Viễn, cũng không thể nào do chúng ta định đoạt mà được...

Nhạn Cơ ngắt lời chàng:

- Em biết, em biết... chỉ cần cả hai chúng nó, chàng có ý, thiếp có tình, thì mọi chuyện sẽ không có gì khó cả. Thái hậu vốn rất thích Tân Nguyệt, đến lúc đó chỉ cần Tân Nguyệt có chút biểu lộ gì đó, Thái hậu sẽ hiểu mà đem Tân Nguyệt chỉ định cho Dục Viễn ngay thôi! Nói là chỉ hôn, thật sự có lần nào là do tự ý của hoàng thượng đâu? Chẳng qua là do hai nhà đều có ý như thế rồi, hoàng thượng và thái hậu mới đứng ra làm chủ hôn đấy thôi! Tuy rằng Nhạn Cơ có mong muốn sự việc sẽ xảy ra như ý mình, nhưng sự phân tích của nàng cũng rất hợp tình hợp lý.

Thật sao? Nô Đạt Hải không nói nữa, tay chàng cầm một chung trà, ánh mắt nhìn trần trời vào chung trà đó, thần trí bàng hoàng. Thật sao? Chàng mơ hồ nghĩ ngợi, Dục Viễn yêu Tân Nguyệt? Cả hai người, trai tài gái sắc, quả thật là

một cặp uyên ương xứng đôi vừa lứa!

Nhận Cơ không hề để ý đến những biến chuyển kỳ lạ trong thần sắc của Nô Đạt Hải, nàng tự mình nói tiếp:

- Hôm nay, Các Lâm nói một câu đùa rất chí lý, làm em cũng không khỏi phải đồng ý!

- Nó nói gì?

- Cận thủy lâu đài tiên đặc nguyệt!

Tạm dịch:

- Gần nước gần lầu hưởng ánh trăng! (Có nghĩa là ở gần bên cạnh thì dễ chiếm được hơn! - chú thích của người dịch)

Nô Đạt Hải cảm thấy cả người bàng hoàng chấn động, chàng cảm nhận được trong tận cùng trái tim của mình, hình như bị một cái gì đó đập vào thật mạnh!

Sau lần té ngựa đó, Nô Đạt Hải không còn đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" nhiều lần như trước nữa. Tân Nguyệt không nói gì cả, thế nhưng, trên gương mặt của nàng, dần dần hiện ra nét tiêu điều, đáy mắt nàng, dần dần hiện lên nỗi cô liêu. Mỗi lần tình cờ gặp gỡ Nô Đạt Hải, nàng đều nhìn chàng mỉm cười. Nụ cười đó vô cùng phảng phất, vô cùng âm đạm, gần như tội nghiệp vô chừng. Và như thế,

có một đêm nọ, Nô Đạt Hải đem đến cho nàng một hộp trà do hoàng thượng ban tặng, chàng thấy nàng đang đứng một mình nơi lan can lầu ngắm trăng. Chàng ra hiệu bảo Vân Na đừng nên làm kinh động nàng, lặng lẽ đi đến phía sau lưng nàng. Tân Nguyệt ngỡ rằng đó là Vân Na, nàng không hề quay đầu lại, mà chỉ thở ra một hơi dài u uẩn. Hơi thở dài đó, làm cho trái tim của Nô Đạt Hải như bị bóp mạnh lại một cách vô duyên cớ, mạnh đến độ thật đau thật đau. Một trận gió thoảng qua, đêm mát lạnh như nước, Nô Đạt Hải bất giác cởi chiếc áo khoác ngoài của mình, lặng lẽ khoác lên vai nàng.

Tân Nguyệt quay phắt đầu lại, mới phát hiện ra người đứng bên cạnh mình là Nô Đạt Hải. Nàng không nói một câu nào, mà chỉ dùng đôi tròng mắt long lanh của mình, lặng lẽ lặng lẽ nhìn chàng, ánh mắt đông đầy ngàn lời vạn tiếng. Nô Đạt Hải bị ánh mắt đó làm cho chấn động bàng hoàng, ngoài việc cũng lặng lẽ lặng lẽ nhìn lại nàng ra, chàng không còn một khả năng nào nữa. Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau như thế, cùng như ngây như dại như thế, và cùng bị mối thâm tình bàng bạc trong ánh nhìn của nhau làm cho chấn động khôn cùng.

Một lúc thật lâu sau, nàng mới cất giọng nói u uẩn, thanh âm run rẩy bàng hoàng, hỏi chàng rằng:

- Ông giận tôi phải không? Tôi đã làm gì sai chẳng?

Trái tim chàng bị bóp chặt lại:

- Làm gì có? Tại sao lại hỏi như vậy?

- Tại vì...

Nàng ngừng lại, muốn nói nhưng lại thôi. Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt chàng.

- Tại vì sao?

Chàng không thể không hỏi tiếp, ánh mắt chàng không cách gì rời khỏi ánh mắt nàng.

- Tại vì...

Nàng ngập ngừng, muốn nói nhưng lại chần chờ.

Đột nhiên, chàng cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong suốt cuộc đời chàng, chưa hề biết sợ là gì, thế nhưng, giờ này phút này, chàng lại cảm thấy sợ đôi tròng mắt đen lay láy đó, đôi mắt sáng long lanh đó. Và cũng sợ những lời nàng sắp nói ra, cùng những lời nàng không nói ra. Đột nhiên chàng quay người lùi lại, nói thật gấp rút, như thể muốn chạy trốn một cái gì đó:

- Trời trở gió rồi! Chúng ta vào nhà đi thôi!

Nàng hít vào một hơi dài, như thể mát mát một cái gì đó, nuối tiếc một cái gì đó, nhưng nàng không nói thêm một tiếng nào nữa, mà chỉ yên lặng đi theo chàng vào nhà trong. Trong phòng, mấy ngọn đèn dầu thấp lên thật sáng,

hình như "an toàn" hơn ánh trăng phía bên ngoài. Vân Na cũng đã đem đến một bình trà nóng, cười hi hi nói rằng:

- Quận chúa, loại trà đặc biệt của Nô đại nhân đem đến, thơm vô cùng đấy!

Thế là, họ cùng ngồi xuống, bắt đầu uống trà. Ban này, ở phía ngoài lan can, hình như đã xảy ra chuyện gì đó, mà cũng hình như chẳng có chuyện gì xảy ra.

QUYỀN DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 4

Vết thương ở chân của Dực Viễn, chỉ trong vòng một tháng sau là đã hết hẳn, thế nhưng, mối tình si của chàng đối với Tân Nguyệt thì lại không hề có một tiến triển nào. "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" tuy rằng ở trong tướng quân phủ, thế nhưng dù sao chàng cũng là đàn ông con trai, không thể nào đứng mỗi chút mỗi chạy sang đó. Mỗi lần muốn sang đó, chàng đều phải nặn tim nặn óc, tìm đủ mọi lý do, cực khổ đến biết chừng nào.

Hôm ấy, chàng nghĩ đến việc dùng Khắc Thiện làm nhịp cầu cho mình gần gũi Tân Nguyệt.

Lúc gần đây, Khắc Thiện có vẻ không được vui lắm. Từ lúc vào định cư ở "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" đến nay, sinh hoạt của cậu bé cũng trở nên vô cùng kỷ luật. Mỗi ngày sau khi ăn sáng xong, Mãng Cổ Thái là "người phu xe" của cậu, đưa cậu đến thư phòng trong hoàng cung thật đúng

giờ, cùng với các vương tôn công tử khác học chữ. Sau khi tan học, Mãng Cổ Thái là sư phụ của cậu, giám sát cậu, đốc thúc cậu tập luyện võ nghệ. Mang trong người trọng trách "nối nghiệp gia đình", Khắc Thiện cần phải văn võ song toàn. Bài võ của cậu bé tương đối nặng nề, mà Tân Nguyệt đối với cậu, cũng vô cùng nghiêm khắc. Tuổi của Khắc Thiện hãy còn bé, cái sinh hoạt như thế dĩ nhiên không thể nào làm cho cậu thích thú được, nhưng, tâm sự của cậu lúc gần đây, không liên quan gì đến việc bài võ nặng nề.

Cuối tháng bảy, cậu được Vân Na cho biết rằng, mừng ba tháng tám là ngày sinh nhật của Tân Nguyệt. Nghĩ đến những năm trước trong vương phủ, mỗi lần sinh nhật của Tân Nguyệt, đều mời rất đông khách, đãi đằng tiệc tùng, lại có cả gánh hát đến trình diễn, suốt cả mấy hôm, vô cùng náo nhiệt, rộn rã, bây giờ, không còn gì nữa cả. Vân Na nói mãi, nói mãi, bèn lắc đầu thở dài, Khắc Thiện nghe mãi, nghe mãi, cũng không còn cười nổi nữa. Vân Na nói, bây giờ đang là lúc chịu tang cho Vương gia và Phúc tấn, lại sống nhờ ở nhà người ta, không thể nào nhắc đến chuyện sinh nhật với Tân Nguyệt được, e rằng sẽ làm cho nàng buồn thêm. Khắc Thiện tuy rằng không nói, nhưng trong lòng vô cùng buồn bã. Những ngày đó, cậu bé cứ

muốn đi xuống phố một lúc, để tìm mua cho Tân Nguyệt một món quà nào đó, trong ký ức của cậu, vẫn còn nhớ mỗi lần sinh nhật, cậu đều nhận được rất nhiều quà, thế nhưng Mãng Cổ Thái trông chừng cậu rất nghiêm ngặt, không cho cậu đi đâu hết, làm cho cậu thật sự "quạu" vô cùng.

Vừa đúng lúc đó, Dực Viễn đã đến cứu giúp cậu khỏi sự "kèm kẹp" của Mãng Cổ Thái.

Dực Viễn dễ dàng "dụ" được Mãng Cổ Thái đi chỗ khác. Và càng dễ dàng biết được tâm sự của tiểu Khắc Thiện. Vì, Dực Viễn đối với Khắc Thiện rất tốt, chàng đã hoàn toàn chiếm được lòng tin yêu của cậu bé. Biết được sắp tới ngày sinh nhật của Tân Nguyệt, Dực Viễn vừa mừng vừa lo, và cũng giống như Khắc Thiện, chàng vất óc nặn tim, muốn tìm cách biểu lộ tâm tư mình một cách đặc biệt. Thế là, sáng sớm hôm đó, Dực Viễn xung phong đến, thay Mãng Cổ Thái làm "người phụ xe" đưa Khắc Thiện vào cung đi học, Mãng Cổ Thái không hề nghi ngờ gì khác, bèn giao Khắc Thiện cho Dực Viễn.

Thoát khỏi sự "kèm kẹp" của Mãng Cổ Thái, Khắc Thiện chẳng khác nào như ngựa sút dây cương. Dực Viễn dẫn cậu bé, trước tiên đi dạo một vòng phố chợ, hết xem xiếc lại chen vào xem sơn đông mãi võ, hết ăn điểm tâm lại đi

ăn hàng vặt, chơi một cách rất tận tình. Sau đó, hai người bèn bắt đầu đi mua quà cho Tân Nguyệt. Đây mới là chuyện thật sự "mệt", Tân Nguyệt là một tiểu quận chúa của vương phủ, có thứ gì tốt trên đời này mà nàng chưa từng thấy bao giờ, Dực Viễn chọn tới chọn lui, không có một món nào làm cho chàng vừa ý.

Bọn họ đi từ quán nhỏ bên đường, cho tới hàng chợ thật to, từ tiệm bán vải vóc lụa là, cho tới tiệm bán nữ trang vàng bạc... không biết đi hết bao nhiêu chỗ, đi hết bao nhiêu tiệm, cuối cùng, khi đi đến một tiệm bán đồ cổ, họ tìm gặp được một sợi dây chuyền. Nói ra thì lại có một sự trùng hợp kỳ lạ, sợi dây chuyền đó như thể được đặt làm cho Tân Nguyệt, nó được làm thành bởi ba vòng ngọc tròn, giữa ba vòng ngọc đó, là một miếng ngọc hình trăng lưỡi liềm, điều đó cũng chưa nói, giữa những vòng ngọc tròn đó, lại còn xen vào những mảnh trăng lưỡi liềm bằng bạc, mỗi một mảnh trăng đều có thể di động, đưa qua đưa lại. Sợi dây chuyền đó, làm cho đôi mắt của Dực Viễn và Khắc Thiện đều cùng sáng rực lên. Khắc Thiện lập tức hô hoán lên mừng rỡ:

- Hay quá rồi, không cần phải tìm nữa, cái này được rồi đây! Chị em mà nhìn thấy, nhất định là thích mê đi được đấy!

Sợi dây chuyền đó giá không phải nhỏ. Cũng may mà Dục Viễn đã chuẩn bị sẵn, chàng đem theo một số tiền không ít, do đó cũng đã mua được.

Đợi đến khi mua xong sợi dây chuyền, thì đã quá giờ tan học lâu rồi. Dục Viễn đem sợi dây chuyền dấu vào trong cặp sách của Khắc Thiện, dặn dò tới dặn dò lui, là không được lấy ra trước ngày sinh nhật của Tân Nguyệt. Hai người thấy đã trễ, bèn một mặt vội vã, học tốc chạy về, một mặt lo đặt chuyện để về nói sao cho suông sẻ. Ai ngờ, đến giờ tan học, Tân Nguyệt vẫn bảo Mãng Cổ Thái vào cung đón Khắc Thiện về. Mãng Cổ Thái vào đến hoàng cung, mới biết rằng Khắc Thiện trốn học. Mà lại còn trốn học với sự giúp đỡ của Dục Viễn nữa chứ! Tân Nguyệt giận hết chỗ nói, ngồi đợi tới đợi lui, mãi mới thấy Khắc Thiện trở về, vừa thấy phía đằng sau thằng bé, còn có thêm Dục Viễn, Tân Nguyệt càng thêm nộ khí xung thiên. Gương mặt nàng bặm lại, nhìn thẳng vào Khắc Thiện, hỏi rằng:

- Hôm nay em có đi đến trường?

Dục Viễn nhìn thấy tình hình không ổn, bèn dành nói hộ cho Khắc Thiện:

- Dĩ nhiên là đến lớp học... khi tan học, trên đường về có chút trở ngại...

Tân Nguyệt trừng mắt nhìn Dục Viễn:

- Tôi không hỏi anh! Để cho tự nó nói lấy!

Khắc Thiện cuống quýt gật gật đầu:

- Em... em... đúng vậy!

- Em có đi học, vậy hôm nay sư phụ dạy học những gì, em nói cho chị nghe xem!

Khắc Thiện hoảng hốt, đưa mắt nhìn Dục Viễn cầu cứu.

Dục Viễn lại vội vàng đành nói:

- Ô... tôi có hỏi nó rồi, hôm nay sư phụ không có dạy bài mới, mà chỉ bảo chúng nó viết chữ!

Khắc Thiện vội vàng gật lia gật lia:

- Đúng đúng đúng! Sư phụ không dạy bài mới, mà chỉ cho tụi em viết chữ!

Tân Nguyệt đưa tay ra:

- Đưa đây! Đưa bài viết của em đây cho chị xem!

Khắc Thiện ngớ người ra, thân hình bất giác thụt lùi lại phía sau một bước.

Tân Nguyệt không còn kèm chế nỏi nữa, nàng xông thẳng về phía trước, đưa tay dần lấy chiếc cặp trên tay Khắc Thiện. Khắc Thiện kinh hoàng thất sắc, sợ sợi dây chuyền trong cặp sẽ bị Tân Nguyệt nhìn thấy, vội vàng ôm siết lấy chiếc cặp không chịu buông. Khắc Thiện một mặt dần co, một mặt la lên:

- Chị... chị làm gì vậy? Trong đây không có đâu, viết chữ xong rồi, em... em để lại trong lớp, đâu có đem về!

- Em còn nói láo hử! Những lời em nói toàn là láo khoét!...

Tân Nguyệt chụp lấy cây thước kẻ trên bàn, quất thẳng vào Khắc Thiện. Nàng vừa đánh vừa mắng em một cách đau đớn:

- Em không chịu học hành không chịu học tốt, không biết nghĩ gì đến cha mẹ dưới tuổi vàng! "Biển cổ Kinh Châu" còn sờ sờ trước mắt đó, em quên rồi sao? Những lời cha mẹ nói trước khi vĩnh biệt em cũng đã quên rồi sao? Em trốn học, không đi học thôi cũng không nói đi, em lại còn dám nói láo, đặt điều đặt chuyện đủ thứ... thật em làm chị tức chết đi được... thật là tức chết đi được!

Khắc Thiện chưa bao giờ nhìn thấy chị mình dữ dằn như thế bao giờ, thằng bé hoảng hốt, mặt mày trắng bệch, lại chưa bao giờ bị đòn đau như thế, nó vừa nhảy tránh vừa la hoảng lên. Dục Viễn kinh hoàng, vội vàng đứng chắn trước mặt Khắc Thiện, la lên với Tân Nguyệt rằng:

- Đừng có rầy oan nó, chuyện này là do tôi bày ra! Thằng nhỏ chẳng qua là quá mệt mỏi, muốn đi ra ngoài chơi một chút cho thoải mái... tôi biết cô kỳ vọng rất nhiều ở nó, thế nhưng, dù sao thì nó cũng chỉ mới tám tuổi! Suốt ngày học văn, học võ, từ sáng sớm đến chiều tối vẫn còn phải trả

bài, viết chữ, thật sự cũng cực khổ quá sức đi thôi! Do đó... do đó tôi mới đề nghị... dẫn nó đi ra ngoài một chút... Tân Nguyệt nghe những lời của Dục Viễn, càng thêm giận dữ, nàng điểu ngay mặt Dục Viễn, hét to lên rằng:

- Tôi không muốn nghe anh nói! Đừng nên nghĩ rằng hôm nay chúng tôi không có nhà để ở, phải tá túc ở nhà anh, thì tôi phải chịu theo anh mà làm! Anh bày chuyện dung túng cho nó, tôi không làm gì được anh, nhưng thằng em tôi không học hành đàng hoàng, thì tôi có quyền dạy nó! Anh đừng nhào vô đây can gián, hôm nay tôi không đánh nó, những người ở tuổi vàng, sẽ không ai nhắm mắt được!

Tân Nguyệt một mặt la lên, một mặt đi vòng qua phía sau lưng Dục Viễn, kéo Khắc Thiện ra, cây thước trên tay nàng, giáng xuống người thằng bé như mưa bắc. Tân Nguyệt vốn chỉ muốn đánh vào mông của thằng bé, thế nhưng, vì đau quá, thằng bé cứ không ngừng đưa tay ra đỡ, lại cứ di động thân hình lia lịa, do đó, trên tay, trên đầu, trên vai, trên mông gì cũng đều bị ăn thước kẻ hết! Vân Na và Mãng Cổ Thái đứng một bên, cuống quýt lo lắng, thế nhưng họ cũng không dám nói tiếng nào. Dục Viễn thấy tình hình càng lúc càng tệ, chàng không còn nghĩ đến gì nữa. Xông lên trên ôm chầm lấy Khắc Thiện,

dùng thân mình đỡ hết mấy roi cho Khắc Thiện. Chàng kêu lên rằng:

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Không phải nó mê chơi trốn học đâu! Muốn đi ra ngoài dạo một vòng thì quả là có, thế nhưng, mục đích chủ yếu là để mua quà sinh nhật cho cô đấy thôi! Không tin cô xem đấy!

Dục Viễn nói xong, giật lấy chiếc cặp của Khắc Thiện. Nước mắt của Khắc Thiện đã chảy đầy khuôn mặt, thế nhưng cho dù khóc bù lu bù loa như thế, thằng bé vẫn một mực ôm cứng chiếc cặp của nó, không chịu cho Dục Viễn lấy.

Tân Nguyệt nghe nói, cả người nàng sững sờ, ngơ ngác, nàng dừng tay lại, giương to đôi mắt nhìn Khắc Thiện, cả người nàng như tê liệt, không có một phản ứng nào.

Vân Na vội vã nhào tới, chụp lấy chiếc cặp, nói:

- Trong đó có gì vậy? Lấy ra mau lên đi! Đã bị đánh ra đến nông nỗi này, mà sao còn không chịu nói nữa?

Chiếc cặp được lật tung ra, để lộ hộp nữ trang cầu kỳ sang trọng trong đó. Lúc này Khắc Thiện vừa khóc hu hu, vừa đưa tay mở nắp hộp nữ trang ra, đưa thẳng cho Tân Nguyệt, thút tha thút thít nói rằng:

- Định để đến sinh nhật chị mới đưa ra... híc híc, tìm lâu dữ lắm đó!... Trên đó có nhiều trắng lười liềm lắm mà!...

Chị xem nè, chị xem nè!... Híc híc... có trăng lưỡi liềm lớn và trăng lưỡi liềm nhỏ, giống như cái tên của chị vậy đó... và trăng lưỡi liềm nhỏ, giống như cái tên của chị vậy đó... Tân Nguyệt cầm sợi dây chuyền lên, nhìn trừng trừng vào nó bằng đôi mắt bàng hoàng, không tin ở những gì mình thấy. Cây thước kẻ trên tay nàng, rớt "bịch" xuống đất một cái, phát ra tiếng kêu thật lớn. Ánh mắt của nàng, nhìn trân trối vào sợi dây chuyền, trong nhất thời, hình như nàng không thể suy nghĩ và cũng không có ý thức. Tiếp theo đó, đột nhiên cả người nàng như bị nổ tung lên, nàng khóc òa lên nức nở, tiếng khóc bi thương, trầm thống, khóc như thể chưa từng được khóc, khóc như thể ruột gan đòi đoạn, đau xé từng cơn.

Nàng quỳ xuống tới bên Khắc Thiện, ôm chầm lấy thằng bé thật chặt, nước mắt rơi từng dòng, từng dòng xuống má, nàng khóc sụt sùi, khóc đến hơi trên không tiếp được hơi dưới, khóc đến không thành tiếng.

Khắc Thiện bị tiếng khóc náo nê, thê thảm đó của Tân Nguyệt làm cho kinh hoàng, thằng bé lấp ba lấp bắp, nói một cách thật tội nghiệp rằng:

- Chị! Chị!... em xin lỗi... em xin lỗi mà! Từ đây... từ đây về sau... em không còn... không còn dám vậy nữa đâu....

Tân Nguyệt nghe thằng bé nói như thế, nàng càng khóc to

hơn, khóc nhiều hơn nữa, nàng ôm thẳng bé thật chặt, thật chặt, phải một lúc sau, mới nghẹn ngào nói được một câu rằng:

- Chính chị... có lỗi với em... chị... chị... xin lỗi em, xin lỗi em, xin lỗi em...

Nàng nói một hơi một hồi, thật nhiều chữ xin lỗi.

Khắc Thiện cũng dùng hai tay ôm lấy Tân Nguyệt, khóc lên thật to, vừa khóc vừa nói:

- Chị! Chị! Chị! Cũng tại em không tốt, nhưng tại vì em không dám nói với chị, em nghĩ rằng chị nhất định sẽ không cho, không bằng lòng cho em đi ra phố!

Vân Na đứng một bên, nước mắt chảy ròng ròng xuống má. Đôi tròng mắt của Mãng Cổ Thái đắm ướt, chàng không ngừng hít hít mũi.

Dục Viễn đưa mắt trừng trừng nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, chỉ thấy mũi mình cay cay, trái tim xiết chặt.

Đây là lần đầu tiên, chàng nhìn thấy sự cứng cỏi của Tân Nguyệt, và cũng nhìn thấy sự yếu đuối của nàng, nhìn thấy sự quyết liệt của nàng, và cũng nhìn thấy sự dịu dàng của nàng. Nếu như muốn tìm hiểu tình cảm của chàng đối với Tân Nguyệt, sâu đậm từ lúc nào, có lẽ chính là từ ngày hôm đó!

Ngày mừng ba tháng tám đến rồi, "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" vắng ngắt lạnh tanh. Vì Tân Nguyệt cứ dằn dò tới dằn dò lui, không được đem chuyện sinh nhật ra nói cho mọi người biết, do đó, gia đình Nô Đạt Hải không có một biểu lộ gì. Thế nhưng khi đêm đến, Tân Nguyệt lại bất giác ra đứng ngoài lan can lầu, ngó mong lên trời, nhìn mảnh trăng lưỡi liềm mới vừa ló dạng, tưởng nhớ đến cha mẹ của nàng.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy trong khu vườn phía dưới lầu, xuất hiện một ngọn đèn, tiếp theo đó, là hai ngọn đèn, ba ngọn đèn, bốn ngọn đèn... càng lúc càng nhiều đèn, không ngừng di động trong khu hoa viên bên dưới, trông thật đẹp mắt. Nàng kinh ngạc quá sức, vội vàng gọi Vân Na, Khắc Thiện, Mãng Cổ Thái ra xem.

Bốn người đứng trên lan can lầu, nhìn đến mắt trừng miệng mở. Sau đó, những ngọn đèn được dơ lên cao quá khỏi đầu, lúc này họ mới nhìn ra những người cầm đèn đó là mấy chục thị nữ áo đỏ.

Bọn thị nữ lại xuyên qua xuyên lại một lúc, đồ hình bây giờ trở thành một mảnh trăng lưỡi liềm. Dưới ánh trăng, mảnh trăng lưỡi liềm làm bằng những ngọn đèn đó phát ra những tia sáng long lanh, chiếu rọi và xinh đẹp vô cùng.

Tiếp theo đó, bọn thị nữ đồng thanh hô to rằng:

- Tân Nguyệt quận chúa, vạn thọ vô cương! Mãi mãi thanh xuân! Luôn luôn vui vẻ!

Tân Nguyệt vừa vui mừng vừa kinh ngạc, chuyện xảy ra quá bất ngờ làm cho nàng không biết phải phản ứng ra sao. Vân Na và Khắc Thiện vui mừng đến độ ôm chầm lấy nhau, vừa kêu vừa nhảy. Sau đó, có hai hàng a hoàn, tay bưng mâm quả, trong đó chứa toàn những thức ăn thật ngon, từ phía ngoài cửa của "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" lục tục đi vào.

Bọn Tân Nguyệt bốn người vội vàng chạy xuống đón, Các Lâm đi trước nhất, nàng đã xông thẳng lên lầu. Phía đằng sau nàng, là lão phu nhân, Nô Đạt Hải, Nhạn Cơ, Dục Viễn.

Các Lâm nắm lấy tay của Tân Nguyệt, nói bằng một giọng thật sốt sắng, nồng nhiệt rằng:

- Chúng tôi không thể nào để cho sinh nhật của chị trôi qua trong lặng lẽ đâu! Dục Viễn đã cho chúng tôi biết từ lâu rồi, mấy hôm nay, cả nhà đã bí mật bố trí, sắp xếp mọi chuyện, bận hết chỗ nói luôn! Màn múa "Trăng" ban nãy được tập luyện là để chúc mừng sinh nhật chị đó, chính cha đã thân hành đứng ra huấn luyện đấy! Tôi thấy ông còn mệt hơn là chỉ huy lính ra trận nữa đó nhe! Một lúc lại

nói là trăng bị méo rồi, một lúc lại nói là đèn không đủ sáng... làm cho đám a hoàn này cũng bị mệt đứt hơi đấy chứ có phải chơi đâu!

Tân Nguyệt nghe xong, ngẩng đôi mắt lên, nàng tiếp xúc ngay với ánh mắt của Nô Đạt Hải, ánh mắt đó, sao mà dịu dàng, sao mà thương yêu đậm thắm. Trái tim của Tân Nguyệt nhảy "bình" một tiếng, cả trái tim nàng cảm thấy nóng bừng bừng. Nàng lại nhìn sang Nhạn Cơ, vô cùng cao quý, vô cùng trang nhã, trong đôi tròng mắt xinh đẹp long lanh đó, mang đầy nét vô tư thẳng thắn, không chút ty hiềm. Trái tim nàng lại nhảy "bình" một tiếng, cổ họng như nghẹn ngào, nàng nhìn quanh tất cả mọi người, không nói được một câu nào. Nàng bất giác đưa tay lên nắm lấy "sợi dây chuyền Tân Nguyệt" trên cổ mình, gần như không thể đo lường được phân lượng của ngày sinh nhật hôm nay, nó nặng nề quá sức tưởng tượng của nàng!

QUYỀN DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 5

Ngày sinh nhật mười bảy tuổi đó, đã làm cho trong lòng Tân Nguyệt, có thêm một chút cảnh giác. Nàng thể nghiệm một cách thâm sâu hơn niềm hạnh phúc và sự đầm ấm của gia đình này. Và cũng thể nghiệm một cách thâm sâu hơn lòng bao dung đầm ấm của Nhạn Cơ. Từ lúc đến ở nhà Nô Đạt Hải, nàng đã phát hiện ra gia đình này không giống như gia đình của những vương công đại thần khác, những gia đình khác thâm thiệp đầy đàn, thế nhưng Nô Đạt Hải lại không có cả một Như phu nhân. Bây giờ, nhìn thấy Nhạn Cơ đối với người trên lễ phép, đối với người dưới thân tình, đối với Nô Đạt Hải, nàng lại có một nét yếu điệu, dịu dàng riêng, Tân Nguyệt đã có thể hiểu rõ hơn. Thì ra, một người đàn bà dễ thương, có thể ôm trọn cả tình yêu và lòng kính trọng của rất nhiều người. Điều đó, làm cho người ta cảm thấy ngưỡng mộ và cảm động! Thế

là, với một sự lĩnh hội hoàn toàn mới mẻ, Tân Nguyệt cảnh cáo ngay cái con người đã hơi có chút hồ đồ là mình, rằng nàng sẽ dùng một trái tim hoàn toàn vô tư, để yêu tất cả mọi người trong gia đình này!

Sự suy nghĩ đó, nghĩ thì rất dễ, nhưng khi làm thì lại hoàn toàn không phải như thế. Tình cảm của nhân loại, từ xưa đến nay không thể nào "phân chia đồng đều" cho được. Thế nhưng, đối với một cô gái chỉ mới mười bảy tuổi như Tân Nguyệt, nàng thật sự không thể nào có khả năng phân tích tỉ mỉ như thế được!

Ngày thứ ba sau sinh nhật của Tân Nguyệt, Khắc Thiện ngã bệnh.

Hôm đó, Khắc Thiện đến lớp học được nửa buổi, thằng bé ngã lăn ra bất tỉnh ngay trong lớp. Cũng may mà Nô Đạt Hải đang ở trong triều, chàng lập tức đến phòng học, phối hợp với ba vị Thái y, xem xét cho Khắc Thiện. Sau đó, Nô Đạt Hải đem Khắc Thiện, cùng với một vị thầy thuốc rất có danh vọng trong triều là Vi Thái y, cùng đánh xe chạy như bay về nhà.

Chàng ôm lấy Khắc Thiện, chạy thẳng đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc", dưới sự kinh ngạc và chấn động của tất cả mọi

người. Nô Đạt Hải đã tuyên bố với cả nhà một cách nghiêm trọng rằng:

- Mọi người nghe ta nói đây, Khắc Thiện bị sốt rất cao, lại ói mửa liên tục, khắp cả người bị nổi ban đỏ ửng, theo như sự chẩn đoán của ba vị Thái y trong triều, thì Khắc Thiện đã mắc phải chứng bệnh hiện đang lưu hành trong thành là chứng thương hàn!

Những lời Nô Đạt Hải vừa nói ra, làm cho cả nhà đều kinh hoảng, nhất là Tân Nguyệt, sắc mặt nàng đã cắt không còn hột máu.

Lão phu nhân thấy rộng biết nhiều, bà kêu lên thất thanh:

- Thương hàn? Bệnh này truyền nhiễm lắm đấy! Làm sao bây giờ?

Thái y tiếp lời nói:

- Đúng vậy, bắt đầu từ đầu năm nay, bệnh này đã lan tràn ở khu ngoại ô Bắc Kinh, đã có hơn vạn người bất trị rồi.

Khoảng tháng tư vừa qua, hoàng thượng đã ra một chỉ dụ, đem Tây Sơn vạch thành khu ôn dịch, tất cả những người mắc phải bệnh này, đều được đưa đến Tây Sơn chữa trị riêng biệt, để cho bệnh dịch khỏi lan tràn...

Lão phu nhân kinh hoảng, bà ấp úng nói:

- Như vậy... như vậy... chúng ta có cần phải tuân chỉ mà làm...

Nô Đạt Hải nói một cách cứng rắn:

- Không! Đưa đến Tây Sơn, là để cho họ tự sinh tự diệt, ta không thể nào bỏ rơi Khắc Thiện! Do đó, mọi người nghe cho thật rõ đây, bắt đầu từ hôm nay, "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" này sẽ là khu ôn dịch! Mọi người không ai được vào đây, để khỏi bị truyền nhiễm! Đồng thời, phải tập hợp hết tất cả mọi người trong phủ đến, bắt đầu công việc sát trùng trên từng người! Phương pháp sát trùng như thế nào, Thái y sẽ dạy cho mọi người biết, Nhạn Cơ, em dẫn tất cả mọi người, chấp hành ngay chuyện này đi!

- Dạ!

Nhạn Cơ lẹ làng ứng tiếng, ánh mắt nàng bắt giắc nhìn thẳng vào Nô Đạt Hải:

- Thế nhưng... anh...

Nô Đạt Hải ngắt lời nàng, hiển nhiên chàng đã hiểu nàng muốn nói gì:

- Bệnh này tuy rằng đáng sợ, nhưng không phải là bệnh bất trị, Vi Thái y đã từng trị khỏi hết mấy người, do đó, chúng ta phải có sự tin tưởng! Vả lại, tám năm về trước, anh đã từng bị bệnh này, bây giờ không phải cũng mạnh khỏe hay sao?

Lão phu nhân vô cùng kinh ngạc, bà hỏi:

- Tám năm trước con đã từng bị bệnh này, tại sao mẹ lại

không biết gì hết vậy?

- Năm đó con cùng với Ôn Bố Ha đi xuất chinh ấy mà, bị ở khu rừng núi vùng Hồ Bắc đấy, không tin mẹ cứ hỏi A Sơn!...

A Sơn là tùy tùng thân tín của Nô Đạt Hải, đã từng cùng với Nô Đạt Hải đi chinh chiến nhiều năm.

Nô Đạt Hải nói tiếp:

- Thái y nói, bệnh này cũng giống như bệnh trái rạ ấy thôi, ai đã bị rồi sẽ không phải bị nữa, do đó, ta sẽ cùng Thái y và hai người a hoàn có thể lực mạnh mẽ ở lại đây săn sóc cho Khắc Thiện, tất cả mọi người đều phải rời khỏi "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc" này ngay, Tân Nguyệt, cả cô cũng vậy! Tân Nguyệt bước đến trước giường của Khắc Thiện, đứng thẳng người ngay đó, gương mặt nàng mang đầy nét kinh hoàng và lo lắng, ánh mắt nàng đong đầy nét đau khổ và cương quyết:

- Muốn tôi rời khỏi nơi này, là chuyện không bao giờ làm được! Khắc Thiện bị bệnh nặng nề như thế này, nguyên nhân cũng tại vì tôi không lo lắng chu đáo cho nó, hiện giờ tôi đã cố gắng đến lực phủ ngũ tạng đều như bị đốt cháy hết... không biết phải làm thế nào, chỉ biết rằng, cho dù mọi người có đem một trăm con ngựa đến đây kéo tôi, cũng đừng hòng tôi ra khỏi chỗ giường này một bước!

Vân Na lập tức tiếp lời, giọng điệu cũng cương quyết như của Tân Nguyệt:

- Tôi cũng vậy! Căn bệnh này nếu như là truyền nhiễm, thì không an toàn với bất cứ một ai, không thể để cho những người a hoàn trong phủ của Nô đại nhân mạo hiểm được, tôi và Mãng Cổ Thái, là người do Đoan Thân vương lúc còn sinh tiền đã chỉ định để theo phò tiểu thể tử, chúng tôi cùng với tiểu thể tử đồng sanh cộng tử! Do đó, có tôi và Mãng Cổ Thái ở đây đã đủ rồi, không cần phải làm phiền ai khác nữa!

Dực Viễn nói một cách nồng nhiệt:

- Cộng thêm một mình con nữa, cha! Con còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, không thể nào bị lây đâu!

Các Lâm bước tới một bước:

- Con cũng muốn phụ một tay!

Lão phu nhân nghiêm sắc mặt lại mắng thật to:

- Bọn các con đều điên hết rồi hử? Các con tưởng rằng đây là chuyện vui chơi hay sao? Bệnh này có thể lấy mạng người ta như chơi đấy!

Nô Đạt Hải cũng nói thật nghiêm khắc:

- Đúng! Chuyện duy nhất mà các con có thể giúp được, là phải tự bảo vệ cho mình mạnh khỏe, để cho ta không có sự lo lắng thêm về sau!

Nhận Cơ không thể nào không nhìn Nô Đạt Hải một lần nữa, ánh mắt nàng sâu thẳm thẳm, hỏi một cách chân thành:

- Nô Đạt Hải! Tám năm trước anh quả thật đã từng bị thương hàn chẳng? Không phải là bệnh khác hử? Anh thật sự sẽ không bị lây chẳng?

Gương mặt của Nô Đạt Hải thật nghiêm trọng:

- Em nghĩ rằng anh đem sinh mạng của mình ra để đùa giỡn hay sao? Bệnh tình anh đã từng mắc phải, chẳng lẽ anh lại không biết rõ hay sao? Ngay cả triệu chứng cũng giống y như Khắc Thiện, không khác một tí nào cả!

Tân Nguyệt nói một cách khẩn thiết với Nô Đạt Hải rằng:

- Tôi nghĩ, ở đây có Thái y, có Mãng Cổ Thái và Vân Na, cũng đã đủ rồi, tôi không cần biết ông đã từng bị bệnh này hay chưa, tôi cũng không thể để ông phục vụ cho Khắc Thiện, xin ông hãy cùng với mọi người rời khỏi nơi đây vậy!

Nô Đạt Hải gần như nổi giận lên:

- Cô nói những lời gì vậy? Lúc này là lúc nào rồi, mà còn ở đó kéo nài, trả giá!...

Chàng quay sang Nhận Cơ, nói thật quả quyết:

- ... Đừng có lãng phí thời gian nữa, chúng ta cứ quyết định như thế, anh, Thái y, Tân Nguyệt, Vân Na và Mãng

Cổ Thái sẽ ở lại đây, em dẫn tất cả mọi người ra ngoài, đi làm những chuyện mọi người cần phải làm! Ngoài việc đưa cơm, đưa thuốc đúng giờ, cấm không cho một ai đến gần nơi đây. Còn những chuyện khác, phải phiền đến em lo liệu vậy!

Đôi trông mắt của Nhạc Cơ, nhìn Nô Đạt Hải không chớp, bao nhiêu năm nay, sự tin tưởng và lòng yêu thương Nô Đạt Hải, làm nàng không còn hoài nghi nữa, cũng không thêm một chút do dự nào nữa. Ánh mắt nàng chứa đầy nét dịu dàng và hỗ trợ, nàng nói một cách kiên cường:

- Anh cứ an tâm đi, mọi việc trong nhà đã có em lo liệu!...

Nàng lại đưa mắt nhìn sang Tân Nguyệt, lời dặn dò càng thêm ân cần, chu đáo:

- Nếu như anh đã từng bị mắc phải chứng bệnh này, không sợ bị truyền nhiễm, thì anh phải chịu cực khổ hơn một chút, đừng để cho Tân Nguyệt quá lao lực! Và cũng đừng để cho cô ấy bị truyền nhiễm đấy!

Tiếp theo đó, là những ngày tháng vô cùng đáng sợ.

Căn bệnh của Khắc Thiện, đến một cách ào ạt. Cả người thẳng bé nóng như lửa đốt, toàn thân nổi đầy từng bệt, từng bệt đỏ, thẳng bé cứ vùng vẫy, lăn lộn mãi trên

giường. Những miếng thuốc đổ vào miệng chưa được bao lâu, đã toàn bộ bị nôn trở ra, những thức ăn nuốt vào cũng như thế. Chỉ có mấy hôm sau, thằng bé đã gầy như que củi, hai gò má hóp vào trông thảm não. Tiếp theo đó, nó bắt đầu ho suyễn, mỗi lần như thế đều gần như không kéo được hơi thở lại, cứ ngỡ như sẽ ngưng đi sự hô hấp, rất nhiều lần làm cho Tân Nguyệt hoảng kinh hồn vía. Sau đó, Khắc Thiện lại bắt đầu đi tiêu chảy... chần nệm thay hết cái này sang cái khác.

Nguyên cả "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc", bao trùm một bầu không khí âm u buồn bã, không những chỉ âm u buồn bã, mà còn cuống cuống bận rộn. Trong vườn hoa, chỗ nào cũng giăng đầy dây, phơi đầy những chiếc khăn lớn nhỏ đủ cỡ, chần, đệm v.v...

Trên một khoảng đất trống, một cái chảo thật to được dựng lên, trong đó lúc nào cũng nấu đầy những khăn mền và chần đệm cần phải được sát trùng, Mãng Cổ Thái lúc nào cũng bận rộn đốt lửa, quậy những khăn mền nấu trong đó, lại còn phải rắc vôi chung quanh những góc tường của "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc". Vân Na chạy ra chạy vào, một lúc đưa khăn nệm dơ ra giặt nấu, một lúc lại đem thuốc đã nấu xong vào phòng. Tân Nguyệt túc trực bên cạnh giường của Khắc Thiện suốt ngày, thâu đêm, mỗi lần

Khắc Thiện làm dơ chăn nệm, nàng lại cùng với Nô Đạt Hải dành nhau dọn dẹp, thay đổi cho thẳng bé. Nô Đạt Hải vốn không cho Tân Nguyệt làm những chuyện đó, nhưng về sau, chàng cũng không còn sức để lo tới nữa. Chàng chỉ chép miệng, nói một cách chán thành rằng:

- Chỉ mong sao trời xanh thương tình, cho cô đừng bị truyền nhiễm, nếu không, cô có chạy cũng không thoát khỏi đâu!

Sau đó, chàng lại cuống quýt thúc hối nàng đi rửa tay, sát trùng, cả chàng cũng tự lo rửa ráy thật sạch sẽ.

Đến ngày thứ năm, tình trạng của Khắc Thiện càng thêm tệ hại hơn, thẳng bé hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, đôi môi khô nứt nẻ, thỉnh thoảng lại mở to đôi mắt, nó đã không còn phân biệt được người nào, ánh mắt rối loạn và vô thần. Trong miệng nó, lúc nào cũng ú ớ kêu cha gọi mẹ. Những tiếng kêu đó, xé nát trái tim Tân Nguyệt ra từng mảnh vụn.

Đến nước này, Thái y không thể không nói lên sự thật:

- Tôi đã tận hết sức mình rồi! Nhưng vì thể chất của tiểu thể tử quá yếu đuối, cơn bệnh lại quá sức mạnh mẽ, đến nước này, cho dù có kê thêm toa thuốc nào đi nữa, e rằng cũng không thể nào cứu vãn được...

Tân Nguyệt như bị sét đánh ngang mày, nàng nhào tới lắc

Thái y:

- Cái gì gọi là không thể nào cứu vãn? Tại sao lại không cứu vãn? Thái y! Y thuật của ông cao minh, ông hãy mau kê một toa thuốc khác...

Thái y nói:

- Nói thật với quận chúa, chỉ e rằng tiểu thể tử không thể nào qua nổi đêm nay!

Tân Nguyệt kêu rú lên một tiếng kinh hoàng như xé giọng, nàng quỳ sụp xuống ngay bên Thái y:

- Không... Ông cứu nó! Ông cứu nó! Van ông! Van ông! Cứu nó! Cứu nó...

Nói xong, nàng cúi xuống định lạy ông.

Thái y tay chân cuống quýt, kéo nàng đứng dậy:

- Đừng làm vậy! Đừng làm vậy! Xin quận chúa đứng dậy cho mau!

Nô Đạt Hải kéo nàng đứng dậy, dùng sức lắc lắc nàng:

- Tân Nguyệt! Nghe tôi nói đây, chưa đến bước đường cùng, chúng ta không một ai được bỏ cuộc, tôi nghĩ, thượng đế thường có đức hiếu sinh, trời già hắc cũng có mắt, phải giữ lại giọt máu duy nhất của Đoan Thân Vương để nối dòng, nếu không thì thật là không còn thiên lý nữa! Về phần chúng ta, càng không thể tuyệt vọng, bằng hoại ở giai đoạn gay go này, chúng ta cần phải "tận nhân lực, rồi

tri thiên mệnh"! Chúng ta hãy toàn tâm toàn lực tận nhân lực trước đi đã! Tôi tin rằng, thằng bé sẽ qua nỗi đêm nay! Nói xong, chàng lại đưa tay kéo Thái y:

- Thái y! Xin ông cũng đừng nên buông trôi một cách dễ dàng như thế! Lương y chữa bệnh, thương để cứu mệnh! Tôi đem bệnh của nó giao cho ông, mạng của nó giao cho thương để!

Thái y nghe chàng nói, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên:

- Vâng! Tôi sẽ đi kê một toa thuốc khác!

Vân Na và Mãng Cổ Thái đứng bên cạnh cùng cuống quýt gật gật đầu, như thể trong bóng đêm lại nhìn thấy một tia sáng le lói từ phía xa xa.

Đó là một đêm dài dằng dặc, những người túc trực bên giường bệnh của Khắc Thiện đêm hôm đó, không một ai chợp mắt giây phút nào.

Tiếng trống sang canh từ phía xa xa vọng lại, canh một, canh hai, canh ba, canh tư... mỗi một hơi thở của Khắc Thiện, đều vô cùng quý giá, mỗi một nhịp mạch nhảy, đều làm cho mọi người vui sướng. Sau đó, canh năm đã đến! Khắc Thiện đã qua được đêm nay!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đôi mắt của mỗi một người đều vì thức suốt sáng mà sưng đỏ, nhưng đều vì vui mừng mà dưng đầy lệ.

Tiếp theo đó lại là một ngày trôi qua, tiếp theo đó lại là một đêm trôi tiếp. Khắc Thiện thở một cách mệt nhọc, khó khăn, nhưng thủy chung không hề buông trôi cái sinh mệnh yếu đuối đó của nó. Mỗi một lần, một ngày mới lại bắt đầu, mọi người đều có cảm giác như mới vừa đánh thắng được một cuộc chiến tranh thật gian khổ. Thế nhưng, tiếp theo đó, vẫn còn có những cuộc chiến tranh thật gian khổ để họ tiếp tục chiến đấu.

Mười ngày đã trôi qua, mỗi một ngày đều vô cùng nguy hiểm, thế nhưng, mỗi ngày đều đã trôi qua không việc gì. Sau mười ngày, Tân Nguyệt đã vô cùng gầy yếu và tiều tụy.

Nô Đạt Hải lập ra một quy định, mọi người đều phải luân phiên nhau đi ngủ, để giữ gìn thể lực. Tân Nguyệt cũng rất muốn giữ đúng theo quy định, thế nhưng nàng quá lo lắng, quá căng thẳng, do đó, nàng không hề chợp mắt được.

Buổi tối hôm đó, nàng ngồi trong chiếc ghế đặt bên cạnh giường Khắc Thiện, không còn chịu đựng nổi, nên đã ngủ gà ngủ gật ngay tại chỗ. Nô Đạt Hải rón rén đứng dậy, lấy một cái chăn, rón rén đắp lên mình Tân Nguyệt.

Tuy rằng động tác của Nô Đạt Hải vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Tân Nguyệt vẫn giật mình choàng dậy, hỏi một cách hoảng hốt:

- Sao rồi? Khắc Thiện ra sao rồi?

Nô Đạt Hải sùỵ nhẹ một tiếng:

- Sùỵ!... Nó vẫn không sao, ngủ mê lắm, chỉ có cô, cô không chịu nghĩ ngợi đàng hoàng, nếu như cũng ngã xuống, làm sao bây giờ?

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng. Trong ánh mắt nàng, đong đầy sự cảm kích, cảm động, cảm thương và cảm ân.

Nàng hỏi:

- Nếu như tôi ngã xuống, đó là vì tình thủ túc, còn ông thì sao?

Trái tim của chàng, nhảy đánh bịch một cái. Chàng nhìn chăm chú vào gương mặt tiêu tụy trước mắt, nhìn vào đôi tròng mắt long lanh trong vắt như mặt nước hồ thu đó, bất giác trong lòng cảm thấy tình cảm cuộn cuộn như sóng cả dạt dào, không thể kiềm chế được mình. Chàng trả lời, không dính dáng gì đến câu nàng hỏi:

- Tôi là tường đồng vách sắt, tôi sẽ không bao giờ ngã gục đâu!

Đột nhiên nàng nói:

- Bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây, ông có thể nào trả lời câu hỏi của tôi một cách thành thật không?

Chàng không hiểu:

- Câu hỏi gì?

- Ông chưa bao giờ bị bệnh thương hàn, phải không?

Chàng bị chấn động thật mạnh, không hề ngờ rằng nàng lại hỏi một câu như thế, chàng hơi ngớ người ra một lúc, sao đó mới miễn cưỡng trả lời:

- Dĩ nhiên là tôi đã bị rồi!

Nàng lắc đầu, đôi con mắt nhìn trừng trừng vào chàng:

- Ông không hề bị! Ông gạt được tất cả mọi người, thế nhưng ông không gạt được tôi! Mấy ngày hôm nay, tôi theo dõi nhất cử nhất động của ông, ông siêng năng rửa tay sát trùng, ông không hề có một kinh nghiệm gì về bệnh trạng của Khắc Thiện... ông không hề bị bệnh thương hàn bao giờ!

Chàng nói một cách cố chấp:

- Tôi đã bị rồi...

Đột nhiên nàng chồm tới trước chàng, nắm lấy đôi bàn tay chàng một cách kích động, dùng giọng nói rưng rưng lệ, nói một cách thiết tha rằng:

- Xin ông hãy vì tôi, mà trở thành tường đồng vách sắt thật sự, vì tôi rất sợ... nếu như ông bị lây bệnh, nếu như ông trở nên giống như Khắc Thiện bây giờ, thì tôi phải làm sao đây? Mất đi Khắc Thiện hoặc là mất đi ông, tôi đều không thể sống nổi! Xin ông hãy vì tôi, nhất định không thể bị truyền nhiễm... ông hứa với tôi đi, nhất định nhất định là

ông sẽ không bị truyền nhiễm...

Trong khoảnh khắc đó, tất cả những sự vũ trang của chàng đều bị tan rã như băng tuyết dưới ánh mặt trời.

Chàng không còn kèm chế nỗi mình nữa, kéo nàng ngã nhào vào lòng mình. Chàng ôm lấy nàng, thật chặt, thật chặt. Cảm thấy thân hình nhỏ bé của nàng đang run rẩy, run rẩy, trái tim chàng như bị ai vo bóp thành một khối, thật mạnh, thật mạnh.

Chàng phát ra những tiếng thì thầm liên tục:

- Tôi hứa, tôi hứa, tôi hứa... tôi sẽ vì cô mà sống thật mạnh khỏe! Cô sẽ không bao giờ mất tôi! Tôi là tường đồng vách sắt, chất độc không thể xâm nhập vào người tôi được đâu! Nàng mở thật to đôi mắt, nhìn chàng, đôi mắt to dâng đầy lệ nóng. Chàng cũng nhìn nàng không chớp mắt, trái tim tràn đầy nỗi chấn động bàng hoàng. Cái chết đang gần kề bên họ, giờ này phút này, họ không còn lo được gì nữa cả. Cho dù có bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, vạn kiếp không thể siêu sinh, họ cũng không thể nào lo lắng được nữa.

Lại qua thêm ba hôm, những vết ban đỏ trên người Khắc Thiện lặn mất. Khi Vân Na kêu lên một cách mừng rỡ:

- Quận chúa! Mau đến đây xem này, ban đỡ lặn rồi! Ban đỡ lặn rồi!

Nô Đạt Hải, Thái y, Mãng Cổ Thái, Tân Nguyệt đều hấp tấp chạy đến xem. Thái y kéo y phục của Khắc Thiện lên, kiểm soát thật tỉ mỉ, sau đó lại xem mạch, đo nhiệt độ, xem xét lại hơi thở của thằng bé.

Gương mặt của Thái y lộ vẻ kinh ngạc khôn cùng:

- Ban đã lặn rồi, nhiệt độ cũng hạ rồi! Quả đúng là lòng thành đã thấu, vàng đá cũng phai! Chúc mừng quận chúa, chúc mừng Nô đại nhân! Tôi nghĩ, tiểu thể tử đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi...

Những lời của Thái y chưa nói hết, cả bốn người trước giường đều đã phát ra những tiếng kêu mừng rỡ, Tân Nguyệt và Vân Na, mừng rỡ đến độ ôm lấy nhau mà nhảy cẫng lên, vừa cười vừa khóc. Mãng Cổ Thái quỳ sụp ngay xuống đất, trước mặt Thái y, lạy sì sụp, miệng nói liên tục:

- Mãng Cổ Thái cúi đầu lạy Thái y, cảm ơn Thái y, cảm ơn Thái y!

Vân Na cũng vội vàng quỳ xuống lạy theo Mãng Cổ Thái. Tân Nguyệt lập tức kéo lại vạt áo, chuẩn bị quỳ xuống, nào ngờ, vừa mới bước được hai bước, đột nhiên nàng cảm thấy đất trời đảo lộn, trước mắt tối sầm lại, hai chân mềm nhũn, cả người nàng ngã bổ nhào xuống đất.

Nô Đạt Hải kêu lên thật to, chàng bế thốc Tân Nguyệt lên, sắc mặt trắng bệch nhìn trừng trừng vào nàng:

- Tân Nguyệt! Không được lây bệnh... Thái y... Thái y... ông mau xem mạch cho nàng! Không được lây bệnh.. không được lây bệnh, ta không cho... ta không cho...

Khi Tân Nguyệt tỉnh lại, nàng thấy mình đang nằm trên giường trong phòng mình, Nô Đạt Hải ngồi bên cạnh giường, chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt dịu dàng, gương mặt chàng tràn đầy lòng thương mến.

Nàng hỏi một cách yếu ớt, tâm trí hình như còn bàng hoàng, phảng phất:

- Tôi sao vậy?

Nô Đạt Hải lập tức cho nàng một nụ cười thật tươi tỉnh:

- Chỉ vì cô quá mệt, lại quá mừng rỡ nên bị ngất xỉu mà thôi! Thế nhưng cô quả thật làm cho tôi hoảng kinh hồn vía, cũng may mà có Thái y ngay bên cạnh, ông đã kiểm tra cô thật kỹ càng rồi... cô an tâm, không có chuyện gì hết, thật mà!

Tân Nguyệt ngơ ngẩn nhìn chàng, đầu óc nàng hình như vẫn còn u u mê mê, tứ chi nàng hình như không còn chút

sức lực nào. Đột nhiên, nàng hơi có vẻ kinh hoàng hoảng sợ. Trùng mắt nhìn chàng bằng ánh mắt kinh hoàng, nàng nói:

- Ông có gạt tôi không? Có phải tôi đã bị lây bệnh rồi không?...

Nàng từ trên giường ngồi phắt dậy, dùng hai tay đẩy chàng:

- ... Ông hãy ra khỏi đây ngay! Đi nhanh lên! Đừng nên đến gần tôi! Tôi van ông... van ông...

Chàng vội vàng dùng đôi tay mình chụp lấy đôi tay nàng:

- Cô nằm xuống đi, đừng nên động đây! Nghĩ ngợi cho đành hoàng! Không phải tôi đã nói cho cô nghe rồi đó sao? Cô không hề bị lây bệnh, thật mà, thật mà...

Nàng kêu to lên:

- Tôi không tin ông! Ông nói láo hay lắm... ông không hề bị bệnh thương hàn mà cũng dám nói là mình đã bị, ông mau mau ra khỏi nơi đây đi! Tôi không muốn ông bị lây bệnh, ông mà bị lây thì còn nghiêm trọng hơn là tôi bị lây nữa... ông mau đi đi, mau đi đi...

Chàng cũng la lên:

- Tôi không hề gạt cô, tôi không hề nói láo, cô quả thật là quá mệt mỏi...

Nàng cứ lắc đầu quày quạy:

- Không phải không phải, ông nói láo! Khắc Thiện mới bắt đầu bệnh cũng giống y hệt như vậy... tôi van ông, xin ông rời khỏi "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc", xin ông, van ông...

Chàng chụp lấy tay nàng, nhưng nàng quyết liệt vùng vẫy, cả người nàng như chìm vào trong trạng thái căng thẳng tinh thần. Nô Đạt Hải bị nàng làm quá, chàng cuống quýt lên, đột nhiên, chàng dùng hai tay ôm lấy đầu nàng, dùng đôi môi của mình, đặt ngay lên miệng nàng.

Tân Nguyệt thốt nhiên dừng lại hết tất cả sự vùng vẫy, trong óc nàng là một phiến trắng xóa, không suy nghĩ gì được nữa. Nàng chỉ cảm thấy, cả người nàng như biến thành một khối mây khói nhẹ tênh, đang từ từ dâng cao, dâng cao... dâng cao mãi tới một phía trời xa lẫm đẫm. Kỳ lạ thay, khối mây khói nhẹ tênh đó, lại nóng bỏng, mềm mại, và, như thể một ngọn lửa hồng rực rỡ, đang từ phía trời xa đó, nổ tung lên, tỏa xuống những tia sáng muôn hồng nghìn tía, như một đám mưa ngũ sắc chan hòa khắp nơi nơi.

Hình như đã trải qua mấy nghìn mấy vạn năm, ngọn lửa hồng đó vẫn rực rỡ sắc màu. Sau đó, đôi môi chàng rời khỏi đôi môi nàng, di động đến bên tai nàng:

- Bây giờ, anh có nói láo cũng thế, không nói láo cũng thế, nếu như em bị bệnh, anh cũng không thể nào chạy khỏi

được!

QUỖNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 6

Bệnh của Khắc Thiện, đến thật nhanh, đi thật chậm, thế nhưng, dù sao cũng đã qua đi.

Nguyên cả một tướng quân phủ, không có một người thứ hai bị truyền nhiễm, cũng có thể kể là sự may trong sự rủi. Đối với chuyện Khắc Thiện bị bệnh, Dực Viễn hối hận vô kể, chàng cứ nghĩ rằng, đó là tại vì hôm đi mua quà sinh nhật mà mang vạ. Nếu như chàng không để mặc cho Khắc Thiện đi ăn hàng ở những quán ăn nhỏ vệ đường, thì hẳn là sẽ không bị nhiễm cái bệnh thương hàn quái ác đó!

Cũng may mà trời già còn thương, Khắc Thiện đã được tai qua nạn khỏi. Khu "ôn dịch" Vọng Nguyệt Tiểu Trúc cuối cùng cũng đã được buông thả. Đúng như Các Lâm đã nói:

- Đối với tất cả mọi người trong nhà mà nói, khoảng thời gian đó như thể trải qua mấy trăm năm!

Đúng vậy, thật như trải qua mấy trăm năm. Nhạn Cơ hơi có chút mơ hồ, hơi có chút bàng hoàng, sao vậy? Một tháng bế quan ngăn cách với mọi người, lại có thể làm cho Nô Đạt Hải trở nên vô cùng xa lạ, vô cùng ngăn cách, như thể chàng đến từ một thế giới khác, một thời đại khác như thế sao?

Nhạn Cơ thông minh tuyệt đỉnh, lại có một tâm tư vô cùng tế nhị. Làm vợ Nô Đạt Hải hai mươi năm, sự hiểu biết và thông cảm giữa hai người, đã đạt đến mức vô cùng. Khi thần sắc Nô Đạt Hải bàng hoàng, ngơ ngẩn, trái tim chàng như thể phiêu bạt ở một nơi chốn nào khác, hỏi đáp không đúng đầu đúng đuôi, lại như thể có tâm sự trùng trùng, Nhạn Cơ đột nhiên có cái cảm giác căng thẳng và đè nén mà nàng chưa hề bao giờ có trong đời. Và khi Nô Đạt Hải cũng tỏ ra xa cách và tránh né chuyện gỏi chăn, sự kinh hoàng trong tận cùng trái tim của Nhạn Cơ, lại càng thêm nghiêm trọng. Không muốn tin, không thể tin, không dám tin, và cũng không chịu tin... sao lại có thể như thế được? Con bé Tân Nguyệt đó trẻ tuổi đến độ có thể làm con gái của Nô Đạt Hải kia mà! Chẳng những như thế, cô ta còn là người tình trong mộng của Dục Viễn nữa kìa! Về tình về lý, Nô Đạt Hải đều không nên để cho mình bị cuốn vào trong sự bất nghĩa như thế chứ!

Nhạn Cơ có đầy một bụng những nghi ngờ, nhưng lại không dám vén bức màn bí mật lên. Mỗi ngày trên bàn ăn, nàng không thể không len lén theo dõi những cử chỉ của Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải, chẳng những theo dõi Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải, nàng còn theo dõi luôn cả Dực Viễn và Các Lâm. Càng nhìn càng cảm thấy kinh tâm tán đởm. Ánh mắt của Tân Nguyệt long lanh như mộng, Nô Đạt Hải như thể muốn nói nhưng lại thôi. Dực Viễn hoàn toàn không có chút nghi ngờ, chỉ cần nhìn thấy Tân Nguyệt, là thần sắc vui mừng hớn hờ hẩn lên. Các Lâm lại càng hi hi ha ha, lúc nào cũng cố gắng tạo cơ hội cho Dực Viễn được gần gũi Tân Nguyệt. Tất cả những thứ đó, thật sự làm cho Nhạn Cơ cảm thấy vô cùng bất an.

Đêm đó, tâm sự trùng trùng của Nô Đạt Hải càng tỏ rõ ra hơn, chàng cứ như thể đứng ngồi không yên. Chàng không ngừng đi đến bên cửa sổ, ngược mắt nhìn vầng trăng lười liềm mới mọc từ một phía trời xa mà ngẩn ngơ, ngơ ngẩn. Nhạn Cơ nhìn vào trong mắt, đau đớn trong lòng. Có những lời nói thật sự không thể không nói ra được nữa:

- Anh cho em một cái cảm giác, như thể anh đã biến thành một người khác!

Chàng hoảng hốt quay đầu lại nhìn nàng bằng ánh mắt

của một người bị bắt quả tang đang làm điều xằng bậy:

- Hử?...

Nàng nói bằng một giọng trầm lặng:

- Em biết, một tháng vừa qua, là một kinh nghiệm hoàn toàn mới đối với anh, tại vì từ trước tới nay, trong cuộc đời anh, anh chưa bao giờ phục vụ cho người khác. Thế nhưng, bây giờ Khắc Thiện đã tai qua nạn khỏi, không biết trái tim của anh có thể từ Vọng Nguyệt Tiểu Trúc trở lại "nhà" của chúng ta hay không? Đừng nên quên rằng, trong cái thế giới sẵn có của anh, anh là một người con hiếu thảo, một người chồng dịu dàng, một người cha vui vẻ nói cười, một ông chủ làm cho kẻ dưới yêu thương kính trọng, lại càng là một quốc gia lương đồng, một tướng tài văn võ song toàn của quốc gia dân tộc!

Mấy câu nói đó, như thể những giọt rượu cay nồng đổ thẳng lên đầu Ngô Đạt Hải, làm cho cả người chàng rung mình kinh hoảng.

Nhận Cơ không thay đổi sắc mặt, nàng ung dung, điềm tĩnh nói tiếp rằng:

- Con người của Tân Nguyệt quả đúng như tên, xinh đẹp thanh tân, nhìn vào đã thấy thương ngay. Thật cũng tội nghiệp con bé, nhỏ hơn Các Lâm đến mấy tháng, nhưng lại rất hiểu chuyện, rất cứng cỏi. Sau này không biết

vương tôn công tử nào mới có thể sánh được với con bé ấy. Tấm lòng của thằng Dục Viễn nhà mình đối với cô ta, xem lại, hẳn là chỉ có thể mang mỗi tình si cuồng vọng mà thôi. Hòa Thạc quận chúa có giá trị và địa vị của Hòa Thạc quận chúa, nhà chúng ta tiếp đãi họ như thế, cũng phải cẩn thận nghiêm túc, để ý từng ly từng tí, chỉ sợ có gì sai sót, anh nói có phải không?

Cả một trái tim nóng bỏng của Nô Đạt Hải, giống như đột nhiên bị một thau nước lạnh dội thẳng từ trên đầu xuống dưới, tức thời cảm thấy lạnh lẽo thấu xương tủy. Đúng vậy! Tân Nguyệt còn nhỏ hơn cả Các Lâm, Tân Nguyệt lại là người Dục Viễn đem lòng yêu thương, mình đã làm gì vậy? Chàng ngẩn ngơ đứng nhìn Nhạn Cơ, lúc này, chàng mới phát hiện ra ánh mắt của Nhạn Cơ thâm trầm biết mấy, u uẩn biết mấy, và cũng hàm chứa ý nghĩa sâu xa biết mấy! Chàng run rẩy hết một lúc, hình như đang từ một giấc mộng hôn mê, u ám, dần dần tỉnh hẳn lại!

Đêm khuya hôm đó, Nô Đạt Hải nằm trần trọc mãi, không có cách chi ngủ được. Nhạn Cơ tuy rằng nhắm mắt nằm đó, nhưng nàng cũng tỉnh táo muôn phần. Canh ba đã qua, Nô Đạt Hải ngỡ rằng Nhạn Cơ đã ngủ say, chàng

không còn kèm chế mình được nữa, ngồi dậy khoác áo, đi thẳng đến "Vọng Nguyệt Tiểu Trúc". Chàng không hề biết rằng, chàng mới vừa rời khỏi phòng, Nhạn Cơ cũng đã lập tức xuống giường khoác áo, lặng lẽ đi theo chàng.

Vân Na nhìn thấy Nô Đạt Hải nửa đêm tìm đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, trong lòng cũng đã hiểu chút ít, những lúc sau này, tất cả những cử chỉ xảy ra giữa Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải, tuy rằng Vân Na không biết thật rõ ràng, nhưng nàng cũng hiểu được bảy tám phần. Sau khi đem lên một chung trà, nàng lặng lẽ rút lui xuống nhà dưới. Nô Đạt Hải thấy tất cả những người bàng quang đều đã không còn ở đó, bèn cấp tốc nói với Tân Nguyệt bằng một giọng thành khẩn, thiết tha và hối hận rằng:

- Tân Nguyệt! Tôi đến để xin lỗi cô, tôi đã làm một việc sai lầm! Tôi đã phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng!...

Sắc mặt của Tân Nguyệt trắng bệch, hơi thở nàng gấp rút, nàng mở to đôi mắt nhìn chàng trừng trừng, không nói một tiếng nào.

- ... Đó là chuyện không thể xảy ra, không được quyền xảy ra, thế nhưng tôi lại hồ đồ, không kèm chế được mình, và đã để cho nó xảy ra! Tôi có thể thề với cô rằng, lúc nào tôi cũng thương yêu cô như con gái của mình, tình cảm của tôi dành cho cô phải giống như đối với Các Lâm, thế

nhưng bây giờ nó lại trở thành như thế này, cũng chỉ tại vì ý chí tôi đã không đủ mạnh, tôi không đủ sức chống chọi lại được cảm dỗ của lòng mình, tôi đã để mình mất đi lý trí, nên chuyện mới có thể xảy ra... không cần biết tôi muốn bảo vệ cô như thế nào, muốn an ủi cô như thế nào, tôi cũng không thể nào mất đi sự kèm chế trong lời nói của mình, mất đi sự kèm chế trong thái độ của mình...

Tân Nguyệt nghe đến đây, nước mắt đã xông đầy trong mắt, thân hình nàng loạng choạng ngã lùi về phía sau, sắc mặt nàng trắng bệch như giấy. Nàng dùng đôi tròng mắt rưng rưng lệ, nhìn chàng thật sâu thật sâu, hít vào một hơi thở dài, nàng ngắt lời chàng:

- Anh nửa đêm nửa hôm đến đây với em, là để vạch rõ ranh giới giữa chúng ta phải không?

Trái tim của Nô Đạt Hải như bị bóp chặt lại, trong lòng chàng thoáng qua một nỗi đau sắc nhọn, như thể có một ngọn đao nhọn lều đâm suốt qua:

- Nghe tôi nói đây! Có rất nhiều chuyện, chúng ta có thể buông thả mình, thế nhưng, cũng có rất nhiều chuyện, chúng ta không thể buông thả mình được! Đối với tôi mà nói, cô quá hoàn mỹ, quá tốt đẹp, quá trẻ trung, quá cao quý, tôi đã ở vào lứa tuổi trung niên, có vợ có con, tôi không thể nào cho cô được một tình yêu hoàn toàn không

khiểm khuyết, nếu như tôi đã không có cách chi cho được, thế mà tôi lại buông thả để cho mình dây dưa vào cô, thì tôi là một người tội lỗi không thể nào dung thứ được!

Nàng rung mình lạnh lẽo, nhắm nghiền mắt lại, những giọt lệ nóng hồi lập tức chảy dài từng dòng tuôn tuôn xuống đôi gò má.

Nàng kêu lên một cách kích động:

- Đừng nên nói nữa! Em đã hiểu hết rồi! Anh lại đã trở về cái thế giới nguyên thủy của anh rồi, tất cả những trách nhiệm, tình thân, danh vọng, địa vị... các thứ, các thứ đều đang bao vây anh trở lại rồi. Anh cứ yên tâm đi, cái sự kiêu hãnh nhỏ nhoi đó em vẫn còn, em sẽ không dây vào anh nữa đâu!

Nô Đạt Hải vừa đau lòng, vừa cuống quýt, đưa tay ra chụp ngay lấy tay nàng, lắc mạnh nàng, nói rằng:

- Cô đang nói gì vậy? Nếu như cô không thể hiểu rõ được tấm lòng của tôi, thì cô đã làm cho tôi có rớt xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nào rửa cho sạch nỗi! Hiện giờ điều tôi suy nghĩ, không phải là cho riêng mình, mà là cho cô, cô hiểu không? Tương lai của cô, tiền đồ của cô, tất cả đều nghiêm trọng hơn bản thân tôi, tôi yêu một người, không có nghĩa là tôi có quyền hủy diệt người đó!

Ánh mắt nàng long lanh tia sáng hạnh phúc:

- Anh đã nói chữ "yêu", anh đã nói lên cảm giác chân thật của "tim" anh, đủ rồi! Anh có cần nghe em nói một vài câu hay không? Để em nói cho anh biết! Vĩnh viễn bao giờ em cũng nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh cười trên lưng "Lộc Nhi", phóng như bay tới, như thể một thiên thần từ trên trời giáng hạ xuống phàm trần, nhào tới cứu lấy em. Bắt đầu từ ngày đó, trong lòng của em, anh đã trở thành một chủ nhân ông, một chúa tể, một vị thần, một sự tín ngưỡng, một tình yêu vĩnh cửu, một trái tim cột chặt... em không có cách nào khác, em là như thế! Do đó, nếu như anh muốn em giữ một khoảng cách với anh, được! Anh muốn em giữ lại ánh mắt của mình, được! Anh muốn em hạn chế không nói chuyện nhiều với anh, được! Thậm chí, nếu anh bắt em ở mãi trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, không được ra ngoài, tránh không được nhìn mặt anh, cũng được! Chỉ có một chuyện anh không thể cấm em được, đó là trái tim của em!...

Nàng nhìn chàng trừng trừng không chớp mắt, những giọt lệ trong đôi mắt, đã hóa thành hai ngọn lửa hồng hừng hực. Mang theo một sức mạnh nóng bỏng, cuộn cuộn cháy thẳng về phía chàng, nàng nói tiếp:

- ... Tình yêu em đã cho ra sẽ không bao giờ thu lại, sẽ không bao giờ hối hận! Cho dù tình yêu đó đối với anh có

là một trò chơi, đối với em, đó là một sự vĩnh cửu!

Chàng trừng mắt nhìn nàng, chấn động đến tận cùng. Sau khi nghe nàng nói xong những lời đó, chàng không còn nói thêm được một tiếng nào nữa. So với thái độ "nồng nàn" đó của nàng, chàng trở nên một người "nhạt nhẽo" biết mấy! Đứng trước mặt nàng, chàng trở nên xấu hổ vô cùng! Và trong cái cảm giác xấu hổ đó, còn trộn lẫn cả một tình yêu vô cùng mãnh liệt, vô cùng đau khổ, vô cùng thèm khát, vô cùng xót xa! Cái tình yêu đó, cả cuộc đời chàng chưa bao giờ trải qua, chưa bao giờ xuất hiện. Chàng nhìn nàng chăm chú, không thể di chuyển, không thể nói chuyện, không thể suy nghĩ, hoàn toàn bị chìm đắm vào trạng thái chấn động mà từ trước đến nay chàng chưa bao giờ cảm nhận.

Phía bên ngoài cửa, Nhạn Cơ đứng trong phần tối âm u của bóng đêm, nàng cũng bị chìm vào trong trạng thái cực kỳ chấn động mà suốt cả cuộc đời nàng chưa bao giờ trải qua.

Liên tiếp mấy hôm, Nhạn Cơ không thể ăn, không thể ngủ, nàng cảm thấy như mình bị ồm nặng, ồm nặng đến độ cả người có cái cảm giác bàng hoàng phảng phất. Cả cuộc đời nàng, chưa bao giờ gặp phải một vấn đề nan giải như thế này bao giờ, nàng hoàn toàn không biết phải giải quyết

như thế nào, chỉ biết được một điều rằng, nàng hận Tân Nguyệt! Càng ngày nàng càng hận Tân Nguyệt! Một con bé mới mười bảy tuổi, đã núp dưới cái vỏ thuần khiết và ngây thơ, cướp giết người chồng đầu ấp tay gối suốt hai mươi năm của nàng, chinh phục luôn cả thằng con trai của nàng!

Cả hai người đàn ông đó, lại là toàn bộ cuộc đời của nàng! Vả lại, chuyện này rồi sẽ phải làm sao đây? Nếu như Dực Viễn biết được sự thật, nó sẽ phản ứng ra sao? Nhạn Cơ không dám nghĩ tiếp, nàng bị cái cảm giác mông lung, mơ hồ, "đại nạn sắp đến" đó làm cho hoảng sợ tái tê.

Ba hôm sau, Nhạn Cơ cố gắng chần chừ trở lại, nàng vào cung "nói chuyện gia đình" với hoàng thái hậu.

Kết quả của cuộc "nói chuyện gia đình" này, là vấn đề hôn nhân của Tân Nguyệt đã được quyết định.

Từ hoàng cung trở về, Nhạn Cơ thân hành đem tin tức này, tuyên bố cho cả nhà biết. Trong lòng nàng, không ít thì nhiều, cũng có cái cảm giác khoái trá của sự phục thù. Nàng chộp lấy tay Tân Nguyệt, cười hi hi mà nói rằng:

- Tân Nguyệt! Chúc mừng cô! Thái hậu đã chọn sẵn được một người, đợi khi nào cô mãn tang, sẽ tiến hành tổ chức cuộc hôn nhân cho cô đấy!

Dực Viễn buột miệng hỏi ngay tức thì, thái độ hoảng hốt,

đã hoàn toàn biểu lộ hẳn trong lời nói, ánh nhìn:

- Chọn sẵn một người? Thế nào gọi là chọn sẵn một người? Là ai? Là ai?

Nhận Cơ nói một cách trầm tĩnh:

- Trưởng công tử của An Thân Vương, Bối Lạc Phí Dương Cổ!

Ngoài lão phu nhân ra, tất cả mọi người trong phòng, không một người nào có sắc mặt vui vẻ. Gương mặt của Tân Nguyệt lập tức trở nên trắng bệch, không nói một tiếng nào. Thân hình của Nô Đạt Hải đột nhiên sượng cứng lại, giống như bị một sợi dây vô hình nào đó quất mạnh lên người một cái. Cả người Dục Viễn như thể bị trời trồng, không dám tin rằng những gì mình vừa nghe là sự thật. Các Lâm lại càng không thể đứng yên, xông thẳng đến trước mặt Nhận Cơ, nàng nói một cách cuống quýt:

- Tại sao đột nhiên lại nói những chuyện như vậy? Bây giờ chọn sẵn không phải là quá sớm hay sao? Tại sao mẹ lại không nói hộ cho Tân Nguyệt? Không bàn ra hộ cho Tân Nguyệt?

Nhận Cơ cố gắng giữ cho giọng nói của mình tỏ ra hiền hòa, vui vẻ:

- Đừng có ngố, bé con ạ! Đó là chuyện vui! Con gái lớn lên, sớm muộn gì cũng phải lấy chồng! Con chê sớm, chứ

biết đâu người ta nghĩ rằng trẻ thì sao! Thái hậu hoàn toàn có ý tốt trong chuyện này đấy thôi, người đem toàn bộ tên tuổi của các vương tôn công tử ra chọn đấy, chúng ta thảo luận hết nửa buổi, về gia thế, nhân phẩm, tuổi tác, học vấn, mặt mũi... đều đã duyệt xét qua hết, mới chọn được Phí Dương Cổ đấy, mọi người phải mừng cho Tân Nguyệt mới đúng! Làm gì mà xụ mặt chau mày thế kia?

Nét mặt của Các Lâm lộ vẻ không tin ở lỗ tai mình:

- Mẹ và thái hậu cùng nhau thảo luận? Mẹ cũng cho ý kiến vào chuyện này nữa à? Sao mà mẹ lại hồ đồ đến thế? Sao mẹ lại đồng ý với chuyện đem Tân Nguyệt gả cho Phí Dương Cổ được chứ?

Cái cảm giác tức tối trong người của Dục Viễn, khỏi nói cũng biết là nghiêm trọng đến như thế nào. Chàng hần học liếc nhìn Nhạn Cơ một cái, dậm thật mạnh chân xuống đất, quay người lại, chàng phóng như bay ra khỏi nhà. Các Lâm lập tức phóng người rượt theo, miệng kêu lên inh ỏi:

- Dục Viễn! Dục Viễn!... Chúng ta tìm biện pháp...

Lão phu nhân nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, cảm thấy bức bối vô cùng, tuy rằng bà cũng có đôi chút khái niệm về tâm sự của Dục Viễn, nhưng lại không hiểu được rõ ràng, bà chau đôi chân mày lại, nói:

- Máy đứa trẻ này sao vậy? Đứa nào đứa nấy tính tình sao

mà bộp chộp!

Lão phu nhân chưa nói dứt lời, Tân Nguyệt đã vội vã đứng dậy, hấp tấp cúi người chào, thấp giọng nói thật nhanh:

- Xin lỗi, tôi cảm thấy không được khỏe, xin chào mọi người!

Nói xong, nàng không đợi lão phu nhân có phản ứng, vịn vào Vân Na, nàng hấp tấp ra khỏi phòng.

Nhạn Cơ yên lặng nhìn theo dáng nàng, dần dần biến mất ở phía cuối hành lang. Phần lưng nàng dựng thẳng lên, cảm thấy có một cảm giác lạnh lẽo, đang từ dưới cột xương sống lan tràn lên dần dần, lan rộng khắp cả người nàng. Nàng biết rằng, Các Lâm và Dực Viễn, đều vô cùng phần hận. Không chỉ như thế, phía sau lưng nàng, ánh mắt của Nô Đạt Hải, cũng giống như hai lưỡi dao sắc nhọn, đang cắt thẳng vào phần lưng và trái tim nàng.

Nô Đạt Hải về đến phòng ngủ, vừa đóng cửa phòng lại, chàng đã mở miệng nói với Nhạn Cơ bằng một giọng giận dữ:

- Tất cả những điều đó là do em tạo nên phải không?

Chính em đã thuyết phục thái hậu chỉ hôn, phải không?

- Thuyết phục? Bây giờ anh trách móc em đấy à? Thật là kỳ lạ, cái tin này, ngoài mẹ ra, hình như đều làm cho mọi người bức tức!

- Tại vì tất cả mọi người đều ưa thích Tân Nguyệt, cho dù có chỉ hôn, cũng không cần phải gấp rút đến như thế, làm như đợi không kịp cho cô ấy xuất giá...

Nhạn Cơ ngẩng đầu lên, đôi con mắt nhìn trừng trừng vào Nô Đạt Hải:

- Thành thật mà nói, đúng là em đợi không kịp! Nếu như không phải vì cô ấy còn có tang, em đã thuyết phục thái hậu chỉ hôn ngay tức khắc đấy thôi, để khỏi phải giữ cô ấy lại, để khỏi mang rắc rối vào người!

- Em nói vậy có ý gì? Có gì thì cứ nói thẳng ra, không cần phải nói bóng gió như thế!

Nhạn Cơ nhìn Nô Đạt Hải bằng ánh mắt hằn học, sự giận dữ trong lòng, bị đốt cháy lên nhanh chóng:

- Anh thật sự nghĩ rằng làm ra vẻ hồ đồ, giả vờ như không biết chuyện gì hết, rồi nói vài câu vô thưởng vô phạt như thế, là đã có thể dấu được mọi chuyện rồi chăng?

Nô Đạt Hải rung động toàn thân, chàng nhìn trừng trừng vào Nhạn Cơ. Mắt hai người đều bùng bùng lửa giận, chỉ trong khoảnh khắc đã trao nhau muôn lời vạ tiếng.

Chàng khàn giọng hỏi:

- Em đều đã biết hết rồi à?

Nàng kêu lên giận dữ:

- Phải! Em đều đã biết hết rồi! Tối khuya đêm đó, anh đến thăm Tân Nguyệt, em đã đi theo phía sau lưng anh, và cũng đã đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, do đó, em đã biết tất cả mọi chuyện rồi!

Nô Đạt Hải bàng hoàng rúng động, mở to đôi mắt, nhìn trừng trừng vào Nhạn Cơ:

- Nếu như em đã nghe hết, thì em cũng phải biết rằng, anh đi đến đó, là để có một sự dứt khoát!

Nàng nói không nhân nhượng:

- Thế nhưng anh có dứt khoát được không? Nếu như đã dứt khoát rồi, tại sao hôm nay lại cảm thấy đau đớn? Tại sao lại giận dữ? Tại sao lại đến chết vẫn em một cách hung hăng như thế này? Cô ta có một chỗ nương tựa đằng hoàng, không phải là anh nên vui mừng hơn hờ hay sao? Không phải là anh thoát được gánh nặng hay sao? Anh đau khổ cái gì? Anh nói nghe thử xem! Anh giận dữ chuyện gì? Anh nói nghe thử xem!

Chàng ngượng quá hóa ra giận:

- Nếu như em đã nhìn thấy rõ anh như thế, thì em còn hỏi những lời đó làm gì nữa? Em cần phải hiểu rằng, anh không muốn tình trạng đó xảy ra, thế nhưng, nó đã xảy ra

rồi, anh cũng mâu thuẫn, anh cũng đau khổ vậy!

Nàng kêu lên bằng giọng nghiêm khắc:

- Đau khổ? Anh có hiểu được thế nào là thật sự đau khổ chẳng? Bây giờ chưa phải đâu! Đợi đến khi mẹ biết được ra rằng, cô quận chúa cao quý đó đã bị anh chiếm đoạt, đợi đến khi Các Lâm biết được người nó xem như chị em một nhà, lại là tình nhân của cha nó, đợi đến khi Dục Viễn phát giác ra rằng người cha mà nó sùng bái, kính yêu nhất trong đời, lại là tình địch của nó, đợi đến khi hoàng thượng và thái hậu biết được rằng anh vâng chỉ nuôi nấng con côi của trung thần, lại nuôi thành nhân tình của anh, đến lúc đó, anh mới thật sự biết thế nào gọi là "đau khổ"! Đến lúc đó, không phải chỉ một mình anh biết thế nào là đau khổ, mà là toàn bộ gia đình, luôn cả cô Tân Nguyệt của anh, cũng sẽ biết thế nào là đau khổ!

Những lời nói nghiêm khắc nhưng mang đầy chính nghĩa đó của Nhạn Cơ, đã hoàn toàn đánh gục Ngô Đạt Hải.

Chàng loạng choạng bước lùi về phía sau, tay chống lên bàn thờ hỗn hển, trán chàng, bất giác toát đầy những giọt mồ hôi lạnh ngắt.

Nhạn Cơ tiếp tục nói:

- Anh có biết rằng? Thật sự, hôm nay hoàng thái hậu muốn đem Tân Nguyệt gả cho Dục Viễn, bà đã hỏi thăm

em suốt cả nửa buổi về sự giao du giữa hai đứa chúng nó, em phải tìm đủ mọi cách để bàn ra, mới làm cho thái hậu bỏ ý niệm đó đi...

Nô Đạt Hải lại thêm một phen kinh hoàng.

- ... Thử tưởng tượng xem, nếu như em hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, thì nhất định là em sẽ tác thành chuyện này, nếu như cô ta trở thành con dâu của anh, anh sẽ làm sao? Trong những ngày tháng dài đằng dặc về sau này, anh sẽ làm sao để đối diện với cô ta và Dục Viễn?

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán của Nô Đạt Hải càng nhiều hơn nữa, tay chân chàng trở nên lạnh ngắt.

Nhạ Cơ nhìn thấy chàng như thế, biết rằng trong lòng chàng đã tràn đầy sự ăn năn hối hận, nàng thở ra một hơi dài náo nuột, gương mặt và giọng nói nàng đổi sang thật dịu dàng, thật thành khẩn, thật chân tình, nói rằng:

- Thà rằng em để cho Dục Viễn hận em, chứ không nỡ nhẫn tâm để cho nó hận anh, xin anh cũng nên suy nghĩ cho kỹ trước khi có một hành động gì!...

Nàng lại thở ra một hơi thật dài:

- ... Anh không phải là một người mới mười bảy, mười tám tuổi, anh đang ở vào cái tuổi hoàng hôn của đời người, kinh nghiệm sống ở đời của anh phong phú biết mấy?

Những thử thách mà anh đã từng trải qua cũng nhiều biết

bao nhiêu? Làm sao anh có thể để cho những trò chơi tình cảm trẻ con khuynh đảo đến độ quay mòng mòng theo nó như thế? Làm sao anh có thể dùng những chữ "không thể kèm chế" làm một cái cớ để buông thả tình cảm của mình? Chẳng lẽ anh lại đem tất cả những danh vọng và địa vị mà anh đã dày công khổ cực gầy dựng suốt cả một đời ra làm cho tan nát hay sao?...

Nàng nhìn chàng đăm đăm, giọng nói của nàng càng thêm dịu dàng hơn nữa:

- ... Cho dù anh không kể gì đến danh vọng và địa vị, anh cũng không kể gì đến mẹ già, con cái và em chẳng? Lấy nhau suốt hai mươi năm, ngay từ lúc đầu, anh đã là một người chồng hiền ngang anh hùng của em, sau đó, anh trở thành cha của hai đứa con em, từng năm từng năm trôi qua, chúng ta cùng nhau trưởng thành, cùng nhau chia xẻ những ngọt bùi, gian nan trong đời sống, tất cả những mật ngọt yêu thương của ngày xưa, đã thăng hoa trở thành những tình thâm nghĩa trọng của hôm nay, trong lòng em lúc nào cũng yêu anh, kính anh, thủy chung như nhất! Xin anh đừng nên làm hủy diệt đi cái con người cao quý của anh trong tâm hồn em!

Nô Đạt Hải nhìn Nhạn Cơ, đôi mắt nàng đã dưng đầy lệ. Dưới những lời nói uyển chuyển, dịu dàng và thành khẩn

của nàng, đôi mắt chàng cũng bất giác đong đầy lệ nóng. Giờ này phút này, lòng chàng thật sự hồi cải, trăm ngàn ý niệm đều hóa thành hư vô. Chàng từ phía bên bàn quay phắt người lại, bước từng bước thật dài ra phía cửa, miệng nói thật cương quyết:

- Anh đi đến đó để có một sự dứt khoát cuối cùng!

Chàng đi thẳng đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc.

Chàng không cho mình một cơ hội nào để do dự, nói thẳng ngay vào vấn đề:

- Tân Nguyệt! Chúng ta hãy cùng nhau vung kiếm thép, chặt đứt lưới tình vậy!

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chàng bằng ánh mắt si dại, trịnh trọng gật đầu. Không nói một tiếng nào, nàng lấy ra từ trong lòng một tờ giấy ngấn, lặng lẽ đưa cho chàng.

Chàng mở ra xem, trên đó có viết hai hàng chữ ngấn ngủi:

- Hữu duyên tương ngộ, vô duyên tương tụ, thiên nhai hải giác, đản nguyện tương ước!

Hữu hạnh tương tri, vô duyên tương thủ, thương hải nguyệt minh, thiên trường địa cửu!

Tạm dịch:

- Gặp nhau do bởi hữu duyên,
Xa nhau cũng bởi vô duyên với tình,
Từ nay thiên lý một mình,
Chỉ xin còn mãi nhớ tình vẫn vương!
Quen nhau đời vẫn còn thương,
Gần nhau thôi đã phai hương úa màu,
Trăng cao biển rộng năm nào,
Đời đời xin mãi ghi vào tâm tư!

Chàng ép tờ giấy trắng thật mạnh, thật sát vào lồng ngực,
cảm thấy mỗi một chữ trên đó, đều như những miếng sắt
nung nóng đỏ, ép cháy đốn đau cả lục phủ ngũ tạng của
mình.

Tân Nguyệt không nhìn chàng nữa, nàng quay người lại,
một mình đi vào phía trong

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 7

Dực Viễn buồn bực hết cả một ngày, không hiểu tại sao mẹ ruột của mình lại không giúp mình? Chàng thật sự giận quá sức, và cũng uất ức quá sức. Còn Các Lâm, thì cứ ở một bên an ủi, khuyến khích:

- Chưa sao đâu, bây giờ cũng chỉ mới dự định vậy thôi, chứ có phải đã ban chiếu chỉ đâu! Chuyện này vẫn còn có cơ thay đổi! Chỉ cần Tân Nguyệt đến gặp thái hậu ỏ vài câu, em nghĩ rằng Phí Dương Cổ, Phí Dương Đầu gì cũng đều phải chịu đứng qua một bên hết cả! Do đó, chuyện trước mắt, không được chậm trễ, là anh phải bỏ qua một bên tất cả những sự kiêu hãnh, tự ái, thể diện, xấu hổ v.v... em cùng anh đi tìm Tân Nguyệt!

Nếu như không đi tìm Tân Nguyệt, cảm giác thất bại của Dực Viễn cũng không đến nỗi quá mãnh liệt, sự tổn thương cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng, thế nhưng

bọn họ lại đến tìm Tân Nguyệt! Khi bọn họ tìm đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, Nô Đạt Hải vừa mới bỏ đi không lâu. Tân Nguyệt vẫn còn đang ở trạng thái đau lòng đứt ruột, chán nản đến độ không còn muốn sống. Nước mắt nàng vẫn chưa khô trên má, thần sắc ảm đạm thê lương, tất cả những biểu hiện đó trên gương mặt nàng, càng làm cho Các Lâm và Dục Viễn tin chắc rằng đó là một bằng chứng hùng hồn nhất, chứng minh rằng Tân Nguyệt không chịu sự "chỉ hôn" đó! Thế là, Các Lâm chụp lấy đôi tay của Tân Nguyệt, nói bằng một giọng kích động:

- Thay vì ở đây mà khóc, tại sao mình không suy nghĩ để tìm ra một biện pháp? Chị xem, chị bây giờ đã là một phần của gia đình nhà này rồi! Cho dù như thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn chị bị gả đi nơi khác! Bây giờ tôi chỉ cần chị nói một lời, chị cũng đừng nên xấu hổ nữa, tình cảm của chị đối với Dục Viễn như thế nào?

Tân Nguyệt ngẩng lên nhìn Các Lâm, đôi mắt nàng chứa đầy sự hoảng hốt, kinh hoàng, nàng thật sự không biết phải trả lời thế nào cho phải. Dục Viễn thấy Các Lâm đã nói một cách thẳng thừng như thế, chàng cũng vượt thoát ra khỏi cái vỏ tự ái bình thường của mình, chàng tiến lên một bước, nói một cách cuống quýt rằng:

- Tân Nguyệt, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc một

đời của chúng ta, cô có thể tranh đấu, tôi cũng có thể tranh đấu! Nếu như tôi có một chút xíu địa vị nào đó trong lòng cô, cô hãy mạnh dạn tỏ bày cho tôi biết, tôi sẽ đi năn nỉ mẹ, vào cung thêm một lần nữa, để thương lượng với thái hậu!

Tân Nguyệt hoảng hốt thụt lùi lại thật nhanh, sắc mặt nàng càng trắng bệch hơn nữa, ánh mắt đong đầy sự kinh hoàng:

- Không không không! Anh... anh... anh... tôi... tôi... tôi...

Nàng khổ sở không nói nên lời.

Cô nàng Các Lâm trực tính nóng nảy la to:

- Đừng có ở đó mà anh anh anh, tôi tôi tôi gì nữa hết!

Nước mắt của chị đã chứng minh hết tất cả mọi chuyện rồi! Rõ ràng là chị không muốn rời khỏi gia đình chúng tôi mà, phải không?

- Điều đó dĩ nhiên...

Ánh mắt Dục Viễn long lanh tia sáng hy vọng, chàng lệ làng tiếp lời:

- Vậy thì, cái sự không muốn rời khỏi gia đình này đó của cô, cũng có cả tôi trong đó chẳng?

Tân Nguyệt nói gần như năn nỉ:

- Hiện giờ, tâm tình của tôi rất rối loạn, hôm nay chúng ta

không nói chuyện này, được không?

Dục Viễn nói một cách nóng nảy:

- Tại sao lại không nói chứ? Nước đã tới trôn rồi, cô còn không gấp nữa sao?

Các Lâm tiếp lời:

- Đúng vậy! Chị chỉ cần nói những suy nghĩ trong lòng chị, chúng tôi không cần chị ra mặt đâu, chúng tôi sẽ làm hết cho!...

Các Lâm lại đưa tay ra nắm lấy cánh tay nàng, nói rằng:

- ... Chị nhìn nhận cho rồi đi! Chị thích anh tôi mà, phải không? Phải không?

Tân Nguyệt mở thật to đôi mắt, mở thật to chiếc miệng nhỏ của mình, bàng hoàng, chấn động, chỉ trong khoảnh khắc đó, nàng đã hiểu ra được một điều, nếu như mình không mạnh dạn xuống tay chém đứt mối rối bòng bong này, thì e rằng chuyện sẽ càng ngày càng tệ. Sự tổn thương đối với Dục Viễn, chỉ e là sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Nàng cắn răng, nhìn thẳng vào Dục Viễn la to lên rằng:

- Các người tha cho tôi được không? Đừng nên tự mình nói những lời mình muốn, rồi chụp lên đầu tôi cái mũ như thế, được không? Tôi nhìn nhận là, hơn nửa năm nay, tôi ở nhà của các người, tôi thật sự yêu thích mọi người như

người trong gia đình của tôi, thế nhưng, tình cảm đó chỉ vồn vện như thế, tôi đối với anh, không hề có xen lẫn chút tình cảm nam nữ nào trong đó cả, được chưa? Được chưa?

Các Lâm nói một cách cuống quýt và lo lắng:

- Có thể là tại vì ngay chính chị cũng chưa biết rõ được lòng mình? Chúng tôi không phải đến đây để chất vấn chị có ý nghĩ gì bất chính đâu! Cho dù chị có yêu thích anh tôi, thì đó cũng chỉ là một chuyện rất bình thường, chị đừng nên có mặc cảm tội lỗi, trai chưa vợ, gái chưa chồng mà... Tân Nguyệt cuống quýt, nước mắt bất giác lại trào ra không kiềm chế được:

- Tôi có nói tôi thích đâu? Tôi phải làm sao để có thể làm cho các người hiểu được rằng... tôi... tôi...

Nàng trừng mắt nhìn Dục Viễn, rút cuộc cũng buột miệng nói rằng:

- ... Cho dù thái hậu chỉ hôn hay không chỉ hôn, giữa tôi và anh, cũng không hề có chuyện gì xảy ra, bây giờ không có, mà trong tương lai cũng sẽ không bao giờ có!

Dục Viễn mở thật to đôi mắt, gần như không tin ở những gì mình nghe được. Sau đó, chàng quay người lại, như một con thú bị thương, chàng loạng choạng xông thật nhanh ra phía cửa. Trên đường đi, chàng kéo đồ chiếc kỷ

trà lại đá văng cả chậu hoa, làm phát ra những tiếng kêu binh bong binh bong inh ỏi. Các Lâm đau lòng vô hạn, nàng rót nước mắt găm lên với Tân Nguyệt rằng:

- Tại sao chị lại có thể tàn nhẫn đến như thế được vậy? Tại sao lại nói những lời như thế chứ? Cho dù chị không thích anh ấy, chẳng lẽ chị không lựa được những lời lẽ uyển chuyển hơn để nói hay sao? Thế nhưng, rõ ràng là chúng ta chơi với nhau rất vui, rất tốt kia mà, sao chị lại không chịu Dục Viễn, mà đi chọn cái tên Phí Dương Cổ là một người chị chưa hề thấy mặt bao giờ thế kia? Chị... thật là chị làm tôi tức chết đi được! Chị thật là một người kỳ cục, không giống ai!

La xong, nàng dậm chân một cái thật mạnh, quay người lại, nàng cũng chạy ra cửa đuổi theo Dục Viễn.

Tân Nguyệt mệt mỏi ngã nhào xuống ghế, dùng hai tay ôm lấy đầu, khổ sở. Vân Na và Mãng Cổ Thái lặng lẽ đứng canh phía ngoài cửa, không một ai dám bước vào làm phiền nàng.

Thế nhưng chuyện không chỉ dừng ở đấy, đêm đó, Dục Viễn tự mình đổ rượu cho mình say túy lúy, làm kinh động

đến lão phu nhân, Nô Đạt Hải, Nhạn Cơ và cả nhà. Các Lâm nghĩ tới nghĩ lui, tự nhận thấy rằng Tân Nguyệt không thể nào vô tình với Dục Viễn như thế, trong chuyện này nhất định là phải có gì đó, Nhạn Cơ có thể là đầu mối của chuyện này. Các Lâm là một cô gái trực tính, nghĩ sao nói vậy, thế là nàng tìm đến hỏi Nhạn Cơ, có phải Nhạn Cơ đã bảo Tân Nguyệt cự tuyệt Dục Viễn hay không? Nhạn Cơ nghe xong, giận đến tím cả mặt. Trong cơn giận dữ, nàng không nhịn được, kéo Các Lâm đi thẳng đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Nhìn thấy Tân Nguyệt, nàng lập tức nói bằng một giọng hung hăng:

- Cô nói rõ cho Các Lâm biết, có phải là tôi bảo cô cự tuyệt Dục Viễn hay không?

Tân Nguyệt nhìn thấy Nhạn Cơ dữ dằn như thế, đã cảm thấy kinh hoàng, thất sắc, lùi lại phía sau một bước, nàng hoảng hốt nói một câu:

- Tại.. tại sao lại nói như thế?

Nhạn Cơ nói bằng một giọng giận dữ:

- Cô hỏi tôi tại sao? Tôi còn đang định hỏi cô tại sao đây?

Cái nhà này của chúng tôi, người thì si, kẻ thì ngổ, đứa thì ngu... cho nên mới tạo ra nông nỗi này! Cho dù Dục Viễn không biết trời cao đất dày là gì, nhưng nó cũng còn có mẹ là tôi dạy bảo, tại sao cô lại nói chi những lời làm cho nó

đau khổ như thế?

Tâm Nguyệt lấp bắp nói:

- Tôi... tôi... không có ác ý, làm Dực Viễn cảm thấy bị tổn thương, thật không phải là chuyện mong muốn, mà chỉ là bất đắc dĩ thôi. Nếu như hôm nay không làm tổn thương anh ấy, thì chỉ e rằng sau này sự tổn thương còn nặng hơn nữa, tôi... tôi thật sự không biết phải làm thế nào! Tôi thành thật xin lỗi tất cả mọi người, xin mọi người đừng giận!

Nhạn Cơ nuốt giận nói:

- Bất đắc dĩ! Nói nghe thật là hay nhỉ! Cô giữ mình trong trắng như thế, cao sang quyền quý như thế, nhà chúng tôi chỉ toàn là những thứ tai họa, chỉ e rằng sẽ làm tổn thương thanh danh của quận chúa! Tôi thấy cái miếu nhỏ của nhà này, không thể nào thờ nổi vị đại bồ tát là cô đâu!

Gương mặt của Tâm Nguyệt trắng nhợt đến thâm, cả người nàng run rẩy:

- Tôi hiểu rồi! Ngày mai tôi sẽ vào cung gặp thái hậu, nhất định là tôi sẽ cố gắng dọn trở vào cung, càng sớm càng tốt!

Các Lâm kêu lên:

- Mẹ! Tại sao lại làm cho chuyện trở thành nghiêm trọng đến thế?

Nhận Cơ nhìn thẳng vào Tân Nguyệt, giọng nàng như có lửa:

- Vào cung để dâng cáo trạng lên thái hậu chăng? Cô hà tất phải làm những chuyện như thế? Cô thừa biết rằng, cô là một Hòa Thạc quận chúa cao quý, chúng tôi vâng chỉ hầu hạ cô, vốn đã vô cùng cẩn thận, chỉ sợ mình có làm điều gì sai sót. Bây giờ cô lại đòi dọn trở về cung, cô muốn thái hậu và hoàng thượng nghĩ về chúng tôi như thế nào? Chẳng lẽ chúng tôi đã tận tâm tận lực như thế, mà lại còn phải mang vào người cái tiếng là hầu hạ không chu đáo nữa hay sao?

Chưa hề bao giờ biết được rằng, Nhận Cơ lại có tài ăn nói đến như thế, càng không bao giờ biết rằng, nàng lại hung hăng đến như thế. Tân Nguyệt ngớ người ra, bị Nhận Cơ đốp chát đến nói không nên lời. Thế nhưng nàng hiểu rõ được một điều, trong thế giới của Nhận Cơ, đã không dung túng được cho sự tồn tại của mình. Nàng chưa kịp trả lời, Vân Na lúc đó đang đứng hầu một bên, không nhận được buột miệng hỏi:

- Như vậy, theo ý của phu nhân, muốn như thế nào?

Nhận Cơ trả lời một cách nhanh chóng:

- Khu Vọng Nguyệt Tiểu Trúc này, lâu đài đình các, mọi

thứ đều đầy đủ, đồ ăn thức uống, cũng chẳng thiếu một món nào. Không biết quận chúa có gì không vừa ý chẳng?

- Được...

Tân Nguyệt lập tức tiếp lời, vì tâm tình quá kích động, nàng không kiềm được sự run rẩy trong giọng nói:

- ... Bây giờ tôi mới thật sự hiểu rõ, bắt đầu từ giờ phút này, tôi sẽ chỉ ở trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, giữ một khoảng cách với gia đình mọi người! Trừ phi có chuyện thật quan trọng, nếu không, tôi sẽ không bao giờ bước ra khỏi khu vườn này, được chưa?

Các Lâm la lên:

- Thật là kỳ cục quá lắm! Làm sao lại có thể như thế được?

Nhạn Cơ nói thật lớn tiếng:

- Thì hãy theo ý của quận chúa mà làm! Ẩm thực giặt giũ, tôi sẽ đưa người tới để lo liệu!

Mãng Cổ Thái không nhìn được nữa, chàng xông tới trước một bước, la lên:

- Thật là quá quái lắm! Tại sao lại đối với quận chúa như thế? Làm như thế có khác nào giam lỏng cô ấy? Thật là quá quái lắm! Nếu có giới, thì các người hãy tự quản lý lấy người nhà của các người, đừng cho bọn họ đến đây quấy nhiễu quận chúa nữa!

Sắc mặt của Nhạn Cơ, thoát cái từ đỏ đỏ sang xanh, trông thật vô cùng khó coi.

Tân Nguyệt lập tức quay đầu sang, trừng mắt nhìn Mãng Cổ Thái, giận dữ, nàng dùng giọng nói thật run rẩy, ra lệnh:

- Mãng Cổ Thái! Người thật là lớn gan, đây là chỗ để cho người nói chuyện chẳng? Người quỳ xuống tự vả miệng cho ta!

- Dạ!

Mãng Cổ Thái quỳ sụp xuống, tự đưa hai tay lên tát vào hai bên má mình nghe bốp bốp. Chàng là một người tính thẳng như ruột ngựa, nghĩ không ra tại sao chuyện lại xảy ra đến nông nỗi này? Chàng cảm thấy bất bình cho Tân Nguyệt, nhưng khổ một nỗi là mình lại không có lập trường nói chuyện, và cũng giận Tân Nguyệt, tại sao không chịu nói ra sự thật, mà lại chịu thiệt thòi như thế! Chàng đem tất cả những sự uất ức và bất bình đó, phát tiết ra hết lên người mình, do đó, chàng đánh thật mạnh, thật đau vào má mình. Đánh đến hai bên nghe lộp bộp, lộp bộp.

Đôi tròng mắt Tân Nguyệt nhanh chóng dâng lên một màn lệ mỏng. Nhạn Cơ hừ lên một tiếng, nét mặt khinh khỉnh, quay người đi ra khỏi phòng. Các Lâm không hiểu vì sao, nàng vô cùng kích động, dậm chân la lên rằng:

- Tại sao lại làm ra đến nông nỗi này vậy? Tại sao ai cũng tỏ ra giận dữ như thế kia? Tại sao mọi người lại tỏ ra kỳ cục như vậy chứ? Tôi không hiểu, tôi không hiểu ai cả... Khắc Thiện từ phía nhà trong đi ra, nhìn thấy kinh hoàng, thằng bé phóng như bay tới ôm lấy hai tay của Mãng Cổ Thái, vừa khóc vừa kêu:

- Tại sao lại đánh sư phụ của em? Chị! Tại sao chị lại phạt Mãng Cổ Thái chứ? Mãng Cổ Thái là sư phụ của em mà! Nước mắt của Tân Nguyệt, bất giác tuôn xuống như những giọt mưa rơi, lăn dài lên má!

Bắt đầu từ hôm đó, Tân Nguyệt tự mình phong tỏa mình lại. Nàng gần như không bước chân ra khỏi cửa, chỉ trong những lúc buồn khổ cùng cực, nàng mới cưới con Lộc Nhi, đi ra phía ngoại ô phóng như điên như cuồng. Mãng Cổ Thái lúc nào cũng lặng lẽ đi theo nàng, giữ một khoảng cách xa xa, bảo vệ nàng, nhưng không bao giờ dám làm kinh động nàng.

Nô Đạt Hải cố gắng tự kiềm chế lấy mình, không đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, không đi thăm Tân Nguyệt, không hỏi gì về Tân Nguyệt, thế nhưng, chàng lại không có cách gì không nghĩ đến Tân Nguyệt. Cũng may, con người còn có

một căn "mật thất" của riêng mình, không một ai có thể "nhìn lén" được, đó là "nội tâm". Và như thế, Nô Đạt Hải tự ở trong căn "mật thất" của mình, tưởng nhớ đến Tân Nguyệt một cách khổ sở.

Tân Nguyệt tự giam mình trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, Nô Đạt Hải cũng tự giam mình trong căn "mật thất" đó. Một người đón gió rơi lệ, một kẻ nhìn trăng thở dài, hai người cách nhau một bức tường cao, thế nhưng lại như cách nhau một đỉnh trời xa, không ai có cách gì bay vượt qua được!

Đối với cả nhà Nô Đạt Hải và Tân Nguyệt mà nói, mùa Đông năm nay trở nên chậm chạp và nặng nề, thời gian, dường như kéo lê từng ngày từng ngày một. Sau đó, mùa Xuân lại đến. Năm mới vừa qua đi không lâu, Dực Viễn được hoàng thượng ban cho chức "Ngự Tiền Thị Vệ", bắt đầu cùng đi với Nô Đạt Hải vào chầu triều mỗi ngày. Cả hai cha con cùng được sự trọng dụng của hoàng thượng, danh vọng của Nô Đạt Hải, như mặt trời vào lúc giữa trưa. Tiếp theo đó, ngự chỉ của thái hậu truyền tới. Tất cả những sự âu lo ngấm ngấm đều đã thành sự thật; Tân Nguyệt được chỉ hôn cho Phí Dương Cổ, đồng thời, Dực Viễn và

Các Lâm, cũng đều được chỉ hôn. Người vợ tương lai của Dục Viễn là quận chúa Cố Sơn tên gọi Xuân Nhã, người chồng tương lai của Các Lâm là Bối Tử tên Pháp Lược. Ngày thứ hai sau khi ngựa chỉ được ban xuống, Nô Đạt Hải dẫn Tân Nguyệt, Các Lâm và Dục Viễn vào cung tạ ân. Đây là lần đầu tiên Nô Đạt Hải gặp lại Tân Nguyệt sau mấy tháng trời vắng mặt. Tân Nguyệt đã cởi bỏ lớp áo tang, nàng mặc một chiếc áo màu đỏ thắm. Trước ngực nàng, là sợi dây chuyền Tân Nguyệt không lúc nào rời khỏi cổ. Gương mặt nàng có đánh chút phấn hồng thật nhẹ, đôi môi son mỏng cong cong, nàng ngồi đoan trang trong cỗ xe ngựa, nhan sắc gần như trăm ngư lạc nhận, bệ nguyệt tu hoa.

Tạ ân xong, bốn người lại ngồi xe ngựa trở về nhà, người nào người nấy đều tâm sự trùng trùng. Tân Nguyệt cúi thấp đầu xuống, trong lòng như Trường giang dậy sóng, cuộn cuộn phong ba, nhưng gương mặt không hề có một biểu lộ gì, nàng ngồi đó như một pho tượng đá, không cả nhúc nhích động đậy. Nô Đạt Hải nhìn thấy Tân Nguyệt như thế, trong lòng chàng đau như dao cắt, trăm ngàn mối thương cảm giao nhau. Sự xúc động của tình cảm, sự phức tạp của tâm tư, gần như không biết phải làm thế nào cho phải. Dục Viễn nhìn thấy nét đẹp thoát trần đó của

Tân Nguyệt, nghĩ đến việc nàng sắp lên xe hoa về với Phí Dương Cổ, chàng vừa ghen vừa hận. Các Lâm nghĩ đến việc khi xưa cả bốn người cưỡi ngựa đi dạo chơi, như thể mới hôm qua, không ngờ ngày vui qua mau, chuyện buồn lại tới tấp, bất giác trong lòng dâng lên trăm ngàn mối thương cảm, u hoài. Và như thế, cả bốn người đều lặng lẽ ngồi, không ai buồn nói một lời. Tiếng bánh xe quay lóc cóc, lóc cóc, như thể nghiền nát tâm tư của từng người. Đột nhiên, Dục Viễn không kiềm được sự nóng nảy trong lòng, chàng cất tiếng nói với Tân Nguyệt:

- Cô cầm cung mấy tháng, giữ gìn chặt chẽ đến độ ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được, giữ gìn mình ngọc khiết băng thanh như thế, bây giờ cũng đã đợi được tới ngày ngựa chỉ, nay hẳn là khổ tận cam lai, vui vẻ như chim thoát khỏi lồng rồi, phải không?

Tân Nguyệt chấn động bàng hoàng ngược mắt lên nhìn, ánh mắt nàng nhìn vào Dục Viễn, chứa đầy sự cay đắng khổ sở, gần như không tin rằng đây là một Dục Viễn mà nàng đã từng quen thuộc.

Các Lâm kêu lên:

- Dục Viễn! Đừng nên đem những sự bức tức trong lòng của anh, mà đổ trút lên đầu người khác!

Dục Viễn hừ lên một tiếng lạnh lẽo:

- Bực tức? Anh có gì mà phải bực tức? Chỉ hôn cho anh, dù sao cũng là một vì quận chúa kia mà!

Gương mặt của Nô Đạt Hải xanh mét, giọng nói chàng chứa đầy sự giận dữ:

- Dục Viễn! Con im miệng đi!

Dục Viễn không chịu im miệng:

- Không dễ gì mới có cơ hội này, con phải tạ tội với Tân Nguyệt! Người ta ở nhà mình gần một năm dài, thế mà có hơn nửa thời gian bị giam lỏng ở một chỗ! Trước nhất là vì bệnh thương hàn của Khắc Thiện, sau lại vì muốn tránh cái bệnh ôn dịch là con, trong lòng con thật sự là không yên ổn chút nào...

Dục Viễn chưa nói dứt lời, Nô Đạt Hải đã đưa chân đạp vào cánh cửa một cái, bật tung ra.

Mọi người đều giật mình kinh hoảng, Nô Đạt Hải đã chồm người ra phía ngoài, kêu phu xe thật lớn tiếng:

- Dừng xe! A Sơn! Dừng xe!

A Sơn vội vã thắng xe lại, không biết đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Nô Đạt Hải chụp ngay lấy ngực áo phía trước của Dục Viễn, nạt lên giận dữ rằng:

- Mi xuống xe ngay cho ta! Ra phía trước ngồi với A Sơn!

Dực Viễn giận tím mặt, một mặt nhảy xuống xe, một mặt cũng kêu lên bằng một giọng hầm hầm:

- Con không ngồi chỗ nào hết, con đi chỗ khác, để khỏi làm chướng mắt mọi người!

Kêu xong, chàng xông thẳng vào con đường lớn trước mặt, hút bóng thật nhanh.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước. Lần này, ba người trên xe lại càng lặng thinh không một tiếng động.

Đoạn đường về nhà dài như thế kỷ, thế nhưng cuối cùng rồi cũng tới. Tân Nguyệt về đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, bèn vội vàng lột đi chiếc "nón vương" hoa trên đầu xuống, cởi đi đôi guốc "đế chầu hoa" ra, sau đó nàng đi thẳng ra chuồng ngựa. Nhảy lên Lộc Nhi, nàng kéo mạnh dây cương, phóng thẳng ra phía ngoại ô một cách điên cuồng. Tất cả những uất ức, phiền muộn chất chứa trong lòng nàng, đã sắp làm cho cả người nàng muốn nổ tung lên. Nàng thúc ngựa phóng nhanh, sau một trận phi như điên như cuồng, không biết đã phóng bao lâu, và cũng không biết đã phóng về phương nào. Cuối cùng, nàng phát tiết đã đủ, đã mỏi, thắng ngựa lại, nàng mới phát giác ra mình đang ở trong một rừng cây hoang vu, vắng vẻ.

Nàng ngửa đầu lên trời, đột nhiên, trong khoảnh khắc đó, dùng hết tất cả sức lực trong người, nàng hướng về phía

trời cao kêu lên thật to rằng:

- Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải...

Kêu đến khản cả giọng, mất hết tiếng, nàng gục đầu xuống trên lưng ngựa. Đột nhiên, nàng cảm thấy phía sau lưng mình có một thứ tiếng động nào đó, có một thứ lực lượng nào đó thu hút lấy nàng, nàng quay phắt đầu lại, nhìn thấy Nô Đạt Hải đang ngồi trên lưng ngựa, chết trân, thẳng cứng, đôi mắt chàng như hai ngọn lửa, trân trối nhìn nàng không chớp mắt.

Cả hai người cùng nhìn nhau, thiên địa vạn vật, trong lúc này đều hóa thành hư vô. Tất cả đều không còn tồn tại, họ chỉ còn có nhau. Và như thế, họ đứng đó nhìn nhau, nhìn nhau, nhìn nhau... sau đó, cả hai cùng phóng người xuống ngựa, phóng thẳng về phía nhau, cả hai thân hình chạm vào nhau, xiết vào nhau thật chặt, thật chặt.

Như hỏa diệm sơn bùng nổ, như sóng cả vỗ bờ, như hai hành tinh chạm phải nhau, đem đến sự chấn động kinh thiên động địa, và cũng đem đến những tia lửa tung tóe kinh thiên động địa. Đôi môi của cả hai người cùng áp chặt vào nhau, thật chặt, thật chặt, cuồng nhiệt và tham lam quấn quýt lấy nhau, hừng hực và nóng bỏng xoay tròn lấy nhau. Nô Đạt Hải một mặt hôn nàng, một mặt thấp giọng thì thầm khổ sở:

- Trời ạ! Ta phải làm sao mới có thể tránh khỏi nàng? Ta phải làm sao mới có thể không yêu nàng? Ta là một người đã từng trải qua trăm ngàn trận chiến, thế nhưng mấy tháng trời nay, cuộc chiến tranh của giữa ta và ta, lại quá đau khổ và khốc liệt như thế này! Ta phải làm sao bây giờ? Tân Nguyệt! Tân Nguyệt! Đến gần nàng, ta sẽ tan xương nát thịt, rời xa nàng, ta cũng sẽ thịt nát xương tan!

Ba hôm sau, Nô Đạt Hải tự động dâng biểu xin được ra chiến trường, đi Vu Sơn đánh Quỳ Đông Thập Tam Gia Quân. Vu Sơn địa thế hiểm trở, Thập Tam Gia Quân kiên dũng thiện chiến, quân Thanh đã nhiều phen bị thua xiểng liểng. Trong trận đánh trước đây, Cẩm Sâm tướng quân đã tử trận, toàn quân tan rã. Sự dấn thân anh dũng của Nô Đạt Hải, làm cho hoàng thượng vô cùng cảm động, ngài phong cho Nô Đạt Hải làm "Định Viễn Đại Tướng Quân", ba hôm sau xuất binh lên đường ra chiến trận.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 8

Lần này Nô Đạt Hải "tự động dâng biểu", có hai người cùng tan nát con tim. Một người là Nhạn Cơ, một người là Tân Nguyệt. Trước khi Nô Đạt Hải ra đi, Nhạn Cơ và Tân Nguyệt, đều cùng có những lời nói riêng với Nô Đạt Hải. Nhạn Cơ vừa giận vừa oán, vừa ghen vừa hận, vừa sợ vừa tức, nhưng vẫn không thể không vừa khổ vừa thương. Lắc mạnh Nô Đạt Hải, nàng kích động la lên rằng:

- Anh thà rằng đi vào chỗ chết, chứ cũng không muốn trở mặt ra nhìn cô ta về làm vợ người khác, phải không? Anh đã bị cái mối tình hoang đường đó, làm cho không còn một chỗ để dung thân, không còn một nơi để trốn tránh, cho nên mới tự động dâng biểu, xin ra chiến trường giết giặc, phải không? Anh cố ý đi tìm cái chết, anh cố ý tự sát mà, phải không? Anh phải nói thật rõ ràng cho em biết, phải nói rõ cho em biết là anh có còn trở về nữa hay không?

Nô Đạt Hải nhìn Nhạn Cơ thật bi ai, chàng cất giọng nói với nàng bằng một giọng nói trầm thống nhưng chân thành:

- Anh có lỗi với em! Chuyện đã đến nước này, nếu như anh không thành thật nói ra những tiếng nói của lòng mình, thì anh lại càng có lỗi với em hơn! Đúng vậy, anh đã bị cái tình cảm này dày vò đến tim gan tan nát, tất cả những lời lẽ hơn thiệt của em, anh đều đã phụ phàng hết rồi, đi đến nước này, sự đau khổ to lớn nhất trong lòng anh, không phải là không được Tân Nguyệt, mà là vì sự đau khổ của nàng, sự đau khổ của em, và sự đau khổ của Dục Viễn, sự đau khổ của cả ba người, cũng giống như một vũng lầy sâu hút, làm cho anh bị vướng mắc lún sâu, anh càng vùng vẫy, thì lại càng chìm xuống sâu thêm, thế nhưng anh không muốn mình sẽ bị chìm xuống như thế, anh vẫn còn muốn tìm đường sống, do đó sự tự động dâng biểu đi ra chiến trường lần này, không phải là đi tìm cái chết, mà nó là một sợi giây cứu rỗi, có thể kéo anh thoát khỏi vũng lầy sâu hút đó...

Chàng nhìn nàng thật sâu, thật sâu:

- ... Khi anh đánh thắng trận chiến này, anh sẽ sống lại như một người mới, đi vào đất chết mà sống sót trở về, anh sẽ là một người hoàn toàn mới! Hãy để anh đem cái

con người hoàn toàn mới đó, trở về đây để gặp em vậy!
Nhạn Cơ đứng chết trân ở đó, cả người nàng chấn động
bàng hoàng. Trong lòng nàng có một câu nói; nếu như anh
đánh thua thì sao? Thế nhưng, trong đêm trước ngày ly
biệt, những lời nói bất tường như thế, nàng không có cách
chi thoát được thành tiếng.

Tân Nguyệt đối với Nô Đạt Hải, có một biểu lộ mãnh liệt
hơn nhiều. Khi không có một người nào ở bên mình Nô
Đạt Hải, nàng bước nhanh đến bên chàng, dùng ánh mắt
chứa đầy sự van xin cầu khẩn, nhìn chàng thật sâu, thật
sát, dùng một giọng nói run rẩy, khẩn thiết, nói rằng:
- Em đã sai lầm, em sẽ không bao giờ quyến rũ anh nữa,
được không? Từ đây về sau, anh không cần phải trốn
tránh em, không cần phải trốn chạy em, em sẽ trốn tránh
anh, em sẽ trốn chạy anh, rời khỏi anh... được không?
Được không? Chỉ mong anh, van anh, đừng đi đánh trận
chiến này! Xin anh nói cho em biết, em phải làm như thế
nào, mới có thể không làm cho anh tan xương nát thịt! Xin
anh cho em biết!

Chàng cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại:

- Đừng nên như thế, anh sẽ không tan xương nát thịt đâu,

anh sẽ sống mà trở về! Cuộc chiến tranh này có thể làm cho anh thay xương đổi cốt, rời xa nỗi khó khăn; sự ra đi này sẽ cứu anh, và cũng sẽ cứu em, đó là biện pháp giúp cho cả hai chúng ta không cùng bị hủy diệt, em hiểu không?

Nàng lắc đầu quày quặt, nước mắt chảy đầy mặt:

- Không hiểu! Không hiểu! Em chỉ biết rằng anh sẽ đi vào một chỗ nguy hiểm nhất trên cõi đời này, em không muốn anh đi! Em không để cho anh đi!...

Nàng dùng vòng tay câu lấy cổ chàng, nhìn vào mắt chàng thật sâu, thật sâu:

- ... Anh đi rồi, em phải làm sao đây?

- Thái hậu sẽ đón em trở vào cung, không lâu sau, em sẽ... được gả đi!

- Anh không thể nào không đi được sao?

Chàng nói một cách khẳng định:

- Đúng vậy! Ngay cả ông trời cũng không thể nào cản anh lại được!

Tân Nguyệt nhìn chàng, đầu óc u u mê mê, sự đau khổ trong đôi mắt, phút chốc hóa thành một ngọn lửa cháy bùng bùng. Nàng dùng đôi tay vòng lên cổ chàng, kéo mạnh xuống, chàng bất giác cúi cong người xuống, nàng nhón gót chân lên, dùng đôi môi nóng bỏng của mình, áp

chặt vào đôi môi chàng. Nô Đạt Hải lập tức đưa tay ra, định đẩy nàng rời khỏi mình, thế nhưng, cánh tay đưa ra, lại trở thành vòng tay ôm xiết. Đầu óc chàng trở nên rối loạn, tình ý chàng trở nên mê cuồng, tan chảy trong sự biểu lộ tình cảm nóng bỏng, cuồng nhiệt như lửa đốt của nàng. Một lúc sau, chàng đột nhiên tỉnh lại, cố gắng đẩy nàng ra, chàng thở hào hển, nói:

- Em mới vừa nói, sẽ không bao giờ quyến rũ anh nữa...

- Em không hề quyến rũ anh, em dùng toàn bộ tâm hồn để yêu anh, cho dù đó là sai hay đúng gì đi nữa, em cũng không thể nào lo được nữa! Anh muốn đi tham gia cuộc chiến này, em không đủ sức cản trở, trái tim của em, tình yêu của em, anh cũng không thể nào cản trở được!

- Xin em đừng nên nói những lời như thế nữa, từng lời từng câu nói của em, sẽ xé nát anh ra thành từng mảnh vụn, sẽ hủy diệt anh đến tận cùng! Hủy diệt anh cũng không sao, thế nhưng, em thì sao? Lúc trước một tay anh cứu em, bây giờ anh không muốn cũng chính tay mình hủy diệt em! Em biết đó, trên chiến trường, anh là một vị tướng quân, thế nhưng, trên tình trường, anh chỉ có thể làm một tên lính đào ngũ! Tên lính đào ngũ đó, làm cho tự bản thân anh cũng cảm thấy chán ghét mình vô cùng, do đó, anh muốn ra đối diện với chiến trường, chiến trường, là nơi

chốn quen thuộc của anh. Khi anh đi rồi, nếu như em có thể lĩnh hội được sự dằng co, khổ sở trong trái tim anh, thì xin em hãy cố gắng bảo trọng lấy thân!

Nói xong, chàng không đợi cho nàng có cơ hội mở miệng, đã quay đầu lại, bước từng bước thật dài, bỏ đi thật nhanh.

Hôm Nô Đạt Hải dẫn đại quân rời khỏi thành Bắc Kinh, Tân Nguyệt cười con Lộc Nhi, đi theo đại quân một đoạn đường thật dài. Cuối cùng, khi biết rằng không thể đi theo được nữa, nàng đành phải thắt cương ngựa, dừng lại, đưa mắt nhìn trừng trừng theo đại đội người và ngựa, rầm rộ tiến thẳng về phía trước, càng đi càng xa... càng đi càng mờ mịt... cuối cùng mắt hút ở phía cuối đường thiên lý. Trái tim của nàng, cũng hóa thành khói, cũng hóa thành sương, theo chàng mà đi mất hút.

Tiếp theo đó, là những tháng ngày chờ đợi dài dằng dặc và đầy sợ hãi đối với mọi người.

Một tháng sau, mỗi ngày Dục Viễn từ trong triều đình, bắt đầu lục tục đem về những tin tức mới nhất từ chiến trường, có liên quan đến Nô Đạt Hải, những tin tức đó

càng lúc càng tệ, càng lúc càng bóp chặt lấy trái tim của tất cả mọi người.

- Nghe nói, đại quân của cha, mười ngày trước đã bị đại bại ở trại Thiên Trì, bị thất thoát rất nhiều người ngựa!
- Hôm nay có tấu chương khẩn cấp đưa về, đội quân của cha và Thập Tam Gia Quân, trước hết đánh nhau ở trại Thiên Trì, bên ta bị bất lợi, tiếp theo đó, lại đánh nhau bảy ngày bảy đêm dưới chân núi Vu Sơn, phó tướng quân Nạp Na chết trận, ba vạn đại quân của cha bây giờ chỉ còn lại có vài ngàn người, đã lui về cố thủ ở khu vực Hoàng Thổ Ba, chờ đợi quân cứu viện...
- Hôm nay lại có tin khẩn cấp đưa về, nói rằng cha không đợi được viện binh, lại đã xuất quân đánh lên Vu Sơn nữa rồi!
- Nghe nói cha đã bị Thập Tam Gia Quân, đánh dồn vào trong sơn cốc của Cửu Khúc Sơn, không biết tình hình bây giờ ra sao...

Tất cả mọi người trong gia đình Nô Đạt Hải, rối loạn cuống cuống, mỗi ngày đều lo dò hỏi quân tình. Mọi người ai nấy đều vừa cuống quýt, vừa sợ hãi, còn Tân Nguyệt, hồn nàng gần như đã lìa khỏi xác. Mỗi đêm, mỗi đêm, nàng đứng trên lan can lầu của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, nhìn về

phía trời xa xa, sự lo lắng và sợ hãi gần như làm cho nàng sắp nổ tung đến nơi. Đúng ngay lúc đó, ngự chỉ của thái hậu lại đến, triệu Tân Nguyệt và Khắc Thiện về cung, chuẩn bị xuất giá.

Đêm trước hôm vào cung, Tân Nguyệt để lại hai bức thư, một bức viết cho gia đình của Nô Đạt Hải, một bức viết cho thái hậu. Sau đó, nàng lột hết trâm cài lược dắt, ăn mặc thật đơn giản, gọn gàng, đeo một chiếc túi nhỏ trên vai, lên đường đi Vu Sơn tìm Nô Đạt Hải. Vân Na và Mãng Cổ Thái hoảng hốt, kinh hoàng, cùng khuyên nhủ van lơn, chặn ngay cửa ra vào không cho nàng đi. Tân Nguyệt nói một cách kịch liệt rằng:

- Hôm nay ai cản trở ta, thì chẳng khác nào người đó giết hại ta! Ý muốn đi tìm Nô Đạt Hải của ta đã quyết! Không cho ta đi, thì các người hãy lấy đao đến giết chết ta đi cho rồi! Nếu không, tự ta kết liễu cuộc đời của ta cũng được! Cây dao găm của cha ta để lại vẫn còn đây!

Nói xong, nàng rút cây dao găm trong người ra, đưa ngay lên cổ.

Hai người thấy Tân Nguyệt đã bất cần tất cả, không thể nào ngăn cản nàng được, liền lập tức làm ngay một quyết định. Vân Na ở lại, lo liệu cho Khắc Thiện vào cung. Mãng Cổ Thái đi theo Tân Nguyệt, bảo vệ nàng trên đường đi Vu

Sơn. Tân Nguyệt vẫn không chịu, nàng cương quyết nói rằng:

- Chủ của hai người là Khắc Thiện, hai người hãy cố gắng lo lắng, bảo vệ cho Khắc Thiện thật chu đáo cho ta, ta giao nó lại cho hai người! Ta không cần bảo vệ...

Mãng Cổ Thái cũng trả lời nàng một cách quyết liệt:

- Trừ khi quận chúa đạp lên xác của nô tài mà đi, nếu không, nô tài không thể nào để cho quận chúa đi một mình được! Quận chúa muốn đi tìm Nô đại nhân để biểu lộ tấm lòng của mình, nô tài đi theo bảo vệ quận chúa để biểu lộ tấm lòng của mình! Huống chi tiểu thế tử ngày mai đã vào cung rồi, có hoàng thượng và thái hậu ở đó, tiểu thế tử sẽ an toàn hơn ai hết!

Tân Nguyệt đầu hàng:

- Thôi được rồi! Muốn đi theo ta thì hãy nhanh lên!

Tân Nguyệt quay người đi nhanh ra cửa, Mãng Cổ Thái vội vàng đuổi theo phía sau, trái tim của Vân Na gần như tan nát. Chạy nhanh lên trên, nàng nắm lấy tay của Mãng Cổ Thái, tất cả chân tình đều biểu lộ trong câu nói:

- Xin anh hãy cố gắng bảo vệ quận chúa, và cũng phải cố gắng tự bảo vệ mình, xin cả hai người cùng sống mà trở về, quận chúa vẫn còn Khắc Thiện, anh, vẫn còn có em đây!

Mãng Cổ Thái nhìn Vân Na, bàng hoàng, chấn động, chàng không kịp nói một câu nào, quay phắt người rượt theo Tân Nguyệt mà đi.

Và như thế, Tân Nguyệt dẫn theo Mãng Cổ Thái, đội sao mang trăng, uống gió nằm sương, vượt sông băng núi, ngày đêm rong ruổi đi về hướng Vu Sơn. Không cần biết nàng để lại cho bọn Dục Viễn bao nhiêu chấn động, đờn đau, và cũng không cần biết nàng để lại cho thái hậu bao nhiêu chấn động, kinh hoàng. Nàng đã bất chấp tất cả mà ra đi như thế.

Bức thư nàng để lại cho thái hậu rất dài, gần như đem hết tất cả mọi chuyện, cùng tâm tình khúc chiết, đoạn trường của mình, kể lại cho thái hậu biết. Bức thư để lại cho bọn Dục Viễn, thì chỉ có vài chữ ngắn ngủi:

"Xin tha thứ cho tôi, tôi phải đi tìm Nô Đạt Hải, cùng chàng sống chết bên nhau!"

Suốt cả cuộc đời Nô Đạt Hải chưa bao giờ bị bại trận, thế nhưng, lần này, trong cuộc chiến tranh với Quỷ Đông Thập Tam Gia Quân, chàng lại bị thua xiểng niểng, thua đến không còn một manh giáp.

Hôm đó, đội quân của chàng, chỉ còn lại có vài trăm người.

Trong vài trăm người đó, có hơn một nửa bị trọng thương. Tự bản thân Ngô Đạt Hải, trên vai và cánh tay trái của chàng, cũng bị thương nhẹ. Đêm hôm trước, chàng còn ba ngàn quân, thế nhưng trong trận huyết chiến đêm qua, đã bị tử thương gần hết. Hôm đó, chàng đứng trước doanh trại của mình, nhìn vào sơn cốc và cảnh núi rừng hoang dã trước mặt, thật là kinh tâm tán đởm. Chỉ thấy cây cỏ tiêu điều, xác chết nằm ngổn ngang khắp cả mọi nơi. Trái tim của Ngô Đạt Hải đã trở nên lạnh lẽo như băng. Mặc cảm tội lỗi và thất bại đã xé nát cả người chàng ra thành từng mảnh vụn. Trong những ngày tháng gần đây, chàng đã tận mắt chứng kiến những người anh em của mình ngã gục xuống, từng người, từng người, tận mắt nhìn thấy hàng ngàn, hàng vạn người bỏ thân trong từng vũng máu đào. Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên chàng hiểu được sự đáng sợ của chiến tranh, thế nhưng đây là lần đầu tiên, chàng thể nghiệm được cái cảm giác tuyệt vọng của một "bại binh chi tướng". Đây là một thế giới tàn bạo, đây là một nhân sinh bi thảm. Và chàng, chàng là một vị tướng quân "bại trận đáng chết".

Chàng đứng trên khu núi rừng hoang dã đó, trên tay cầm cây trường kiếm của mình. Từ xưa cho đến nay, anh hùng chiến bại chỉ có một con đường để đi, đó là: "chết để tạ tội

với thiên hạ!". Gió núi vi vu thổi tới, mang theo sát khí
đằng đẳng. Chàng đứng trên đầu ngọn gió, trong lòng cảm
thấy vô vàn nỗi thê lương! Bất giác, chàng nghĩ đến cảnh
thảm não, khốc liệt của Sở Bá Vương Hạng Võ khi tự sát
ở Cai Hạ.

- Thất thập nhị chiến,
Chiến vô bất lợi,
Hốt văn Sở ca,
Nhất bại đồ địa!

Tạm dịch:

"Bảy mươi hai trận tung hoành,
Không hề nao núng, không màng gian nan,
Đột nhiên nghe tiếng Sở ca,
Mấy ngàn quân cũng hóa ra không người!"

Đó không phải là cảnh ngộ của Nô Đạt Hải hiện nay hay
sao? Nghĩ đến Hạng Võ, là nghĩ đến Ngu Cơ, nghĩ đến
Ngu Cơ, lại nghĩ đến Tân Nguyệt. "Ngu Cơ Ngu Cơ nại
nhược hà?" Tân Nguyệt Tân Nguyệt khả nại hà! (tạm dịch:
Ngu Cơ Ngu Cơ phải làm sao? Tân Nguyệt Tân Nguyệt
biết thế nào!)

Chàng ngửa mặt lên trời, thở dài não nuột, tay nắm chặt
chuôi kiếm, trường kiếm rút ra khỏi vỏ. Phía sau lưng
chàng, người tùy tùng thân tín của chàng là A Sơn dẫn

theo một đám tàn quân còn sống sót, toàn bộ phủ phục dưới đất. Mọi người đồng thanh kêu to lên:

- Tướng quân! Xin suy nghĩ kỹ trước khi hành động!

Có còn gì mà phải suy nghĩ nữa đâu? Chàng quay đầu lại nhìn mọi người, nói một cách cương quyết rằng:

- Các người lui xuống hết cho ta!

Không một ai chịu lùi lại, A Sơn kêu lên thật thê thảm:

- Xin tướng quân cẩn trọng, thắng bại là chuyện bình thường của con nhà tướng! Còn sống là còn hy vọng kia mà!

Mọi người đều đồng thanh cất tiếng phụ họa:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng ta vẫn còn có thể làm lại từ đầu kia mà!

Nô Đạt Hải không muốn nghe thêm gì nữa cả, chàng đưa cây trường kiếm trên tay lên, đang định để ngang cổ tự vẫn, đột nhiên chàng nghe một thanh âm thật quen thuộc vọng lại từ phía thật xa, như thể từ một phía trời bên kia, thật rõ ràng, thật thanh tao, bằng ngàn vượt núi truyền đến bên tai chàng:

- Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải... anh ở đâu? Nô Đạt Hải... em đã đến đây... em là Tân Nguyệt đây...

Lưỡi kiếm của Nô Đạt Hải dừng lại ở thình không, chàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng về hướng thanh âm vọng lại, không thể tin tưởng rằng mình đã nghe tiếng gọi như thế. Ngu Cơ Ngu Cơ nại nhược hà? Tân Nguyệt Tân Nguyệt khả nại hà? Đó là một ảo tưởng hoang đường biết mấy! Thế nhưng, đột nhiên cả người chàng giật mình rúng động, chỉ thấy trên mặt đất bằng phẳng ở phía cuối chân trời, Tân Nguyệt cười con Lộc Nhi, đột nhiên xuất hiện, nàng đang hướng về phía doanh trại, thúc ngựa phóng đến như điên như cuồng. Phía sau lưng nàng, có một người một ngựa đuổi sát theo, đó là Mãng Cổ Thái!

A Sơn đã buột miệng kêu lên kinh ngạc:

- Quận chúa Tân Nguyệt! Quận chúa Tân Nguyệt! Trời ạ! Quận chúa Tân Nguyệt đã đến đây rồi!

Như vậy, đây không phải là ảo giác hay sao? Như vậy, đúng là Tân Nguyệt đã đến đây rồi chăng? Nô Đạt Hải mở to đôi mắt, cố gắng nhìn về phía trước. Hình ảnh của Tân Nguyệt càng lúc càng rõ nét, thanh âm của Tân Nguyệt cũng càng lúc càng rõ ràng:

- Nô Đạt Hải... Nô Đạt Hải... Nô Đạt Hải...

"Coong" một tiếng vang lên, cây trường kiếm trên tay của Nô Đạt Hải rớt xuống đất, chàng bắn vọt tới trước như một mũi tên, trong khi chạy cuống quýt, chàng nhìn thấy bên

cạnh có một con chiến mã, nhảy vọt lên lưng ngựa, chàng phóng như điên cuồng về hướng Tân Nguyệt, miệng kêu lên không ngừng:

- Tân Nguyệt... Tân Nguyệt... Tân Nguyệt...

Hai con ngựa phóng thẳng về hướng của nhau, càng phóng càng gần... càng phóng càng gần... trên bãi chiến trường máu rơi thịt đổ kia, cả hai người giống như hai ngọn lửa hồng, cùng lẫn xả về hướng của nhau. Cuối cùng, họ đã đến gần nhau, gặp nhau rồi, hai người cùng thẳng ngựa lại, con ngựa sau khi phóng như điên như cuồng, đột nhiên bị dừng lại, đều cùng ngửa đầu lên trời hí vang, từ trong mũi chúng, phát ra từng luồng hơi nóng phì phèo. Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải cũng thở ra từng hơi thở nặng nề, hào hển, đôi mắt của hai người cùng mở thật to, nhìn thẳng vào nhau si dại. Thật lâu thật lâu, cả hai người chỉ nhìn nhau như thế, không một ai dám chớp mắt, chỉ e rằng khi vừa chớp mắt, thì người kia sẽ biến mất đi. Sau đó, từ trong đôi mắt của Tân Nguyệt, có một giọt nước mắt rớt xuống, giọt nước mắt đó, đã làm kinh động Nô Đạt Hải đến tận cùng. Từ trong cổ họng chàng phát ra một tiếng kêu khao khát:

- Tân Nguyệt!

Cả người chàng từ trên lưng ngựa phóng thẳng xuống,

thật nhanh!

Nô Đạt Hải vừa phóng người xuống ngựa, Tân Nguyệt cũng lập tức phóng theo, không cần phải nói thêm một lời nào nữa cả, trong ánh mắt hai người bây giờ là "vô tận", cái khoảnh khắc hiện thời là "vĩnh cửu". Họ cùng ôm lấy nhau thật chặt, thật chặt, hận sao không thể đem toàn thân toàn ý của mình, đều hòa tan vào trong vòng tay của nhau. Chàng ôm lấy nàng, hôn lấy nàng, thật chặt, thật sát, không kể gì đến những vết thương trên người mình, mỗi một vết đau trên người đều chứng minh rằng trong vòng tay mình là hình hài thật sự của nàng, thế là, mỗi một vết đau đều đem lại nỗi vui mừng như điên như dại.

Đêm đó, trong lều trại của Nô Đạt Hải, Tân Nguyệt đem cả thân hình trong trắng của mình, hoàn toàn dâng hiến cho Nô Đạt Hải không chút giữ gìn. Nàng nói:

- Chúng ta đã không có ngày mai nữa rồi, phải không? Đúng vậy, không có ngày mai nữa rồi. Một người là bại binh chi tướng, không còn mặt mũi nào trở lại nhìn mặt Giang Đông phụ lão, một người là gái trốn theo tình, không còn cách gì nói mình là ngọc khiết băng thanh. Cả hai người đều cùng hiểu rõ rằng, đêm nay, là đêm mà họ đánh cắp được từ trời già, và cũng là đêm duy nhất mà họ có.

Chàng nhìn nàng, gật đầu thật sâu, nàng ngã nhào vào vòng tay của chàng.

- Hãy để cho chúng ta cùng có nhau, cùng dâng hiến cho nhau! Đêm nay, chính là một đời, một kiếp của chúng ta rồi! Trên đường đi đến đây, trong đầu em lúc nào cũng chỉ có một ý nghĩ, cầu mong chỉ được sống một đêm nay, thì cho dù có chết em cũng cam lòng!

Chàng ôm chặt lấy nàng, nước mắt, từ trong khóe mắt chảy dài ra, không kiềm chế được. Chàng rung động một cách sâu xa, ngôn ngữ bây giờ cũng trở thành thừa thãi. Chàng lại hôn nàng, từ đôi môi nàng, xuống đến cổ nàng, xuống đến ngực nàng... những nụ hôn của chàng, trộn lẫn với những dòng nước mắt. Đêm đó, họ cùng dâng hiến cho nhau, cùng hoàn toàn có nhau, cả hai người, không một ai ở trạng thái kích động cuồng nhiệt, mà họ cùng đem ra cho nhau tấm thân hoàn toàn của mình, cùng trái tim vô cùng chân thật của mình.

Khi trời vừa bắt đầu tờ mờ sáng, Nô Đạt Hải hơi động dậy thân hình của mình, chàng vừa di động như thế, Tân Nguyệt lập tức giật mình tỉnh dậy, nàng từ trong vòng tay chàng ngẩng nhẹ đầu lên, nhìn chàng như dò hỏi. Nàng tiếp xúc ngay với ánh mắt thâm trầm của chàng, đọc được

trong đó nghìn lời vạn tiếng. Thế là, nàng khoác áo ngồi dậy, cột lại mái tóc của mình, sửa sang lại xiêm y của mình. Sau đó, nàng lặng lẽ đi đến bên y giáp của Nô Đạt Hải, trịnh trọng cầm lên cây trường kiếm của chàng, đi về hướng chàng.

Nô Đạt Hải đứng thẳng người dậy, ánh mắt không thể nào rời khỏi khuôn mặt nàng. Chàng nhìn vào nhất cử nhất động của nàng, nhìn vào từng ánh mắt của nàng, và từng nụ cười của nàng. Đúng vậy, nàng đang cười. Trên đôi môi nàng, phảng phất nụ cười mang đầy nét hạnh phúc, mãn nguyện, dịu dàng đến mấy, và cũng xem cái chết như một sự trở về. Làm cho trái tim chàng, vì nụ cười đó mà đau đớn đến vô vàn. Nàng đã dừng lại trước mặt chàng, đưa cao cây trường kiếm, nàng lặng lẽ nói:

- Xin cho em chết trước, được không? Xin anh giúp em, để cho em được chết dưới lưỡi kiếm của anh!

Nô Đạt Hải nhận lấy kiếm, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi gương mặt nàng. Chàng nhìn nàng một lúc thật lâu, gương mặt nàng trẻ trung đến thế, xinh đẹp đến thế! Trái tim nàng nồng nhiệt đến thế, kiên cường đến thế! Mỗi một tư tưởng của chàng, mỗi một phần tình cảm của chàng, đều vì nàng mà rung động. Một người đàn bà như thế, sẽ làm cho người ta cam tâm vì nàng mà sống, vì nàng mà

chết, vì nàng mà cho ra tất cả của tất cả.

Chàng gật gật đầu:

- Được! Đừng sợ, anh sẽ xuống tay thật nhanh, sẽ không để cho em chịu đau đớn nhiều đâu!

Chàng cắn cắn răng, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nàng ngẩng đầu lên, nhắm nghiền đôi mắt lại. Nét cười trên môi nàng càng đậm đà thêm hơn, ngọt ngào và say đắm thêm hơn.

Đôi gò má nàng ửng hồng, đôi mi dài cong vút hướng xuống dưới, cả người nàng như chìm đắm trong men rượu cay nồng, thơm tho và quyến rũ. Chàng nhìn đến ngẩn ngơ, nhìn đến thẳng thốt, thanh trường kiếm trên tay cứ chần chừ không nỡ hạ xuống.

Đôi mi nàng hơi dương lên, đôi mắt trong vắt như nước của nàng ngược nhìn chàng một thoáng:

- Sao vậy? Xuống tay đi! Chúng ta hẹn gặp nhau kiếp sau vậy!

Nàng lại nhắm nghiền đôi mắt lại.

Chàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt đó, nhìn chăm chú vào chiếc cổ trắng ngần xinh đẹp đó. Đưa kiếm lên, chàng cảm thấy thanh kiếm đó nặng chình chịch như thẻ hàng nghìn, hàng vạn cân. Chàng cắn răng, rồi lại cắn răng, thế nhưng lại không có cách gì đâm xuống làn da nõn nà trắng

mịn đó. Nàng chỉ mới mười tám tuổi kia mà! Tại sao lại phải cùng chịu chết với chàng như thế? Đôi tay chàng bắt đầu run rẩy, ý chí bắt đầu dao động. Một khi ý chí dao động, cảm giác bất nhẫn đã ào ạt kéo tới như sóng cả vỗ bờ, như băng tan núi lở. Chàng không còn cầm thanh kiếm đó nổi nữa, "keng" một tiếng, trường kiếm rơi ngay xuống đất.

Nàng bị tiếng kêu của thanh kiếm rơi xuống đất làm cho kinh động, đôi mắt lại mở ra, và lập tức, nàng hiểu ngay. Nàng nói:

- Anh không xuống tay được phải không? Anh không nhẫn tâm, anh không nỡ, phải không? Được, em không làm khó anh đâu, em tự làm vậy!

Nói xong, nàng cúi người xuống nhặt thanh kiếm lên, đưa ngay lên cổ, kéo ngang qua.

Chàng không hề suy nghĩ, đã đưa tay chụp ngay thanh kiếm lại. Chàng la lên rằng:

- Tân Nguyệt! Em không được chết! Nhất định nhất định không được chết! Cuộc đời của em gần như chỉ mới bắt đầu, làm sao em có thể cùng chết với anh cho được?

Không được không được! Em phải sống! Thượng đế tạo ra một sinh mạng đẹp đẽ như em, tuyệt đối không phải để cho em bị hủy hoại đi như thế!

Nàng cuống quýt nói:

- Thế nhưng, nếu như em mất đi anh, thì em cũng không có cách gì sống được một mình! Chẳng lẽ anh không hiểu điều đó sao? Ngay cả Khắc Thiện em còn bỏ đi được rồi, thì em không còn kể đến điều gì nữa cả, em chỉ biết có một điều, là đến đây để cùng sống chết với anh mà thôi!...

Đột nhiên, nàng dùng hai tay ôm choàng lấy chàng, đôi mắt nàng phát ra ánh sáng long lanh, hy vọng, nàng thở ra từng hơi thở thật dài, khẩn thiết nói rằng:

- ... Nếu không, anh cũng đừng chết đi, anh hãy sống cùng em! Nếu chúng ta cùng sống, chắc chắn là sẽ chịu nhiều đau khổ, chắc chắn là sẽ chịu nhiều trừng phạt, thế nhưng, ít nhất chúng ta cũng sẽ có nhau, anh muốn em sống, thì anh cũng phải sống với em! Em có can đảm đi theo anh để chết, chẳng lẽ anh không có can đảm cùng sống với em sao?

Nàng càng nói càng kích động, đôi mắt nàng nhìn chàng, long lanh, chan chứa.

Chàng kêu to lên:

- Không được! Không được dùng những lời nói như thế để mê hoặc anh nữa! Em tiếp tục sống, là chuyện bình thường của trời đất, còn anh tiếp tục sống, là cầu thả ham sống.

Nàng cũng kêu lên:

- Như vậy, thì anh hãy vì em mà cầu thả ham sống vậy!
Sống được một ngày qua một ngày! Sống được một tháng qua một tháng! Sống được một năm qua một năm! Khi không còn sống được nữa, lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau chết!

Chàng nói một cách vùng vẫy, nội tâm bắt đầu giao chiến:

- Không được! Nhất định nhất định là không được!
- Như vậy, anh sống, em sống với anh! Anh chết, em chết với anh! Muốn sống muốn chết, em đều nghe theo anh hết!
- Em không thể quán lấy anh như thế...
- Đuổi theo anh ra tới sa trường, là em đã quyết định quán theo anh rồi, anh không có cách gì thoát được em đâu!

Giọng nói của chàng trở nên khàn đục:

- Tân Nguyệt! Đối với anh mà nói, bây giờ chết còn dễ dàng hơn sống! Chết đi, mọi thứ đều xong, còn sống, phải trở về đối diện với triều đình, đối diện với gia đình, đối diện với đủ thứ vấn đề nan giải, đó mới là một thử thách cần vô số can đảm!

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chàng bằng đôi mắt thành khẩn:

- Có thể, tự sát không phải là một thứ vinh quang, chưa

biết chừng nó lại là một thứ tội nghiệt, một kiểu nhu nhược, một loại trốn tránh. Chúng ta đã đi đến nước này rồi, không còn ai bỏ ai được nữa, phải không? Có thể, chúng ta cần phải tiếp nhận một số thử thách, chúng ta phải đối diện với tương lai của chúng ta. Có thể, sinh mạng không thể nào buông xuôi dễ dàng như thế... nếu như anh cảm thấy sinh mạng của em là đáng quý, thì em cũng vậy, em cũng nhận thấy rằng sinh mạng của anh vô cùng đáng quý! Chúng ta...

Nàng hỏi thật ngay thẳng, bằng một giọng nghi ngại:

- ... có đáng chết chẳng? Có thể không chết chẳng?

Chàng nhìn nàng trân trời, thật lâu, thật lâu. Cuối cùng chàng thở ra một hơi thở thật dài:

- Được! Hãy để chúng ta cùng sống để tiếp nhận sự dày vò! Hãy để chúng ta cùng nhau đối diện với những vấn đề nan giải vậy! Có thể, đó cũng là ý trời! Tân Nguyệt, em phải chuẩn bị tâm lý, nếu tiếp tục sống, có thể chúng ta sẽ phải sống không bằng chết! Sẽ phải chịu đau khổ, chịu dày vò!

- Em nghĩ đó là cái giá mà chúng ta cần phải trả! Em thừa đủ can đảm để đối diện với nó, còn anh thì sao?

Chàng ôm nàng vào lòng:

- Anh còn biết nói gì nữa bây giờ? Vì em, vì rất nhiều, rất

nhieu ngày mai của chúng ta, anh không thể nào trốn tránh được nữa! Đối diện với một cô gái can đảm như em, làm sao anh có thể làm một tên lính đào ngũ lần thứ hai? Được lắm! Tân Nguyệt, thôi thì quyết định như thế nhé! Anh biết là chúng ta sẽ cùng xuống chín tầng địa ngục, vạn kiếp không thể siêu sinh! Đành phải can đảm mà đối diện với nó vậy!

Cả hai người, cùng ôm lấy nhau thật chặt. Phía bên ngoài lều, A Sơn và Mãng Cổ Thái đứng im lặng canh giữ, bây giờ họ mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 9

Nô Đạt Hải dẫn Tân Nguyệt trở về Bắc Kinh, là một sự việc làm chấn động cả kinh thành. Tất cả bá quan văn võ, thân vương hiển quý, cho đến trà lâu tửu quán, đầu đường cuối hẻm, đều bàn luận sôi nổi về câu chuyện "diễm tình" hi hữu này. Mà nhất là, lần này Nô Đạt Hải lại đánh bại trận, đó không phải là tượng trưng cho câu "Hồng nhan họa thủy" thì là gì? Còn Tân Nguyệt, vốn là một "Hòa Thạc quận chúa" vinh hiển, thế mà lại bắt kẻ "chỉ hôn", bắt kẻ "lễ giáo", một mực vì tình, dám một mình rong ruổi, vượt ngàn dặm đường xa, tìm đến gặp người yêu, thật là một hành động khác thường!

Trong lúc cả một kinh thành đang ồn ào, huyên náo, bàn bạc về câu chuyện "Hải Nguyệt" đó, Tân Nguyệt đã bị thái hậu bắt vào cung cấm, hỏi cho cạn kẻ nguồn cơn. Đồng thời ra lệnh cho Nô Đạt Hải tạm thời trở về nhà, với tính

cách một tội phạm, chờ đợi được xét xử.

Lần này Nô Đạt Hải về nhà, thật là khác xa một trời một vực với những lần áo gấm xanh xang trước. Tuy rằng, cả nhà Nô Đạt Hải, dưới mệnh lệnh của lão phu nhân, không được làm khó dễ chàng, mà phải đón tiếp chàng như từ trước đến nay vẫn đón tiếp. Thế nhưng, sự ai oán của Nhạn Cơ, sự bi phẫn của Dục Viễn, sự thất vọng của Các Lâm... đều không thể nào che dấu được. Ngay cả lão phu nhân, cũng ngượng ngập, ngại ngùng, không biết phải nói gì. Không khí trong gia đình vô cùng lạnh lẽo, cứng ngắt, chứa đầy sự thù nghịch.

Buổi tối, khi chỉ còn Nô Đạt Hải và Nhạn Cơ trong phòng riêng, Nô Đạt Hải đã không còn giữ được im lặng nữa, chàng nhìn thẳng vào Nhạn Cơ, dùng một giọng nói mang đầy sự nuối tiếc, nói thẳng thắn và khẳng định với nàng rằng:

- Nghe đây, Nhạn Cơ, anh biết rằng em đang oán anh, hận anh, đồng thời vẫn còn mang một hy vọng, là anh sẽ quay đầu trở lại. Thế nhưng, anh đã không còn cách gì quay đầu trở lại nữa! Thái hậu đã đem Tân Nguyệt vào giam lỏng ở cung cấm, không biết có dụng ý gì, chưa biết chừng sẽ khuyên Tân Nguyệt hồi tâm chuyển ý, và cũng chưa

biết chừng sẽ ban cho nàng một dây lụa trắng, do đó, ngày mai anh sẽ vào cung, anh sẽ vì tương lai của Tân Nguyệt mà tranh đấu, anh nhất định phải có nàng.

Nhạ Cơ kinh hoàng chấn động lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch đến thê thảm, ánh mắt nàng nhìn chàng bi phần đến cực độ.

Nô Đạt Hải nói tiếp:

- Anh nghĩ, em có thể không hiểu được tất cả những gì đã xảy ra giữa anh và Tân Nguyệt, càng không thể nào khoan dung cho tất cả những gì đã xảy ra đó, thế nhưng, dù sao đi nữa, anh vẫn cầu mong em có thể tiếp nhận được Tân Nguyệt.

Nàng hỏi bằng một giọng ai oán:

- Anh bắt kể mọi sự rồi phải không? Ngay cả cảm giác của Dục Viễn anh cũng bắt kể luôn phải không?

Chàng hít vào một hơi dài lạnh lẽo:

- Anh không còn đủ sức để nghĩ tới nữa rồi! Khi anh đứng trong bãi chiến trường máu chảy thành sông, xác cao thành núi, cảm thấy trời già không dung anh, đất rộng cũng chẳng dưỡng anh, thì đột nhiên nghe tiếng Tân Nguyệt từ xa gọi vọng lại, nhìn thấy nàng cười Lộ Nhi phóng nhanh về phía anh, em không thể biết được cảm giác chấn động của anh lúc đó mạnh mẽ đến như thế nào,

trong khoảnh khắc đó, trời đất đều hóa thành số không. Trước mắt của anh chỉ còn có thân hình của nàng, nàng trở thành to lớn vô cùng tận, chất chứa đầy trong cái thế giới cô liêu, hoang tịch của anh lúc đó...

Chàng ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy sự bi thương và đau khổ:

- ... Anh không còn cách gì buông xuôi nàng, cho dù anh biết rằng anh sẽ làm cho hai đứa con mình đau lòng, làm cho em tan nát trái tim, anh cũng không có cách gì khác được. Nhận Cơ, xin em tha thứ cho anh!

Nhận Cơ không thể nào nghe nổi nữa, nàng không có cách gì đứng ở đó, nghe chính miệng chồng mình kể lại tình yêu của chàng đối với một người đàn bà khác. Nàng quay người, xông ra khỏi căn phòng đó, trên gương mặt nàng, chảy đầy nước mắt. Nàng biết rằng, Nô Đạt Hải đã "chiến bại", và nàng, nàng cũng đã "chiến bại". Trong cuộc chiến tranh này, người chiến thắng duy nhất là Tân Nguyệt. Trừ phi, thái hậu có thể chủ trì chính nghĩa, trừ đi Tân Nguyệt giúp nàng! Chỉ cần Tân Nguyệt được gả cho người khác, có thể, nàng sẽ thu phục lại những gì đã mất, nếu không, chắc chắn là nàng sẽ thua! Với ý nghĩ như thế, nàng đem tất cả hy vọng cuối cùng của mình đặt hết vào thái hậu!

Ba hôm sau, hoàng thượng công bố sự trừng phạt của mình đối với Nô Đạt Hải:

- Bây giờ đang là lúc triều đình cần dùng người, tướng tài khó kiếm, trẫm nghĩ người từ trước đến nay là một công thần, không nỡ trách phạt quá mức, do đó mà nhẹ tay cho, sự trừng phạt lần này, là bỏ đi tước Nhất Đẳng Hầu của người, miễn luôn cả chức Thái Tử Thái Bảo! Từ đây về sau, vẫn ở trong triều phụng sự, mong rằng người có thể đoái công chuộc tội!

Sự trừng phạt như thế, quả thật là rất "nhẹ tay". Nô Đạt Hải phủ phục dưới đất, cúi rạp đầu xuống tung hô vạn tuế:

- Thần dập đầu lạy tạ ân điển của hoàng thượng!
- Còn về phần Tân Nguyệt, sẽ do thái hậu định đoạt!

Lại qua thêm vài hôm, thái hậu triều kiến Nhạn Cơ và lão phu nhân.

- Những ngày tháng gần đây, chuyện của Tân Nguyệt, làm cho ta vô cùng phiền muộn, nói tới nói lui, cũng đều là sự không phải của các người, các người vâng chỉ nuôi trẻ cô cút, thế mà tại sao lại làm cho trở thành cục diện như thế này? Tân Nguyệt đã nói rõ với ta, là con bé đã thất thân với Nô Đạt Hải, không còn trong trắng nữa! Như thế, làm sao ta còn có thể chỉ hôn nó cho ai được nữa? Phí Dương

Cổ gần như bị các người làm cho tức chết đi rồi! Do đó, ta suy tới nghĩ lui, đành phải chọn giải pháp tước đi danh hiệu Hòa Thạc quận chúa của con bé, giáng xuống làm thứ dân, đem nó cho Nô Đạt Hải là yên chuyện!

Nhạn Cơ nghe xong, sắc mặt trở nên trắng bệch đến tận thâm não, bao nhiêu hy vọng tiêu tan thành mây khói. Thái độ bênh vực của thái hậu đã rất rõ ràng, cho dù Nhạn Cơ có mười lá gan thật lớn, nàng cũng không dám tranh luận với thái hậu. Thái hậu nhìn thấy sắc mặt của Nhạn Cơ, bà cũng biết rằng nàng dám giận mà không dám nói, bèn thở dài một hơi mà rằng:

- Đòi người, cái chữ "tình", thật sự rất nan giải. Cả hai người đó, không biết ai thiếu nợ ai, Tân Nguyệt bỏ đi địa vị Phúc Tấn không làm, bỏ đi địa vị quận chúa cao quý, để hôm nay trở thành thứ thiếp của Nô Đạt Hải, coi như cũng đã thiệt thòi lắm rồi! Nhạn Cơ, người dù sao cũng là vợ chính, nắm lấy địa vị phu nhân, tất cả những vị quan vinh hiển phú quý hiện nay, có ai mà không tam thê tứ thiếp đâu? Người phải nhìn ra cho rộng một tí mới được! Hơn nữa...

Giọng điệu của thái hậu thay đổi:

- ... Vượt trăm sông ngàn núi, xông ra bãi chiến trường, để được ở bên cạnh một người đàn ông đánh bại trận, mới

tình si hoang đường như thế, dù sao thì Tân Nguyệt cũng đã dám làm! Nhạn Cơ, người không hề làm được như thế! Những câu nói đó của thái hậu, như thể chiếc búa tạ, giáng lên đầu Nhạn Cơ một cái thật mạnh, làm cho nàng cảm thấy trời đất đảo điên. Sắc mặt nàng càng thêm xám xịt, trong lòng nàng vốn chuẩn bị rất nhiều lời nói, lúc này cũng không nói được tiếng nào. Thái hậu lại thở ra một hơi dài, nói tiếp:

- Biện pháp này, tuy rằng không thể làm cho tất cả mọi người đều vừa ý, nhưng cũng có thể nói là tạm làm cho yên chuyện. Một người bị mất tước, một kẻ bị mất danh, dù sao thì cũng đã chịu sự trừng phạt! Hy vọng là các người đừng nên có chuyện gì xảy ra nữa. Từ đây trở đi, Khắc Thiện vẫn đi theo ở với chị, Tân Nguyệt tuy rằng không còn là một quận chúa nữa, nhưng Khắc Thiện dù sao vẫn là một tiểu vương gia, các người phải đối đãi tử tế với chị em của chúng, sau này, sẽ còn những điều tốt đẹp khác chờ đợi các người, phải biết nhìn xa thấy rộng một chút mới được!

Những lời nói mềm dẻo xen lẫn cứng rắn của thái hậu, làm cho Nhạn Cơ đành phải ngậm tiếng nuốt lời. Lão phu nhân đã kéo nàng quỳ phủ phục dưới đất, dập đầu nói rằng:

- Những lời dặn dò của thái hậu, bọn hạ thần sẽ làm theo

toàn bộ! Không để cho thái hậu lo lắng nữa! Bây giờ bọn hạ thần xin trở về quét dọn lại Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, đón Tân Nguyệt và Khắc Thiện nhập phủ!

Thái hậu nói một cách hoan hỉ:

- Như vậy, ta cũng an tâm được một chút! Hai hôm nữa là ngày hoàng đạo, hãy bảo Nô Đạt Hải vào cung đón hai chị em Tân Nguyệt về phủ! Mọi chuyện đã định như thế! Tất cả các người lui về vậy!

Thái hậu đứng dậy, quay người bỏ đi.

Lão phu nhân và Nhạn Cơ lại vội vàng cúi đầu lạy xuống, mở miệng cung kính nói:

- Thái hậu vạn an!

Hai hôm sau, Tân Nguyệt đi theo Nô Đạt Hải, lại trở về tướng quân phủ.

Cho dù trước đó, Nô Đạt Hải đã có nói trước với Tân Nguyệt, là phản ứng của cả nhà đều không tốt cho nàng.

Tân Nguyệt cũng đã có một sự chuẩn bị tâm lý rất lớn.

Trên con đường từ hoàng cung về tướng quân phủ, nàng cũng luôn miệng nói với Nô Đạt Hải rằng, lại có thể có được ngày hôm nay, có thể không phải về làm vợ Phí Dương Cổ, có thể được đoàn tụ với chàng, nàng đã cảm

thấy, trời già đối với nàng, thật sự đã quá tốt! Trong sự vui mừng cuồng nhiệt đó, nàng không sợ gì cả, nàng có thể đối diện với tất cả. Nhưng, khi nàng thật sự đặt chân lên ngưỡng cửa phòng khách của tướng quân phủ, ngẩng đầu lên nhìn, thấy ngay lão phu nhân, Nhạn Cơ, Các Lâm, Dục Viễn đều ở đó, trái tim nàng đã lập tức đập bình bình không dứt. Đôi chân mày nàng vội vàng nghiêm lại, để giúp mình được bình tĩnh, sau đó, nàng hít vào một hơi thật sâu, quỳ xuống ngay trước mặt lão phu nhân, cung kính nói rằng:

- Tân Nguyệt bái kiến lão phu nhân!

Lão phu nhân ngó người ra, do bởi thói quen, bà lập tức đưa tay ra đỡ:

- Xin quận chúa đứng dậy...

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, mới nhớ rằng nàng đã bị bỏ đi danh hiệu quận chúa, lại đã được ban cho Nô Đạt Hải. Trong nhất thời, bà không biết mình nên xem nàng như người nhà, xem như khách, hay là xem nàng như một thứ thiếp? Bất giác bà dừng lại, đứng ngượng ngịu nơi đó, không biết phải làm gì! Tân Nguyệt quỳ trên đất, không đứng dậy. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn lão phu nhân, nhìn nhìn Nhạn Cơ, lại nhìn nhìn Các Lâm và Dục Viễn, nàng thấy trên từng khuôn mặt, đều chứa đầy sự phản

kháng và thù nghịch. Thế là, nàng quỳ thẳng người lên, dùng một giọng nói vô cùng vô cùng thành khẩn, một giọng điệu vô cùng vô cùng chân thật, nói như van cầu sự tha thứ một cách thẳng thắn:

- Hôm nay tôi mang một trái tim tràn đầy lòng hối tiếc, quỳ ở đây xin tất cả mọi người tha thứ cho, xin lỗi tất cả mọi người! Tôi thật sự thành tâm xin lỗi tất cả mọi người! Tôi cũng biết, tất cả những điều tôi đã làm, thật sự là một chuyện không phải và không đúng, làm cho mọi người đều rất giận dữ, rất khó chịu. Thế nhưng, tôi phải xử dụng hạ sách này, thật sự cũng là chuyện chẳng đáng dừng, trước khi đi Vu Sơn, tôi đã có để lại một phong thư cho mọi người, trong thư tuy rằng không nói rõ mọi chuyện, thế nhưng, tôi nghĩ mọi người đều đã hiểu đầy đủ. Tóm lại, đối với Ngô Đạt Hải, tình cảm tôi cho ra đã quá sâu, quá đậm, không thể tự mình kiềm chế được nữa. Khi bỏ đi đến Vu Sơn, trong lòng tôi chỉ có một ý niệm là được cùng chết với chàng, không ngờ trời cao còn thương xót, cho tôi một ân huệ quá to tát, là đã để cho chúng tôi sống sót trở về đây! Xin mọi người tin tôi, hôm nay tôi bước vào ngưỡng cửa nhà này, vô cùng thành tâm thành ý muốn trở thành một phần tử của gia đình này. Tôi sẽ cố gắng bù đắp lại những gì đã sai sót của mình khi trước, xin mọi người cho

tôi một cơ hội, tiếp nhận tôi! Tha thứ cho tôi!

Nói xong, Tân Nguyệt cúi rạp đầu xuống thật chân thành và cũng không kém phần lo lắng.

Trong phòng có một thoáng im lặng chết chóc, ngoài lão phu nhân và Nô Đạt Hải cảm thấy vô cùng rung động ra, tất cả những người khác, sắc mặt ai ai cũng đều nhưng có một lớp sương lạnh phủ quanh. Sau đó, Nhạn Cơ lạnh lùng mở miệng nói:

- Thật là một bài diễn văn làm cảm động lòng người dữ a! Thảo nào mà trên từ thái hậu, dưới đến Nô Đạt Hải, người nào cũng đều vui lòng vừa dạ mà nghe theo cô! Thế nhưng bây giờ cô quỳ tại nơi đây, cô không sợ cha mẹ đã chết đi của cô, dưới suối vàng không thể nhắm mắt được sao? Cô cũng không sợ tiểu vương gia đang đứng sau lưng cô kia, cảm thấy mất mặt hay sao?

Tân Nguyệt bị đánh một đòn chí tử rồi, đầu óc nàng có một thoáng đảo lộn, quay cuồng, thân hình nàng hơi lảo đảo, trán nàng lập tức vã mồ hôi lạnh. Cúi thấp đầu xuống, nàng không nói được nên lời.

Nô Đạt Hải không thể nhịn được, chàng cất tiếng nói:

- Thôi được rồi, tân nguyệt đã quỳ trước mặt mọi người thế kia, mọi người cũng nên nhân từ một chút đi vậy!

Chuyện này không phải chỉ là lỗi của một mình Tân Nguyệt, nếu như mọi người muốn trách, thì hãy trách ta vậy!

Các Lâm tiến tới phía trước, mở miệng nói thật to:

- Cha! Cha vẫn muốn tiếp tục làm theo ý mình, phải không? Cha thật sự vẫn muốn để cho Tân Nguyệt, một cô gái còn nhỏ tuổi hơn con làm vợ bé của cha, phải không? Cha hoàn toàn không thèm nghĩ gì đến cảm giác của chúng con nữa, phải không? Và cũng không thèm nghĩ gì đến sự đau khổ của mẹ nữa, phải không?

Nô Đạt Hải gầm lên:

- Các Lâm! Đừng nên hỗn hào như thế! Cha dù sao vẫn là cha của con...

Các Lâm kêu lên một cách giận dữ:

- Hừ! Giờ này phút này, cha đừng nên đem cái danh nghĩa làm cha ra mà nói với con! Cha là cha của con không có nghĩa là cha có thể làm chuyện bậy bạ như thế! Cha phải dùng đức để làm cho người khác kính phục, chứ không thể dùng cái danh nghĩa làm cha để khuất phục người ta!...

Nàng một mặt lớn tiếng với Nô Đạt Hải, một mặt lại quay sang phía Tân Nguyệt, nói một cách hung hăng rằng:

- ... Còn cô nữa! Tân Nguyệt! Cô đừng nên nghĩ rằng chỉ

cần mình quỳ xuống làm ra dáng vẻ tội nghiệp như thế, thì chúng tôi sẽ đồng tình với cô, tha thứ cho cô! Không bao giờ, không bao giờ! Cô là một người cướp đoạt, một kẻ xâm lược, cô tuyệt nhiên không phải là một dân tộc nhược tiểu! Do đó, đừng nên vừa ăn cướp vừa đánh trống la làng lên như thế! Như thế chỉ làm cho tôi càng thêm hận cô! Tôi thật sự rất hận rất hận cô! Cả nhà chúng tôi, đã dùng tất cả thành tâm để đối xử với cô, tận tâm tận lực đối với cô, thế mà cô lại giả tình giả ý, sau đó, làm chuyện xằng bậy phía sau lưng chúng tôi, đi quyến rũ cha của chúng tôi! Cô không biết cô làm như thế là lấy oán báo ân, là hủy hoại đi hạnh phúc của gia đình chúng tôi hay sao?...

Tân Nguyệt kích động đến cực điểm, nàng cũng la lên:

- Không! Không không không! Tôi tuyệt đối không tệ bạc như những lời chị nói đâu...

Các Lâm không để cho nàng nói tiếp, nàng không còn kèm chế được mình nữa:

- Cô là như thế! Cô là như thế! Nếu như cô không phải là người như thế, thì cô sẽ không để những chuyện như thế này xảy ra! Nếu như cô không phải là người như thế, thì hôm nay cô sẽ không phải quỳ ở đây xin mọi người tha thứ! Nếu như cô không phải là người như thế, cô sẽ không để cho mọi người đều đau đớn như thế này, khổ sở như

thế này! Sự thật bao giờ cũng hơn hẳn sự hùng biện, cô đã tạo ra một sự thật phủ phàng như thế này, vậy mà cô còn dám lớn tiếng phân bua rằng là mình không phải là người như thế!

Nô Đạt Hải la lên thật lớn tiếng:

- Câm miệng lại! Câm miệng lại! Các người đã loạn lên hết rồi phải không? Các người không hề biết rằng, ta có thể dẫn Tân Nguyệt cao bay xa chạy, đi tìm một nơi vắng vẻ nào đó để ở, thế nhưng chúng ta vẫn chọn giải pháp trở về đây để đối diện với mọi người, gia đình này có bị hủy hoại đi bao giờ đâu? Các người nào có bị mất ta đâu, và cũng nào có mất Tân Nguyệt, chẳng qua là danh phận có sự thay đổi mà thôi...

Bị kích động bởi Các Lâm, Dục Viễn cũng không kiềm chế được sự oán hận đang chất chứa đầy trong lòng chàng:

- Hừ! Chẳng qua là danh phận có sự thay đổi mà thôi! Sự thay đổi như thế cha thấy là rạn vỡ lắm chăng? Tự nhiên lắm chăng? Đắc ý lắm chăng? Sảng khoái lắm chăng? Có thể không hổ thẹn với đất trời chăng? Nếu như quả thật như thế, thì cha, cha không còn là một người cha chính trực uy vũ, trung can nghĩa khí trong tâm hồn con nữa rồi!

Nô Đạt Hải thật sự nổi bùng lên giận dữ, chàng gầm lên

thật to:

- Như vậy thì chúng bây muốn như thế nào? Chuyện đã xảy ra rồi, Tân Nguyệt đã là người của ta rồi, các người có thể tiếp nhận, thì chúng ta vẫn còn là một nhà đảng hoàng như từ trước đến nay, các người không thể tiếp nhận, thì ta dẫn Tân Nguyệt ra đi! Chuyện đã ra đến nông nỗi này, thật sự không phải là điều ta mong muốn, thế nhưng ta cũng không biết phải làm thế nào hơn! Tân Nguyệt! Đứng dậy! Chúng ta đi!

Chàng cúi người xuống, đỡ Tân Nguyệt dậy!

Lão phu nhân oai nghiêm bước ra giữa phòng, đứng thẳng người, nói thật lớn tiếng:

- Đừng gây gỗ nhau nữa! Mọi người không được gây gỗ nhau nữa! Đứng đó mà gây gỗ náo loạn như thế thì còn ra thể thống gì nữa? Hôm nay chỉ cần ta còn một hơi thở ở đây, thì đừng có ai nghĩ đến chuyện chia tay như thế!

Các Lâm cuống quýt nói:

- Thế nhưng, nội!...

Lão phu nhân mắng Các Lâm:

- Con là con gái, mà sao lại lảm chuyện nói như thế!

Không bao lâu sau, con cũng sẽ được xuất giá theo chồng! An phận thủ thường một chút đi con ạ! Đừng có hung hăng như thế!

Các Lâm giận đến xanh cả mặt mày:

- Nội, nội bịt miệng con lại như thế, thì con có còn gì để nói nữa đâu?

Nhận Cơ nhìn thấy hai đứa con của mình, đều cùng đứng ra bên vực mình, trong lòng đang cảm thấy an ủi được đôi chút, không ngờ lão phu nhân lại đứng ra che chở cho Nô Đạt Hải và Tân Nguyệt, bất giác nổi bi thương kéo ập về, sự tức tối cũng ào ạt dâng lên, đôi tròng mắt nàng nhanh chóng dâng lên một màn lệ mỏng. Nàng trừng mắt nhìn Tân Nguyệt, nói một cách hờn dỗi rằng:

- Có thể, tôi phải là người dẫn Dực Viễn và Các Lâm đi ở chỗ khác, để cái nhà này lại cho Tân Nguyệt!

Lão phu nhân có vẻ giận dữ:

- Nhận Cơ! Mẹ mới vừa nói rồi, không ai được nghĩ đến chuyện chia rẽ cái nhà này, con đã làm một người dâu hiền vợ thảo suốt hai mươi năm nay, con cái cũng đã lớn đến như thế này rồi, còn chuyện gì mà không xí xóa đi được? Cứ lùi lại một bước, thì sẽ thấy đất trời cao rộng hơn thôi!

Nhận Cơ nuốt vội nước mắt, chưa kịp mở miệng nói chuyện, Dực Viễn cảm thấy bất bình, buột miệng nói một câu thật giận dữ:

- Chúng ta quả thật là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà,

vì vậy nên ngày hôm nay mới trở thành trò cười cho cả kinh thành Bắc Kinh này! Mọi người có thể chịu được, chứ tôi, tôi chịu không được!

Nô Đạt Hải nạt Dục Viễn:

- Vậy thì mi muốn gì? Nói đi! Nói đi!

Dục Viễn đưa tay chỉ vào Tân Nguyệt và Khắc Thiện, gương mặt đỏ bừng:

- Con muốn họ đi ra khỏi đây! Hoặc ít nhất, để cho khuất mắt mọi người trong nhà này!

Cải vả nhau đến lúc này, Khắc Thiện này giờ vẫn đứng bên cạnh Tân Nguyệt, không còn chịu đựng nổi nữa, cậu bé "òà" lên một tiếng, khóc lên thật to, Tân Nguyệt vội vàng quỳ xuống ôm lấy cậu bé. Khắc Thiện vừa khóc vừa nói rằng:

- Tại sao lại như thế này? Tại sao mọi người đều không thích chúng tôi nữa vậy?...

Cậu bé hỏi thẳng vào Dục Viễn:

- ... Dục Viễn, không phải chúng ta là bạn tốt của nhau sao? Anh dạy em luyện võ, lại làm cung tên nhỏ cho em tập bắn cung, rồi còn dẫn em đi mua quà sinh nhật cho chị Tân Nguyệt nữa... Sinh nhật của chị Tân Nguyệt, mọi người còn tổ chức cho múa bài hát múa trăng... khi em bị bệnh thương hàn, tất cả mọi người đều lo lắng cho em...

anh Dực Viễn, anh đã từng nói rằng, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau kia mà, tại sao bây giờ anh lại hung dữ quá vậy...

Nhìn Khắc Thiện vừa khóc vừa nói, bất giác trong lòng Dực Viễn đau như dao cắt. Tất cả những chuyện cũ, bây giờ trở nên một sự châm biếm tột cùng. Chàng dậm chân thật mạnh, miệng lẩm bẩm nói:

- Thôi đi, thôi đi! Coi như toàn bộ chúng ta thua hết rồi...

Lão phu nhân nhân cơ hội này, dịu giọng lại nói rằng:

- Thôi được rồi! Nhạn Cơ, hãy vì sự yên vui trong gia đình mà xí xóa đi mọi chuyện vậy, con thấy thế nào?

Nhạn Cơ không thể nào yên lặng được nữa, nàng đưa mắt u uẩn nhìn Nô Đạt Hải, lại quay sang nhìn Tân Nguyệt, cố gắng kềm nước mắt, nàng nói:

- Nước có quốc pháp, nhà có gia quy! Nếu như muốn vào nhà của chúng ta, chính thức làm thứ thiếp của Nô Đạt Hải, thì cũng phải có một thủ tục đăng hoàng, nạp thiếp cũng không thể nào sơ sài như thế này được...

Lão phu nhân thấy Nhạn Cơ đã chịu dịu đi, vội vàng tiếp lời nói:

- Đúng đúng đúng! Theo ý con thì phải như thế nào?

- Bảo quản gia Ba Đồ và vú Tô đêm nay lo trang hoàng phòng khách này, sáng mai vào giờ Thìn, chúng ta sẽ làm

lễ trong nhà, để cho Tân Nguyệt chính thức vào gia đình này vậy!

Lão phu nhân nói như vừa trút được gánh nặng ngàn cân:

- Tốt tốt tốt! Tốt lắm! Chúng ta sẽ làm như vậy!

Trong lòng Nô Đạt Hải thoáng qua một cảm giác bất an thật mãnh liệt, chàng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Nhạn Cơ, nhìn thấy trong ánh mắt nàng có một thoáng đắc thắng lóe lên, trái tim chàng đập mạnh một cái, chàng lập tức nói:

- Thật sự, những thủ tục như thế có miễn đi cũng không sao...

Lời nói chàng chưa dứt, Tân Nguyệt sợ sẽ có sự thay đổi, nàng đã vội vàng cúi rạp đầu xuống:

- Tân Nguyệt lạy tạ ân điển của lão phu nhân! Lạy tạ ân điển của phu nhân! Để bù lại những đau thương mà tôi đã tạo ra cho mọi người, từ nay tôi sẽ cố gắng hết sức mình, để cho mọi người không hối hận vì đã ban cho tôi ân huệ ngày hôm nay!

Lão phu nhân nhẹ thở dài, đưa tay ra kéo Tân Nguyệt dậy.

Trong lòng Nô Đạt Hải tuy rằng cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng nhìn thấy gương mặt Tân Nguyệt đã hiện lên ánh sáng mừng rỡ, Nhạn Cơ cũng đã chịu thu binh dẹp trống, chàng cũng không tiện nói gì thêm nữa!

Buổi tối hôm đó, Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải lại được gần gũi nhau trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, cả hai đều có cảm giác như cách nhau một cuộc đời. Tuy rằng Tân Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại sự bàng hoàng về những việc đã xảy ra sáng nay, nhưng trái tim nàng đã mang đầy niềm hy vọng, mang đầy lòng tin tưởng. Nàng nắm lấy bàn tay Nô Đạt Hải, nói một cách kiên cường rằng:

- Đừng nên lo lắng gì nữa cả, được an nhiên vượt qua khỏi sự chia rẽ của định mệnh, rút cuộc cũng đã được gần gũi, chia xẻ cuộc đời với anh, trong lòng em đã cảm thấy rất thỏa mãn, không còn một lời nói nào có thể hình dung được, em bây giờ, chỉ có đầy lòng trân quý, không hề có một chút oán trách, hãy tin ở em, em chịu đựng được tất cả mọi thử thách!

Nô Đạt Hải nhìn nàng thật sâu, thật sâu, trong lòng chàng tràn đầy sự cảm kích và tình cảm cuồng nhiệt chứa chan. Trong nhất thời, chàng cũng dấy lên một niềm hy vọng, có thể, Nhạn Cơ sẽ tiếp nhận được Tân Nguyệt, cùng chung sống hòa bình. Những gia đình khác, cũng chẳng phải thế thiếp đầy đàn đó sao, họ cũng sinh hoạt yên vui, hạnh phúc vậy!

Vân Na hỏi bằng một giọng lo lắng:

- Đại nhân, ngài có biết gia quy sẽ cử hành ngày mai là như thế nào chẳng? Quận chúa sẽ phải làm những gì? Nô Đạt Hải hơi khựng người lại. Trong lòng chàng bất giác nghe nhói đau.

Tân Nguyệt vội nói:

- Đúng vậy! Anh mau nói cho em nghe, để em còn biết mà chuẩn bị!

Nô Đạt Hải hơi chau đôi chân mày:

- Em phải chịu thiệt thòi đôi chút, hôm nay, trong đại sảnh, anh đã tìm cách để chặn chuyện này lại nhưng không được, anh nghĩ, Nhạn Cơ chủ yếu là không chịu được nổi bức tức trong lòng, nên muốn làm khó dễ em một chút vậy thôi, hoặc có thể, nàng muốn ra chút oai cho em biết, tại vì, dù sao, nàng cũng là vợ chính! Lễ tục để cho vợ thứ chính thức vào nhà, là em phải từ phía ngoài đại sảnh vừa đi vừa quỳ ba lần, lạy chín lần để vào bên trong, sau đó, dâng trà cho tất cả mọi người trong gia đình, kể cả Dục Viễn và Các Lâm!

Mãng Cổ Thái đang đứng phía bên ngoài, đã không kềm chế nổi sự tức giận, chàng nói một cách kích động:

- Làm như thế sao được? Quận chúa của chúng ta dù sao

cũng là con gái của Đoan Thân Vương, làm sao có thể bị hành hạ như thế được?

Vân Na cũng cuống quýt:

- Đúng vậy! Có thể nào không thi hành cái lệ gia quy này không?

Nô Đạt Hải gật gật đầu một cách cương quyết:

- Được! Bây giờ ta sẽ đi ngay đến phòng mẹ ta, xin được miễn phần gia quy!

Chàng quay người qua, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Tân Nguyệt vội vàng gọi chàng lại, đưa tay nắm ngay lấy chàng:

- Đừng! Không dễ gì mới được chấp thuận cho sống chung với nhau, anh đừng nên làm cho mọi việc khó khăn thêm! Bây giờ em không còn là quận chúa nữa rồi, em chỉ là người đàn bà của anh, tất cả lòng tự tôn, tất cả sự kiêu hãnh, em đều đã đem quăng bỏ hết! Nhạn Cơ nói phải làm đủ lễ, thì cứ làm đủ lễ! Nếu gia quy được cử hành đủ, thì em sẽ trở thành người của anh một cách danh chính ngôn thuận! Ngay cả Vu Sơn mà em còn dám đi, thì em sợ gì chút thiệt thòi cỡ con đó? Có xá gì chút thủ tục lặt vặt đó!

Nô Đạt Hải nhìn trừng trừng vào Tân Nguyệt, cảm thấy trong lòng vừa thương xót vừa đau đớn, sự cảm động và cảm kích, như một ngọn sóng cả bạc đầu, dâng lên, dâng

lên mãi, tràn ngập cả người chàng.

Thế là, buổi sáng hôm ấy, Tân Nguyệt mặc toàn thân một màu đỏ chói, đầu đội chiếc mũ đầy châu ngọc, dưới sự dìu đỡ của Vân Na và Nghiên Nhi, dưới sự theo dõi chăm chú của tất cả mọi người giúp việc trong tướng quân phủ, nàng đã tam bộ nhất bái, cửu bộ nhất bái, cứ như thế, vừa đi vừa quỳ vừa lạy, từ phía ngoài vào tới trong đại sảnh.

Tổng quản Ba Đồ đứng một bên luôn miệng hô thật to tiếng:

- Quỳ... dậy... cúi đầu... quỳ... dậy... cúi đầu...

Cứ như thế, nàng lập đi lập lại động tác đó, con đường đi đến đại sảnh dài thăm thẳm, như thể vô cùng vô tận. Cuối cùng, nàng cũng đã đi hết, cuối cùng, nàng cũng đã vào tới đại sảnh. Lại bắt đầu quỳ lạy lão phu nhân, quỳ lạy Nô Đạt Hải, quỳ lạy Nhạn Cơ, lại quay sang Dực Viễn và Các Lâm làm lễ. Lúc này, Cam Châu đã chuẩn bị đầy đủ khay trà, trên đó đựng đầy đủ bình trà và chung trà. Tổng quản Ba Đồ lại kêu:

- Dâng trà!

Vú Tô, Cam Châu, Vân Na, Nghiên Nhi đều đứng một bên giúp đỡ. Tân Nguyệt bưng khay trà, ly thứ nhất, nàng đem đến dâng cho lão phu nhân, miệng nói những lời thật khiêm tốn:

- Tỳ thiếp hạ tiện, kính dâng mẹ chung trà!

Lão phu nhân đưa tay đỡ chung trà một cách bất an, bà bất giác nở một nụ cười như khuyến khích nàng. Trên khay trà lại được thay bằng một cái chung khác, Tân Nguyệt dâng đến cho Nô Đạt Hải, miệng nàng cũng chỉ nói một câu:

- Tỳ thiếp hạ tiện, kính dâng đại nhân chung trà!

Nô Đạt Hải đau đớn cả tâm can, chàng hận sao buổi lễ không qua đi cho nhanh, cho xong. Chàng đưa tay nhận chung trà thật nhanh, thái độ cuống quýt để lộ hẳn ra trong cử chỉ. Nhận Cờ mắt nhìn mà lòng hận!

Chung trà thứ ba của Tân Nguyệt dâng lên cho Nhận Cờ. Nàng vô cùng cẩn thận, thi lễ thật cung kính:

- Tỳ thiếp hạ tiện, kính dâng phu nhân chung trà!

Nhận Cờ chậm chạp, từ từ đưa tay về phía chung trà, đột nhiên, nàng mở miệng nói:

_ Ngẩng đầu lên!

Tân Nguyệt vội vàng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Nhận Cờ, trong lòng hơi có chút kinh hoảng. Nhận Cờ nhân lúc nàng ngược mắt lên nhìn mình, lẹ làng cầm lấy chung trà, hất mạnh vào mặt Tân Nguyệt.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Tân Nguyệt không kịp chống đỡ đã hứng ngay hết chung trà vào mặt, nàng bất giác

buột miệng kêu lên kinh hoàng:

- Á...

Tiếp theo đó, khay trà rớt hết xuống đất, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng không dứt. Nô Đạt Hải biến hẳn sắc mặt, chàng gầm to một tiếng, từ ghế ngồi của mình nhảy dựng lên, miệng la thật giận dữ:

- Nhạn Cơ! Em thật là tàn nhẫn...

Nhạn Cơ lập tức quay đầu lại, dùng ánh mắt thật sắc bén quét nhìn chàng một cái:

- Không thể nào tàn nhẫn bằng anh đâu, chẳng qua là em muốn dạy cho cô ta biết một chút quy cũ mà thôi! Anh có muốn buổi lễ này tiếp tục cho đến hết hay không?

- Anh...

Nô Đạt Hải chưa kịp trả lời, lão phu nhân đã đưa tay ra, đặt lên tay chàng ra chiều an ủi. Lúc này, Vân Na đang dùng chiếc khăn tay của mình, cuống cuống lau lấy lau để cho Tân Nguyệt. Nhạn Cơ nói bằng một giọng sắc như dao:

- Không được lau! Nếu như đã mở miệng nói ra được câu tỳ thiếp hạ tiện, thì phải hiểu rõ được thế nào là hạ tiện! Cho dù là bị nhỏ nước bọt vào mặt, cũng chỉ được phép để cho nó tự khô đi, chứ cũng không được phép lau, huống hồ gì đây chỉ là một chung trà? Người đã hiểu rõ

chưa?

- Dạ... hiểu... hiểu... rồi!

Tân Nguyệt trả lời bằng một giọng nghen ngào.

Nô Đạt Hải nuốt vội vào một hơi thở dài lạnh lẽo, chàng cố gắng kiềm chế lại mình, sắc mặt chàng đã trắng bệch như người chết. Chỉ trong khoảnh khắc đó, chàng bỗng hiểu ra một điều, đây lại là một chiến trường mà chàng không hề bao giờ biết rõ, chỉ e rằng chàng chẳng những thua đến không còn một manh giáp, mà còn làm liên lụy đến cả Tân Nguyệt nữa! Ánh mắt chàng nhìn trừng trừng vào Tân Nguyệt, cả trái tim chàng như bị bóp chặt lại. Nhạn Cơ dùng đuôi mắt liếc nhìn chàng một cái, thấy chàng như mất hết hồn vía, trong mắt chàng tim chàng, giờ đây hình như chỉ có một mình Tân Nguyệt, sự giận dữ của nàng, lại càng thêm dâng cao, gần như không có cách gì kiềm chế nổi.

Dực Viễn và Các Lâm, cũng kinh hoàng quá đỗi, họ không bao giờ ngờ rằng Nhạn Cơ lại có phản ứng như thế, cả hai đều cùng nhìn một cách sửng sờ. Các Lâm bất giác nuốt ực một ngụm nước miếng, ánh mắt nhìn Tân Nguyệt, đột nhiên hơi có chút bất nhẫn. Dực Viễn thì hoàn toàn ngơ ngẩn, ngay cả năng lực để suy nghĩ cũng không còn, chàng trừng mắt nhìn Tân Nguyệt, chàng không thể nào

hiểu được, tại sao nàng lại tự để cho mình trở thành "hạ tiện" như thế? Và cũng vì sự "hạ tiện" đó của nàng mà cảm thấy trái tim đau đớn ngấm ngấm. Và cũng vì sự đau đớn ngấm ngấm đó, mà hiểu được một điều rằng, mình vẫn còn rất yêu rất yêu nàng.

Tân Nguyệt cố gắng kềm chế lại tâm tình của mình, cúi đôi mi cong dài nhìn xuống đất:

- Tôi... tôi... tôi rót chung trà khác cho phu nhân!

Nhạn Cơ nói một cách đay nghiến:

- Lại sai nữa rồi! Tỳ thiếp là tỳ thiếp, đừng nên quên chữ "tỳ" ở phía trước! Nói chuyện với chúng ta, người không có tư cách xưng "tôi", mà phải dùng chữ "nô tỳ", tại vì người là "nô tỳ", hiểu chưa?

Tân Nguyệt chưa kịp có một phản ứng gì, Vân Na đứng ở một bên đã không còn chịu đựng được, nàng buột miệng nói một câu:

- Quận chúa dù sao cũng là tiểu thư của Đoan Thân Vương, phu nhân hà tất phải chà đạp người như thế?

Tân Nguyệt cuống quýt đưa tay ra kéo vạt áo của Vân Na, nhưng đã không còn kịp nữa, Nhạn Cơ đập mạnh tay lên bàn, hét lên thật dữ dội:

- Lớn gan thật! Mi là cái thứ gì trong nhà này, mà lại dám hung hăng như thế! Quỳ xuống cho ta!

Vân Na giật nảy mình kinh hoảng, Tân Nguyệt lại cuống quýt đẩy vai Vân Na, Vân Na không thể không quỳ xuống.

- Buổi lễ cử hành long trọng đến đây, thế mà ngươi lại dám lớn tiếng phá đám, tội này không thể dung tha, Cam Châu! Đến vả miệng nó cho ta!

- Dạ!

Cam Châu nhận lệnh, tiến đến đứng trước mặt Vân Na, đưa tay lên cao, thế nhưng lại không đánh xuống nổi. Cam Châu bây giờ đã là thị tỳ tâm phúc nhất của Nhạn Cơ, thế nhưng nàng chưa bao giờ đánh ai, nên không hề biết phải đánh như thế nào.

Tân Nguyệt vội vàng kêu lên:

- Phu nhân! Phu nhân! Cầu xin phu nhân tha thứ...

Nhạn Cơ nổi giận kêu lên:

- Cam Châu! Ngươi còn đợi gì nữa? Chẳng lẽ ngươi cũng chuẩn bị không nghe lời ta nữa hay sao? Đánh cho mau!

- Dạ!

Cam Châu kinh hoảng, lập tức đưa tay quất xuống, tát liên tiếp vào hai bên má Vân Na.

Nô Đạt Hải không còn kèm chế mình nổi nữa, chàng xông lên phía trước, đưa tay ra kéo lấy cánh tay Cam Châu, miệng gầm lên thật to:

- Đủ rồi! Không được đánh nữa! Gia lễ gì như thế? Gia

quy gì như vậy? Ta biết rồi, cái gọi là gia lễ này, chẳng qua chỉ là một màn kịch hoạt náo được dựng lên, màn kịch này diễn đến đây đã đủ rồi! Có làm lễ hay không, đều không cần thiết nữa, Tân Nguyệt, không cần phải dâng trà nữa! Chúng ta đi!

Tân Nguyệt kinh hoàng ngẩng đầu lên nhìn Nô Đạt Hải, ánh mắt nàng dâng đầy sự khẩn cầu. Quay người lại, nàng quỳ ngay xuống trước mặt Nô Đạt Hải, nói bằng một giọng bi ai:

- Đại nhân, buổi lễ này có một ý nghĩa rất quan trọng đối với tiện thiếp, xin đại nhân cho phép hoàn tất nó!

Nô Đạt Hải kinh ngạc trở mắt nhìn Tân Nguyệt, trong lòng cảm thấy nhói đau. Tân Nguyệt, tại sao em lại điên cuồng đến như thế? Tại sao lại xem trọng cái địa vị "tỳ thiếp" này đến như thế? Chàng ngạc nhiên, đứng thần thờ nơi đó, chưa biết phải phản ứng như thế nào!

Lão phu nhân thấy tình hình bất ổn, bèn cất tiếng nói uy nghiêm:

- Thôi được rồi! Đánh bao nhiêu đó cũng đã đủ rồi, tiếp tục hành lễ đi! Vân Na! Người còn không mau đứng dậy, giúp Tân Nguyệt dâng trà!

Vân Na nuốt lệ ngậm đau, vội vàng đứng dậy. Lão phu nhân lại gọi Nô Đạt Hải:

- Con cũng mau trở về chỗ ngồi đi!

Nô Đạt Hải mặt mày xanh mét, trở về chỗ ngồi của mình.

Tân Nguyệt cũng vội vàng đứng dậy, sửa sang lại xiêm y, tóc nàng và mặt nàng đều đang rỏ nước, lúc này, không thể nào phân biệt được đó là mồ hôi hay là lệ? Là trà hay là nước? Vân Na và Nghiên Nhi, vội vàng rót lại chung trà, để trở vào khay trà, Tân Nguyệt lại đưa tay bưng lấy, tiếp tục dâng trà cho những người còn lại.

Tân Nguyệt đứng dừng trước mặt Dực Viễn:

- Tân Nguyệt dâng công tử chung trà!

Dực Viễn không dám nhìn Tân Nguyệt, đưa nhanh tay ra chụp lấy chung trà, động tác vừa nhanh vừa gấp.

Bàn tay cầm chung trà run lẩy bẩy, không chịu nghe theo mệnh lệnh, chàng cảm thấy trong lòng phiền muộn, ý nghĩ loạn cuồng, lại lập tức để chung trà lại trên khay, như thể trong chung trà đó có một con vật gì sống, sẽ cắn mất bàn tay của chàng.

- Tân Nguyệt dâng tiểu thư chung trà!

Chung trà cuối cùng của Tân Nguyệt, được dâng cho Các Lâm. Lúc này, Các Lâm cũng không còn phân biệt được cảm giác của mình đối với Tân Nguyệt, là oán hay là hận, là giận dữ hay là thương xót, nhìn thấy trên đầu trên cổ nàng bám toàn những giọt nước, nhìn thấy ánh mắt nàng

đong đầy lệ, Các Lâm cảm thấy cổ họng mình như có một cục gì to tướng, nằm chặn ở đó.

Nàng đưa tay nhận lấy chung trà, uống một hơi cạn sạch.

Lão phu nhân thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, bà nói thật nhẹ:

- Xong rồi!

Tân Nguyệt dâng xong chung trà cuối cùng, không biết mình phải làm thêm gì, nàng cố gắng đè nén nước mắt, đứng ở đó, đôi mắt rưng rưng lệ. Nô Đạt Hải tăng hắng lên một tiếng thật to, gọi:

- Ba Đồ!

Tổng quản Ba Đồ đứng đó ngẩn ngơ nhìn mọi việc xảy ra, lúc này mới giật mình tỉnh lại, vội vàng cao giọng kêu to:

- Lễ xong! Đốt pháo!

Tiếng pháo trúc nổ vang lên lớp lớp, dưới sự dìu đỡ của Vân Na và Nghiên Nhi, Tân Nguyệt bước từng bước loạng choạng đi ra khỏi khu đại sảnh huy hoàng tráng lệ đó. Phía ngoài, bọn a hoàn, nô bộc trong nhà đang đứng xem lễ đều im lặng như tờ, từng cặp, từng cặp mắt nhìn trừng trừng vào nàng, không biết là đồng tình thương hại, hay chê trách.

Phía sau lưng nàng, tiếng nói thanh tao, trong trẻo của Nhạn Cơ vang lên, át luôn cả tiếng pháo nổ đì đùng, vọng

đến bên tai nàng thật rõ ràng:

- Từ đây, mọi người phải nhớ rằng, đó là Tân Nguyệt di thái của nhà chúng ta! Ai mà không chú ý, còn gọi là quận chúa Tân Nguyệt, là tự rước đòn vào thân đấy nhé! Nhà chúng ta chỉ có Tân Nguyệt di thái, chứ không có quận chúa Tân Nguyệt!

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 10

- **N** hận Cơ, hôm nay chúng ta cần phải nói chuyện một lần cho rõ ràng!

Sau khi buổi gia lễ "hoang đường" cử hành xong, Ngô Đạt Hải không trở về Vọng Nguyệt Tiểu Trúc ngay, mà trực tiếp đến tìm Nhạn Cơ. Tâm tình chàng vô cùng kích động, không phải chỉ có phần nộ, mà xen lẫn nhiều hơn trong đó, là sự đau buồn và lo lắng.

Nhạn Cơ nhìn chàng, như sẵn sàng ứng chiến:

- Anh đây để hỏi tội em hay chăng?

- Anh chỉ đến để hỏi em, chuyện ban nãy được xem như để làm cho hả tức trong nhất thời, hay đó là một sự tuyên chiến?

- Anh còn dám đến đây mà hỏi tận mặt em đấy à? Kẻ gây ra cuộc chiến tranh này là anh và Tân Nguyệt, bây giờ hai người thắng rồi, cô ta đã đăng đường nhập thất một cách

dương oai diệu võ như thế, anh còn muốn em như thế nào nữa đây?

- Em phải công bình một chút, ai là người đã dương oai diệu võ?

Nàng dương cao đôi chân mày:

- Như vậy, là anh đến đây để hỏi tội em phải không?

Nô Đạt Hải nhìn Nhạn Cơ một cách bi ai, chàng hít vào một hơi thật sâu, trong giọng nói chàng chứa đầy sự bi phẫn:

- Em có thể nào không mang đầy lòng thù hận như thế được chẳng? Em không biết là Tân Nguyệt đã đem cả một trái tim chân thành nhất, biết ơn nhất để đi vào mái nhà này sao? Chỉ cần em cho nàng cơ hội, nàng sẽ hết lòng cảm kích em, biết ơn em! Tại sao em không chịu thoải mái chấp nhận sự cảm ân đó, mà lại phải làm cho mọi sự trở nên tàn nhẫn, tuyệt tình đến như vậy? Làm như thế, em sung sướng lắm chẳng? Vui vẻ lắm chẳng?

- Hừ! Ai là người tàn nhẫn? Ai là kẻ tuyệt tình? Anh còn mở miệng ra mà nói được với em những lời như thế à! Anh cảm thấy rằng mình có lý lắm sao? Anh có thật sự không cảm thấy cắn rứt lương tâm chẳng? Anh cảm thấy tình yêu của anh và cô ta vĩ đại lắm sao?

- Không, chính vì anh và nàng biết rằng cái tình yêu đó đã

tạo nên những sự tổn thương cho mọi người, cho nên mới quyết định trở về đây để đền bù!

Nhận Cơ kêu lên, giọng nàng sắc nhọn:

- Tình yêu của hai người không phải chỉ gây ra sự tổn thương không đâu, mà tình yêu của hai người là cả một sự hủy diệt! Tân Nguyệt tự mình làm cho mình trở thành thân bại danh liệt, lại còn làm cho dòng họ mang nhục! Còn anh thì sao? Danh tiếng anh hùng bị hủy hoại trong một sớm một chiều, lại còn làm cho người khác chê cười là anh không biết giữ tiết khi vào tuổi xế chiều, còn như cái nhà này, bây giờ cốt nhục đã ly tán, vợ chồng thành thù nghịch, điều đó là do cái mối tình vĩ đại của hai người tạo thành, anh còn dám đến đây mà nói với em chuyện đền bù? Làm sao đền bù? Đền bù như thế nào?

- Nói một cách khác, thái độ của em như thế, là không chuẩn bị cùng nhau sống chung hòa bình rồi phải không?

Nhận Cơ trừng mắt nhìn chàng:

- Nếu phải thì sao? Anh chuẩn bị bỏ em đi, để lập cô ta lên làm chính phải không?

Nô Đạt Hải nhìn trừng trừng vào một Nhận Cơ hoàn toàn xa lạ đến không ngờ, trái tim chàng cảm thấy như dần dần chìm xuống, chìm xuống một đáy vực sâu lạnh lẽo không cùng.

Chàng nói bằng một giọng thống khổ vô vàn:

- Nếu như em nhất định phải phân biệt một cách rõ ràng như thế, không phải là bắt anh bỏ em, mà là bắt buộc anh bỏ nhà này để ra đi. Bắt buộc anh phải ra ngoài thành lập một gia đình khác!

Nàng sững sờ nhìn chàng giây lát, từ trong kẻ răng nàng, rít ra hai chữ:

- Xin mời!

Chàng rung mình lạnh lẽo, chàng có thể nhìn thấy rõ ràng, từ trong đôi mắt Nhạn Cơ, là một sự "hận thù" không thể nào giải tỏa nổi, sự hận thù to tát đó, làm cho chàng cảm thấy toàn bộ máu huyết trong cơ thể mình, như thể đông lại thành một trụ băng lạnh buốt.

Chàng trở về Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, nhìn thấy Tân Nguyệt đang ôm lấy Vân Na, rớt nước mắt, đau lòng vô hạn nói rằng:

- Xin lỗi em, xin lỗi em, em đi theo ta bao nhiêu năm nay, không ngờ hôm nay lại để cho em chịu thiệt thòi như thế này!

Vân Na kêu lên một cách kích động:

- Em chịu một chút thiệt thòi thì có hề gì? Thế nhưng, quận chúa thì sao? Quận chúa chuẩn bị sống như thế suốt cuộc

đời hay sao?

Mãng Cổ Thái tiếp lời một cách thật lớn tiếng:

- Quận chúa! Cô phải tính toán cho mình mới được, không thể nào để cho người khác định đoạt vận mạng của mình như thế! Nếu như cứ tiếp tục sống dưới mái nhà này, cô sẽ bị hiếp đáp đến không còn một chỗ nào lành lặn...

- Không cần phải tiếp tục sống dưới mái nhà này nữa!...

Nô Đạt Hải khoa chân bước vào bằng những bước thật dài, chàng nắm chặt lấy bàn tay của Tân Nguyệt, nói bằng một giọng chắc nịch:

- ... Tân Nguyệt, anh đã sai lầm, lẽ ra anh không nên dẫn em đi trở vào căn nhà này! Anh thật sự không hề ngờ rằng, Nhạn Cơ đã hoàn toàn biến đổi thành một người khác, sự thù hận thâm sâu như thế, thật sự đã làm cho anh không lạnh mà cũng phải rùng mình. Hôm nay, ngay trước mặt anh, nàng có thể dùng trà tạt vào mặt em, có thể xuống tay đánh Vân Na, anh thật sự không thể tưởng tượng được, ở phía sau lưng anh, nàng sẽ còn làm những gì đối với em? Do đó, anh không thể để cho em ở lại đây, ngày mai anh sẽ đi tìm nhà khác, em hãy cố gắng nhẫn nại thêm vài ba hôm nữa, chúng ta sẽ dọn ra ngoài ở!

Mãng Cổ Thái nói:

- Thế thì tốt quá! Tôi theo đại nhân đi tìm nhà!

Khắc Thiện cũng tiếp lời một cách phấn khởi:

- Như vậy tốt lắm, như vậy tốt lắm! Chị, chúng ta dọn ra ngoài ở cho xong đi, dù sao thì cũng không còn ai thích chúng ta nữa rồi!

Tân Nguyệt đưa mắt nhìn mọi người, lắc lắc đầu, cắn răng nói rằng:

- Em không đi đâu cả! Không đi!

Nô Đạt Hải nhìn sâu vào mắt Tân Nguyệt, trong giọng nói của chàng chất chứa đầy nỗi thất vọng to lớn và sự thống khổ sâu xa:

- Em nghe anh nói đây, lúc này anh đã có đến tìm Nhạn Cơ để nói chuyện rồi! Đừng hỏi anh nội dung như thế nào, em sẽ không muốn nghe đâu, dù sao thì tóm lại chỉ có một câu, chuyện cùng nhau sống chung hòa bình là chuyện không thể nào có được, nếu như nói rằng chỉ có Dục Viễn và Các Lâm mang đầy lòng thù nghịch, thì cũng không sao, ít nhất anh cũng biết rằng chúng nó không thể làm gì em, và cũng không dám làm gì em, thế nhưng, Nhạn Cơ thì lại khác, nàng có thể làm gì em, và cũng sẽ dám làm gì em!

Tân Nguyệt yên lặng nhìn chàng, hít vào một hơi thật sâu:

- Khi còn ở Vu Sơn, em đã thuyết phục được anh, không cầu cùng chết, chỉ muốn cùng sống! Lúc đó, em quả thật

có hơi tham sinh úy tử, tại vì, sự "cùng sống" với anh lúc đó, quả thật có một sức hấp dẫn quá mãnh liệt! Đợi đến khi anh bị em thuyết phục xong rồi, em đã tự thề nguyện với chính mình rằng, em sẽ vì những ngày tháng có thể chung sống yêu thương nhau này, trả bằng mọi giá! Em trân trọng từng ngày có thể cùng anh chung sống bên nhau, mà trời cao cũng đã thương mà ban cho em cái ân huệ này, em không thể vì một chút trở ngại và sĩ nhục mà rút lui! Bây giờ em giống như là một kẻ xâm lăng, em đã giật lấy anh từ trên tay Nhạn Cơ, trên tay những đứa con của anh, nên họ mới hận em như vậy! Thật sự, họ càng hận em, điều này chứng tỏ rằng họ yêu anh càng nhiều! Nô Đạt Hải, em yêu anh đến như thế này, làm sao em lại có thể gây chiến với một lực lượng khác cũng yêu anh như thế? Bây giờ, tất cả mọi người bên đó, đều không hiểu được tâm trạng của em, em sẽ không giật mất anh, em chỉ muốn cùng với mọi người có anh! Do đó, em không thể bỏ đi, em muốn ở lại đây, để cho mọi người hiểu được chuyện đó.

- Em đừng có điên rồ như thế! Bọn họ đã cho em là một người xâm lấn, một kẻ phá hoại, còn anh là một người bất trung, bất nghĩa, bất nhân. Không có một ai trong bọn họ muốn cho chúng ta một cơ hội cả!

- Thế nhưng, còn anh thì sao? Anh cũng không muốn cho họ cơ hội để hiểu chúng ta hay sao? Giờ này lúc này, nếu như em theo anh ra đi, thì anh sẽ mất gia đình anh vĩnh viễn! Làm sao em có thể yêu anh một cách ích kỷ như thế được? Đó mới thật sự là làm cho trời đất không dung! Hôm nay, tuy rằng mọi người đều rất giận, rất ghét em, thế nhưng, mẹ lại rất nhân từ đối với em, điều này làm em vô cùng cảm động, coi như vì mẹ, em cũng không thể để cho gia đình của bà tan vỡ.

- Tân Nguyệt, chúng ta ra lập một gia đình mới, có thể rước mẹ đến ở với chúng ta!

- Điều đó không thể nào như cũ được! Căn nhà này, là sản nghiệp mấy đời của nhà anh để lại, mẹ sẽ không dễ dàng bỏ ra đi đâu! Nếu như em lấy anh, mà tạo nên sự chia lìa trong gia đình anh, thì em cũng sẽ không tha thứ được cho mình! Em và anh, rút cuộc cũng đã được má tựa vai kề, sớm hôm gần gũi nhau, cái cảm giác hạnh phúc mà em có quá mạnh mẽ! Trên cõi đời này, không có gì tự dưng mà đến với mình, nếu như chúng ta muốn nắm lấy niềm hạnh phúc đó, thì chúng ta cần phải nhẫn nhục, nhẫn nại, không phải chỉ một mình em, mà cả anh nữa! Nếu bình tâm mà xét, thì chúng ta quả thật đã có lỗi với Nhạn Cơ, có lỗi với Dục Viễn, có lỗi với mỗi một người trong gia đình này, như

vậy, thì cho dù có bị chút dày vò, đó cũng là một sự trừng phạt mà chúng ta sẽ phải chịu! Hãy để cho chúng ta cùng nhau tiếp nhận sự trừng phạt đó vậy! Tại vì chúng ta nợ họ!

Nô Đạt Hải cảm động đến nghẹn ngào, chàng nhìn trừng trừng vào Tân Nguyệt:

- Em nói đến rõ ràng minh bạch như thế, anh không có cách chi cải lại em! Thế nhưng, chịu đựng sự trừng phạt như thế, ngoài việc chúng ta cùng chịu khổ, còn có một ý nghĩa nào khác nữa?

- Dĩ nhiên là có, trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ kẻ có lòng! Em tin rằng trái tim con người làm bằng máu bằng thịt, chỉ cần chúng ta ôm lấy thái độ chịu đựng tất cả những nghịch cảnh, ngày dài tháng rộng, thế nào rồi cũng có một ngày mọi người sẽ cảm động, sẽ thật tâm thu nhận chúng ta! Anh xem đó, không phải là mẹ đã tiếp nhận em rồi đó sao? Em có sự tự tin, xin anh đừng nên lấy mất đi cơ hội của em, được không? Được không?

Nàng chụp lấy bàn tay Nô Đạt Hải, nhìn thẳng vào mắt chàng, ánh mắt nàng lại long lánh tia sáng hy vọng!

Chàng có thể nói không được sao? Cho dù trong lòng chàng có trăm ngàn sự lo lắng, muôn vạn nỗi sợ hãi, trăm ngàn sự bất an, muôn vạn niềm thương xót... chàng cũng

không nói được nên lời nữa. Chàng kéo đầu nàng, ép sát vào lồng ngực mình, nói thật nhẹ, thật nhẹ bên tai nàng rằng:

- Thế nhưng, em phải hứa với anh! Tuyệt đối không bao giờ để cho em phải chịu đựng quá nhiều thiệt thòi, từ đây về sau, ngày nào anh cũng phải chào triều, không thể ở nhà từng giây từng phút để bảo vệ em, em phải hứa với anh, không bao giờ dấu anh chuyện gì cả! Nếu như cái nhà này không còn ở được nữa, chúng ta vẫn còn đường để thôi lui!

- Em hứa với anh!

Nàng nói một cách thành tâm thành ý, đôi cánh tay nàng vòng ngang eo chàng, để chiếc đầu nhỏ bé của mình vùi thật sâu, thật sâu vào lòng chàng.

Vân Na và Mãng Cổ Thái đưa mắt nhìn nhau, gương mặt người nào cũng tràn đầy nỗi thất vọng và chằng đặng đùng. Năm lấy tay Khắc Thiện, họ lặng lẽ rút lui ra khỏi phòng, cả hai người đều tâm sự trùng trùng. Còn Khắc Thiện, thằng bé châu mờ, phụng phịu, hoàn toàn cảm thấy mình bị lạc lỏng, bơ vơ.

Bi kịch của Tân Nguyệt, đã thật sự bắt đầu.

Sau ngày hành lễ xong xuôi, Tân Nguyệt đã rất cẩn thận,

tuân theo những quy cũ mà một người "tỳ thiếp" phải tuân theo, không dám có một chút sai sót. Mỗi ngày sáng sớm nàng đã thức dậy, đi đến phòng lão phu nhân vấn an, sau đó lại đến phòng Nhạn Cơ vấn an. Lão phu nhân càng ngày càng trở nên hiền từ với Tân Nguyệt, chẳng những thái độ của bà hiền lành thân thiện, lắm lúc, bà còn tỏ ra lo lắng cho nếp sinh hoạt của nàng, trong lúc trò chuyện, đôi khi bà không quên dặn dò Tân Nguyệt một câu:

- Đối với Nhạn Cơ con hãy chịu khó nhịn nhục một chút, hãy thử nghĩ xem, cô ấy ở nhà chúng ta đã hơn hai mươi năm rồi, chưa bao giờ có một chút gì sai sót, làm việc gì cũng cúc cung tận tụy, đối với Nô Đạt Hải cũng ân ái mặn nồng, bây giờ, tự dưng dùng một cái có con xen vào, chiếm hết cả trái tim của Nô Đạt Hải, làm sao cô ấy không giận dữ, không đổ ghè tương cho được? Con phải chịu theo cô ấy một chút, đợi một thời gian sau, nửa năm một năm gì đó, sự giận dữ của cô ấy cũng sẽ từ từ hạ xuống thôi. Biết không?

- Dạ, nô... nô tỳ biết!

Nàng trả lời một cách cảm động, đối với hai chữ "nô tỳ", nàng vẫn không có cách chi quen được.

Lão phu nhân nhìn nàng, thở ra một hơi dài:

- Trước mặt mẹ, con không cần phải xưng là nô tỳ này nô

tỳ nọ gì cả, cứ tự xưng là Tân Nguyệt được rồi!

- Dạ!

Tân Nguyệt cung kính trả lời, nàng cảm thấy trong tận cùng thâm sâu của tâm hồn, tràn đầy sự ấm áp.

Đến chỗ lão phu nhân, rất dễ dàng qua ải, thế nhưng, đến chỗ của Nhạn Cơ, thì lại không dễ dàng như thế.

Trước khi Nô Đạt Hải ra khỏi nhà, Nhạn Cơ ngoài việc lạnh lùng châm biếm đối với nàng ra, cũng không có những hành động gì đặc biệt, chuyện đau khổ nhất là, sau khi Nô Đạt Hải ra khỏi nhà, Tân Nguyệt còn phải đi đến phòng của Nhạn Cơ để "học phép tắc".

Mỗi buổi sáng, Nô Đạt Hải, Dục Viễn, Khắc Thiện, Mãng Cổ Thái đều phải ra khỏi nhà. Nô Đạt Hải và Dục Viễn đi châu triều, Mãng Cổ Thái thì hộ tống Khắc Thiện đến thư phòng của hoàng cung để đi học. Tân Nguyệt đợi cho Nô Đạt Hải đi xong, bèn dẫn Vân Na đến phòng của Nhạn Cơ để chờ "học phép tắc". Lúc đó, phải hoàn toàn trông vào tâm tình của Nhạn Cơ hôm ấy, nếu như tâm tình của Nhạn Cơ vui vẻ, thì Tân Nguyệt chỉ bị mắng vài câu, có khi chỉ bị một câu:

- Cút đi! Đừng có đứng ở đây làm ta nổi giận!

Là đã được đi về. Nếu hôm nào tâm tình của Nhạn Cơ không được vui, thì Tân Nguyệt coi như khốn nạn, luôn cả

Vân Na cũng bị họa lây. Hai người thường bị đày đọa đến thảm nảo. Một điều khổ sở nhất là, tâm tình Nhạn Cơ gần như không lúc nào được vui vẻ.

Và như thế, Tân Nguyệt đã thật sự hiểu được thế nào là thân phận "tỳ thiếp". Thật sự, Nhạn Cơ cũng đã nói rất rõ ràng với Tân Nguyệt rằng:

- Tuy rằng gia lễ đã được tiến hành, thế nhưng trong lòng ta vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận ngươi là người nhà! Ngươi, người đích thực là một kẻ xâm lăng, cho dù ngươi có hạ mình thấp giọng đến như thế nào đi nữa, cũng không thể nào sửa đổi được cái sự thật lăng loạn trác nết của ngươi! Đừng nên lấy cái hành động phóng đảng đó của nhà ngươi làm hãnh diện, ngươi, chẳng những là một sự sỉ nhục của Nô Đạt Hải, mà còn là một sự sỉ nhục cho cả gia đình nhà ta.

Đối với sự sỉ vả như thế, bao giờ sắc mặt Tân Nguyệt cũng trắng bệch, nàng cố gắng chịu đựng, nhin nhục tối đa. Có một lần, nàng thật sự không nhin nổi nữa, bèn trả lời lại một câu:

- Xin phu nhân cho tôi có được một cơ hội! Xin hãy nghĩ đến lòng dạ chân thành của tôi, mà tha thứ cho tôi được nhờ! Tôi đối với Nô Đạt Hải, thật sự là vì không thể kèm chế được...

- Không thể kèm chế? Thế nào gọi là không thể kèm chế? Cơn giận của Nhạn Cơ nổi bùng lên, nàng thuận tay cầm cái nghiên mực trên bàn, ném mạnh về phía Tân Nguyệt. Cũng may là Vân Na đã đưa tay ra kéo nàng thật nhanh, nghiên mực tuy rằng không trúng được Tân Nguyệt, thế nhưng lại bay vút đến chiếc kỷ trà gần đó, va vào chiếc bình hoa thuộc loại đồ cổ để trên bàn, bể tan nát ra thành từng mảnh vụn. Một loạt tiếng loang xoang vang lên thật to, nghe thật kinh hoàng. Tân Nguyệt và Vân Na vội vàng bò lê bò cào dưới đất, nhặt những mảnh vụn lên, nổi bức tức trong lòng Nhạn Cơ vẫn chưa hạ, nàng tiến lên phía trước, dơ chân đạp Tân Nguyệt một cái:

- Không thể kèm chế là đồ hạ tiện! Là thứ dân ô! Nhà ngươi đã không biết xấu hổ, mà còn dám trả treo với ta! Nói gì đến chuyện không thể kèm chế? Nếu như tất cả mọi người đều không thể kèm chế, thì tất cả đàn bà trên cõi đời này đều đi theo mấy thằng đàn ông hết rồi...

Vân Na cuống quýt, nhào tới cố gắng bảo vệ Tân Nguyệt:

- Phu nhân! Phu nhân! Xin người tha cho quận chúa...

Nhạn Cơ càng giận hơn nữa, nàng dùng sức đạp qua Vân Na:

- Quận chúa? Quận chúa? Nhà ngươi còn dám gọi quận chúa? Nói với người biết bao nhiêu lần rồi, nhà ta không

có quận chúa nào hết, nhà người gọi như thế, là muốn uy hiếp ta chăng?

Tân Nguyệt nhào lên phía trước, nàng cũng cố gắng tìm cách bảo vệ Vân Na:

- Xin phu nhân tha tội! Chị ấy không cố ý đâu! Chẳng qua là chị ấy quen miệng, trong nhất thời không sửa lại được thể thôi... phu nhân! Phu nhân! Xin phu nhân tha tội!...

- Người tưởng là quận chúa thì có thể làm gì được ta? Cái mạng chẳng qua cũng chỉ là vợ bé mà thôi...

Nhận Cơ vừa mắng, vừa đưa tay lên đầu rút ra cây trâm cài tóc, đâm túi bụi lên mình của Tân Nguyệt và Vân Na, Tân Nguyệt và Vân Na đau quá, một mặt la lên kinh hoàng, một mặt ôm đầu chạy trốn. Nhận Cơ tự mình cũng mệt nhọc thở hào hển, mồ hôi mồ kê chảy đầy trán đầy lưng. Cam Châu vội vàng ở một bên khuyên can:

- Phu nhân bớt giận, đừng nên để giận đến mang bệnh thì không đáng đâu!

Nhận Cơ la lên bưng bưng:

- Đi đi! Cả hai chúng bây đi ra ngoài vườn quỳ gối cho ta! Thế là, Tân Nguyệt và Vân Na cùng quỳ gối dưới ánh mặt trời chang chang, không dám động đậy. Thế nhưng, màn đại náo này, đã làm cho Các Lâm nghe tin tìm đến, nhìn

thấy dấu tích hỗn loạn cả căn phòng, nhìn thấy Nhạn Cơ tóc tai xổ tung, ánh mắt bơ phờ. Lại nhìn thấy Tân Nguyệt và Vân Na sắc mặt trắng bệch, quỳ gối ngoài sân như sắp ngã đến nơi... lồng ngực của Các Lâm, cảm thấy đau buốt thật mãnh liệt, như thể bị một viên đá thật to chạm mạnh vào. Nàng đứng vịn vào cạnh cửa, hết nhìn Nhạn Cơ, lại nhìn sang Tân Nguyệt và Vân Na, cuối cùng nàng không nhìn được, nói với Nhạn Cơ rằng:

- Mẹ, để cho họ đi đi, đừng nên làm lớn chuyện, đối với mọi người đều không tốt!

Nhạn Cơ lúc này mới chịu dịu lại:

- Nể tình Các Lâm, bọn chúng bây cứ đi mau cho khuất mắt ta.

Tân Nguyệt và Vân Na, cùng dìu nhau đứng dậy, tròn mắt cả hai người đều đong đầy lệ. Tân Nguyệt vội vàng liếc nhìn Các Lâm một cái, không nói một tiếng nào, đã dẫn Vân Na đi thẳng. Các Lâm bất giác bước theo hai bước, kêu lên:

- Tân Nguyệt!

Tân Nguyệt vội vàng đứng dừng lại, quay đầu nhìn Các Lâm, ánh mắt nàng đong đầy niềm hy vọng và khẩn cầu một tình bạn. Nàng cất tiếng kêu một cách chân thành và cảm kích:

- Các Lâm... cảm ơn chị!

Lồng ngực của Các Lâm lại bị chạm mạnh vào một cái, nàng không thể phản bội mẹ mình, nàng không thể thương hại Tân Nguyệt. Nàng chau môi, nói như đang giận dữ:

- Đừng nên cảm ơn tôi! Tôi... tôi chỉ muốn nói với chị là, đừng nên nói gì trước mặt cha tôi, cái nhà này đã không còn giống cái nhà nữa rồi, không chịu đựng nổi những phong ba bão táp khác nữa đâu!

Tân Nguyệt nuốt ực vào một hơi, vừa thất vọng, vừa lạnh lẽo, vừa đau khổ. Nàng cố gắng kèm giọng run run:

- Chị yên tâm, tôi sẽ không nói một tiếng nào hết!

Nói xong, nàng quay người lại, bước đi thật nhanh.

Các Lâm đi vào phòng mẹ, nhìn thẳng vào Nhạn Cơ. Nhạn Cơ vừa tiếp xúc với ánh mắt của Nhạn Cơ, đã nói bằng một giọng tự vệ, chống đỡ:

- Có phải là con cảm thấy mẹ rất tàn nhẫn? Rất đáng sợ?

Các Lâm kêu lên một tiếng:

- Mẹ!

- Mẹ không có cách nào khác, mẹ giận quá sức! Mẹ thật sự hận quá sức, quá sức con ơi! Bây giờ mẹ mới biết được, hận thấu xương tủy là nghĩa như thế nào? Mẹ hận đến độ muốn lấy nước sôi tạt vào mặt nó, muốn hủy hoại đi gương mặt xinh đẹp của nó, muốn xé nát áo quần nó ra,

dùng dao cắt đi từng miếng thịt của nó...

Các Lâm kêu lên kinh hoàng:

- Mẹ! Đừng nói nữa! Mẹ đừng nên nói những lời như thế nữa!...

Nàng nhào tới, đau lòng ôm lấy Nhạn Cơ, nước mắt nàng tuôn tuôn xuống như mưa lũ:

- ...Hãy dừng lại sự dày vò mẹ như thế! Trước đây mẹ không phải như thế mà! Mẹ dịu dàng biết mấy, mẹ vui vẻ biết mấy, mẹ thân mật hòa hoãn biết mấy, mẹ hiền lành và tràn đầy lòng yêu thương biết mấy, mẹ có biết bao nhiêu là ưu điểm, làm cho tất cả mọi người đều yêu thương mẹ, kính trọng mẹ!

Trái tim Nhạn Cơ chùng xuống, nước mắt nàng cũng tuôn xuống như mưa:

- Thế nhưng, cho dù mẹ như thế, vẫn không thể nắm được trái tim của cha con, không địch lại nổi một khuôn mặt trẻ trung, tại sao vậy?

Các Lâm khóc sụt sùi, nhìn mẹ bằng một ánh mắt sôi nổi:

- Con không biết! Con thật sự không biết! Thế nhưng, có một điều con biết rõ, là con không muốn mẹ thay đổi, xin mẹ đừng thay đổi, được không? Xin mẹ hãy duy trì lại con

người cũ của mình, tuy rằng mẹ đã mất đi trái tim của cha, thế nhưng, mẹ vẫn còn trái tim của con và Dục Viễn mà! Phải không?

- Thế nhưng, rút cuộc rồi thì con cũng phải lấy chồng, Dục Viễn rồi cũng sẽ lấy vợ, trái tim của các con cũng sẽ có chỗ nương tựa, đợi đến lúc đó, thì mẹ còn gì nữa bây giờ?

- Như vậy thì con sẽ không lấy chồng đâu! Con sẽ ở bên cạnh mẹ mãi mãi, bầu bạn với mẹ, nếu như Tân Nguyệt có thể kháng lại chiếu chỉ, thì tại sao con lại không kháng lại chiếu chỉ được?

- Tân Nguyệt là Tân Nguyệt, cô ta là người có một không hai, những chuyện cô ta có thể làm được, chúng ta đều không dám làm... mẹ hận lắm, hận lắm...

Các Lâm dùng hai tay ôm chầm lấy Nhạn Cơ, miệng không ngừng kêu lên:

- Mẹ, mẹ, mẹ! Đừng nên hận, đừng nên hận, mẹ vẫn còn con và Dục Viễn, hay là mẹ dùng trái tim hận Tân Nguyệt đó, để yêu con và Dục Viễn vậy!

Nhạn Cơ ôm lấy Các Lâm, trong nhất thời, nỗi đau thương lại kéo ập về, làm nàng bất giác khóc òa lên. Các Lâm nghe mẹ khóc một cách đau thương như thế, nàng lại càng khóc to hơn nữa. Và như thế, cả hai mẹ con, cùng ôm nhau khóc sụt sùi, khóc đến đoạn trường. Ngay cả

Cam Châu đứng một bên, cũng rơi lệ khóc theo.

QUYỀN DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 11

T rải qua kinh nghiệm lần đó, Tân Nguyệt biết được một chuyện, là tuyệt đối đừng bao giờ phản đối lại mệnh lệnh của Nhạn Cơ. Càng không nên tìm cách giải thích hoặc van xin tha thứ gì cả. Vì, với tình trạng như hiện nay, Nhạn Cơ không bao giờ nghe nàng nói. Điều duy nhất nàng có thể làm được, là chịu đựng tất cả mọi nghịch cảnh, sau đó, chờ phép lạ xảy ra.

Phép lạ không bao giờ thấy xuất hiện, thế nhưng tai nạn thì cứ liên tiếp, hết cái này qua cái khác. Hôm ấy, Tân Nguyệt cũng như những ngày khác, đến phòng Nhạn Cơ để được chỉ bảo. Cam Châu đang cầm mấy xấp vải gấm và lụa, đưa cho Nhạn Cơ để nàng chọn may áo, những mong làm cho nàng vui vẻ lên một chút. Nhạn Cơ nhìn vào những gấm vóc lụa là trước mặt, sự đau thương, sầu khổ trong lòng, lại dâng lên ào ạt không kèm chế được. Nàng

thở ra một hơi dài nảo nuột, đẩy hết tất cả những vãi vóc và thước qua một bên, nói một cách buồn bã rằng:

- Người ta chết vì tri kỷ, đàn bà làm đẹp vì người yêu mình! Còn như ta bây giờ, có chết cũng không biết chết vì ai? Có làm đẹp cũng không biết làm đẹp cho ai? Son phấn chi cho nhiều, cũng không làm sao địch lại một khuôn mặt trẻ trung, gấm vóc lụa là chi cho quý, cũng không làm sao địch lại tấm thân ngọc ngà băng khiết! Ta bây giờ... già nua cằn cỗi, tuổi xuân đã mất... còn dùng những thứ vãi vóc này để làm gì?

Nhận Cơ còn đang nói, Tân Nguyệt và Vân Na cũng vừa vào tới, Nhận Cơ đảo một vòng mắt, nhìn thấy Tân Nguyệt và Vân Na, cơn giận lại bùng bùng nổi dậy, nàng lại không kềm chế nổi mình.

Nàng dùng sức quét thẳng những khúc vãi về phía Tân Nguyệt, Tân Nguyệt chưa kịp biết rõ mình lại làm gì sai, vãi, chỉ, kim, kéo... đã bay thẳng về phía người nàng. Cả hai người cùng hoảng hốt tránh sang một bên, nhưng vẫn không quên cúi người xuống làm lễ vấn an Nhận Cơ:

- Nô tỳ vấn an phu nhân!

Nhận Cơ nạt Tân Nguyệt:

- Vấn an cái gì? Nói trắng ra, là nhà ngươi đến để thị uy với ta phải không? Tại sao lại đến trễ như vậy? Người xem

xem bây giờ đã là giờ gì rồi?

Tân Nguyệt vội vàng nhận lỗi liên tục:

- Xin lỗi phu nhân! Xin lỗi phu nhân! Vì hôm nay đại nhân đi châu triều hơi trễ... do đó... do đó... đợi đại nhân đi rồi, mới qua đây...

Lửa ghen tuông của Nhạn Cơ lập tức bùng bùng nổi dậy, nàng giận không thể tả:

- Hừ! Ta đã nói là người đến đây để thị uy mà! Người muốn nói với ta rằng, người bận rộn hầu hạ cho Nô Đạt Hải, do đó không có thì giờ sang đây, phải không? Nhà người dám làm bề mặt ta như thế, châm biếm ta như thế, nhạo báng ta như thế à...

Nàng đưa tay đập mạnh lên bàn một cái, bàn tay nàng đập ngay lên cây thước đo vải để cạnh đó. Nàng thuận tay chụp cây thước lên, đánh mạnh lên người Tân Nguyệt.

Vân Na nhìn thấy bất ổn, vừa kêu to lên, vừa nhào tới cản Nhạn Cơ lại:

- Quận chúa tuyệt đối không bao giờ có ý như thế...

Lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, đã biết là mình phạm vào điều cấm kỵ, bèn sửa đổi lại ngay:

- ... Nô tỳ nói sai rồi, không phải quận chúa, mà là di thái.. phu nhân đánh nô tỳ vậy! Nô tỳ đáng chết! Phu nhân đánh đi, đánh đi...

Nhận Cơ đưa tay giáng thẳng một cái xuống mặt Vân Na, mạnh đến độ Vân Na té nhào xuống đất. Nàng lại cầm cây thước rượt theo phía Tân Nguyệt, đánh tới tấp lên đầu lên cổ nàng. Tân Nguyệt ôm đầu kêu lên thảm thiết:

- Á... á...

Vân Na nhìn thấy Nhận Cơ như nổi điên lên, trong lòng kinh hãi. Vội vàng nhảy lên cứu Tân Nguyệt. Hai tay nàng chụp lấy tay Nhận Cơ, dùng sức kéo lại, miệng kêu lên hối hả:

- Quận chúa chạy mau! Chạy cho mau đi!

Nhận Cơ giận đến run rẩy cả người:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Cam Châu, sao ngươi còn không đến đây, phụ ta bắt nó lại, nhanh lên!

Thế là, Cam Châu cũng nhảy vào vòng chiến, nàng ôm chầm lấy Vân Na từ phía sau lưng. Vân Na không nhúc nhích được, Nhận Cơ vung vẩy cây thước đo vải, đánh loạn xạ lên đầu lên cổ Vân Na, lại quay người sang rượt theo đánh Tân Nguyệt. Tân Nguyệt một mặt chạy trốn, một mặt quay người lại nhìn Vân Na, lo chuyện này, mất chuyện kia, chân nàng bị vấp, té lăn quay ra đất. Nhận Cơ nắm lấy cơ hội đó, cây thước trên tay nàng rơi xuống đầu Tân Nguyệt như mưa bác.

- Á... á... xin đừng làm như thế... đừng đừng...

Tân Nguyệt kêu lên đau đớn, cả người nàng co rút lại thành một khối.

May mắn sao hôm ấy, vì thầy giáo của Khắc Thiện bị ốm, nên thằng bé được nghỉ học về nhà sớm. Về đến nhà, tìm không gặp Tân Nguyệt và Vân Na ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, Khắc Thiện bèn đi thẳng vào chính viện để tìm.

Mãng Cổ Thái rượt theo phía sau thằng bé, định ngăn không cho lên nhà trên, để khỏi làm cho người khác ghét. Đang lúc đó, Khắc Thiện nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tân Nguyệt, bất giác kinh hoàng thất sắc. Thằng bé kêu to lên:

- Đó là tiếng của chị Tân Nguyệt! Chị ơi! Chị ơi... chị...

Vừa kêu thằng bé vừa co chân chạy về hướng phát ra tiếng kêu, xông thẳng vào phòng của Nhạn Cơ. Vừa nhìn thấy Nhạn Cơ đang đánh Tân Nguyệt, Khắc Thiện đã như phát điên lên.

Xông lên phía trước, thằng bé nhào tới dùng sức kéo tay Nhạn Cơ, miệng thét lên:

- Buông chị tôi ra! Không được đánh chị tôi! Tại sao lại đánh chị tôi...

Nhạn Cơ đang trong cơn giận dữ, cây thước tre trên tay, đánh xuống vừa mạnh vừa dữ, Khắc Thiện làm sao cản lại nổi? Chẳng những không cản lại được, mà còn bị họa lây,

thằng bé lập tức bị ăn ngay mấy roi, Khắc Thiện bị đau, bèn khóc ồ ồ lên thật to. Tân Nguyệt và Vân Na sợ đến hồn phi phách tán, cả hai cùng nhào tới cứu Khắc Thiện, sức mạnh của cả hai người hợp lại, đã làm cho Cam Châu sút tay ra, và va mạnh vào Nhạn Cơ làm nàng ngã lăn ra đất. Đồng thời, Mãng Cổ Thái cũng đã xông vào tới phòng. Nhạn Cơ từ dưới đất lồm cồm bò dậy, trông nàng thật bơ phờ, tóc tai rối bời. Còn Tân Nguyệt, Vân Na và Khắc Thiện, ngồi dưới đất, ôm nhau mà khóc. Mãng Cổ Thái giận đến nổi tung lên, đôi mắt chàng trợn ngược, nhìn thẳng vào Nhạn Cơ hét to lên:

- Bà có còn phải là một vị phu nhân chẳng? Bà dám đánh quận chúa như thế, ngay cả tiểu thể tử cũng không tha! Bà có còn trái tim của một con người chẳng? Còn có phong độ chẳng? Có còn là một mệnh phụ chẳng...

Chàng vừa la hét, vừa tiến gần tới, thần sắc trông thật đáng sợ. Các Lâm, vú Tô, tổng quản Ba Đồ, và bọn a hoàn, gia đình trong nhà, đều từ bốn phương tám hướng kéo nhau vào phòng của Nhạn Cơ. Vú Tô nhìn thấy sự việc xảy ra đến mức độ đó, lão phu nhân lại đã đi Đô Thống phủ chưa về, bà sợ sẽ không thể nào dàn xếp được, bèn lập tức bảo người chạy nhanh đến cung, báo tin cho Nô Đạt Hải và Dục Viễn biết.

Các Lâm cuống quýt nhào tới, hai cánh tay dang ngang, đứng chắn trước mặt Nhạn Cơ, la lên với Mãng Cổ Thái rằng:

- Nhà ngươi định làm gì? Không được vô lễ với mẹ ta! Bọn gia đình và a hoàn đều đã vây lại, người cản, kẻ đẩy, người kéo, định trục cho Mãng Cổ Thái ra khỏi phòng. Mãng Cổ Thái phát ra một tiếng kêu thật to:

- A... tránh ra cho ta!

Chàng đưa tay ra quơ lên một chập, sức mạnh vô song, chỉ một thoáng, bọn a hoàn và gia đình, lớp thì té, lớp thì nhào, binh binh bong bong, ngã nghiêng ngã ngửa.

Nhạn Cơ bị cái khí thế đó làm cho kinh hoàng, nhưng vẫn cố gắng duy trì nét tôn nghiêm, nàng nghiêm sắc mặt nói thật cứng cỏi rằng:

- Vô lễ! Nhà ngươi là thân phận gì mà dám xông vào thượng phòng? Là thân phận gì mà dám đi vào nội thất? Là thân phận gì mà dám chất vấn ta như thế? Người mau mau rút đi ra ngoài cho ta! Đây là tướng quân phủ, không phải là Đoan thân vương phủ! Ở đây, nhà ngươi không hề có đủ tư cách để nói chuyện...

Mãng Cổ Thái xông thẳng tới thêm một bước, giận dữ đưa tay chỉ vào Nhạn Cơ, giọng nói sang sảng như tiếng chuông đồng:

- Có tư cách tôi cũng nói! Không có tư cách tôi cũng phải nói! Dù sao thì tôi cũng liều mạng rồi!... Bà dựa vào cái gì mà đánh quận chúa? Dựa vào cái gì mà hành hạ người như thế? Bà nghĩ rằng quận chúa có lỗi với bà chăng? Tướng quân phủ của các người có lỗi với quận chúa thì có! Thử nghĩ xem, quận chúa là con gái của Đoan Thân Vương quyền quý, cao sang, thế mà từ lúc vào tướng quân phủ đến nay, cứ gặp hết xui này đến xui khác, mãi đến hôm nay, phải làm bé cho Nô đại nhân, đó là quận chúa bị thiệt thòi? Hay là các người bị thiệt thòi? Có giỏi thì hãy đi thanh toán mọi việc với đại nhân! Nếu bà là một người có lòng dạ rộng rãi, thì sẽ không làm khó dễ một cô gái với số tuổi có thể làm con gái của bà như thế! Các người thật là "vừa ăn cướp vừa đánh trống la làng", hại cho quận chúa Tân Nguyệt bị mất đi tước hiệu, giáng làm thứ dân, bây giờ phải làm thân bé mọn, thân phận còn thua bọn đầy tớ, nô tỳ! Thế mà các người còn ngược đãi người, thậm chí động thủ đánh người, các người đường đường là một tướng quân phủ, đường đường là một vị phu nhân quyền quý, thế mà những chuyện làm ra có thể nói cho người khác biết được không? Không sợ truyền ra ngoài mất mặt hay sao...

Nhạn Cơ giận đến cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Một tên nô bộc, thế mà lại dám nói chuyện với ta như thế! Ai là kẻ "vừa ăn cướp vừa đánh trống la làng"? Ai là người ức hiếp ai? Đến người mà cũng dám trợn mắt phùng mang la hét với ta như thế... ta... ta... tại sao ta lại rơi vào tình trạng khốn nạn như thế này! Thật là ức hiếp người quá lắm rồi!... Ức hiếp người quá lắm rồi!...

Nàng giận đến độ không tiếp nổi hơi thở kè, suýt chút đã ngất đi.

Các Lâm vội vàng dùng tay vuốt ngực nàng, cuống quýt kêu lên rằng:

- Mẹ đừng giận, đừng tức, hấn là một người thô lỗ, mẹ đừng nên nghe những lời hấn nói...

Nàng chưa dứt lời, Mãng Cổ Thái lại đã bước lên thêm một bước, đưa tay ra định nắm lấy cánh tay của Nhạn Cơ. Nhạn Cơ hoảng hốt lùi lại một bước:

- Nhà ngươi định làm gì? Chẳng lẽ nhà ngươi còn muốn động thủ?

Mãng Cổ Thái nạt to lên:

- Bà là một vị phu nhân quyền quý, mà còn có thể động thủ, tôi là một kẻ thô lỗ sao lại không dám động thủ cho được?... Tôi muốn áp giải bà vào hoàng cung gặp Thái hậu! Tôi sẽ làm cho nguyên cả kinh thành Bắc Kinh đều

biết được chuyện này, xem ai sợ ai cho biết!

Các Lâm không thể không kêu lên thật to tiếng:

- Tân Nguyệt! Chị để yên cho hắn làm náo loạn như thế chẳng? Sao chị không nói một tiếng nào hết vậy?

Tân Nguyệt nắm tay Khắc Thiện, dựa vào Vân Na, cả bọn đều đã đứng dậy từ dưới đất. Tân Nguyệt ngơ ngẩn nhìn Mãng Cổ Thái, không bao giờ ngờ rằng Mãng Cổ Thái lại có thể nói được nhiều như thế, trong nhất thời, nàng hơi ngớ người ra, không có phản ứng gì. Vân Na dùng đôi mắt đong đầy lệ, nhìn Mãng Cổ Thái một cách tôn sùng, ánh mắt nàng như ngây như dại. Khắc Thiện đang xuýt xoa vò lấy cánh tay, miệng vẫn còn thút thít khóc. Tân Nguyệt bị Các Lâm kêu lên như thế, như người vừa tỉnh cơn mộng lớn, vội vàng kêu Mãng Cổ Thái:

- Mãng Cổ Thái! Không được vô lễ! Người mau mau lui ra!

- Quận chúa, nô tài từ trước đến nay đều nghe theo mệnh lệnh của cô, thế nhưng, hôm nay, nô tài không thể nghe theo cô được! Cô đã không thể tự bảo vệ được cho mình, hôm nay, cho dù nô tài có phải bỏ đi cái mạng này, cũng phải làm cho tới cùng để lấy lại sự công bằng cho cô! Tôi nhất định phải áp giải bà ta đi gặp Hoàng thái hậu...

Tân Nguyệt cuống cuống kêu lên:

- Người làm sao có thể gặp được Hoàng thái hậu chứ?

Nếu người muốn giúp ta, thì đừng nên phá ta như thế!

Mau mau lui ra! Mau mau lui ra...

- Tuy rằng tôi không thể nào gặp được Hoàng thái hậu, nhưng nếu áp giải bà ta, thì sẽ có thể gặp được!

Nói xong, chàng lệ làng đưa tay ra, chụp ngay lấy cánh tay của Nhạn Cơ.

Nhạn Cơ kinh hoàng kêu lên:

- Cứu ta với! Cứu ta với...

- Cuồng đồ lớn mật! Nhà người không còn muốn sống nữa chẳng?

Đột nhiên, từ phía ngoài vườn truyền đến một tiếng nạt thật to, đó là tiếng kêu của Dục Viễn, chàng đang dẫn bọn thị vệ trong phủ chạy đến.

Hôm ấy cũng quả thật là một ngày không may, Dục Viễn ở trong cung không có chuyện gì làm, bèn tự mình về nhà trước, vừa đến cửa nhà, đã gặp ngay tên gia đình được phái đi báo tin. Sau khi biết rõ ràng mọi chuyện, chàng vội vàng chạy đi báo trường điều động bọn thị vệ, sau đó hối thúc chạy đến phòng của Nhạn Cơ.

Dục Viễn kêu lên:

- Mãng Cổ Thái! Nhà người còn không chịu buông tay ra à? Có phải nhà người điên rồi chẳng? Sao lại dám uy hiếp chủ như thế? Thật là không còn phép tắc gì cả! Mau mau

buông tay ra! Buông tay ra!

Mãng Cổ Thái lôi Nhạn Cơ sền sịch ra ngoài:

- Tôi không buông! Thật là một người đàn bà độc ác! Lần trước đã bày ra chuyện gia quy, vừa lạy vừa quỳ, lại còn tát trà, đánh người, nô tài đã nhin nhục, chịu đựng quá sức rồi, lần này thật sự không còn cách chi nhin được nữa!

Nếu không...

Chàng dùng sức vặn mạnh cánh tay của Nhạn Cơ:

- ... Bà hãy xin lỗi quận chúa ngay trước mặt mọi người ở đây, nói rằng từ đây về sau bà sẽ không ngược đãi quận chúa nữa, tôi mới chịu buông tay!

Nhạn Cơ vừa xấu hổ, vừa tức giận đến cực điểm, nàng kêu lên thật thống thiết:

- Trời ạ! Ta ở ngay trong nhà của mình, mà lại phải chịu sự bắt nạt của bọn cầu nô tài như thế này nè trời! Ta có còn phải là người nữa không?...

Dục Viễn đã không còn nhin nổi nữa, lúc này, chàng phi thân nhảy lên, nguyên cả người nhào lên mình Mãng Cổ Thái, cái sức mạnh to lớn đó, làm cả ba người cùng nhào lăn ra đất, té chồng lên nhau thành một khối. Cây trâm cài trên đầu của Nhạn Cơ, lẫn long lóc ra ngoài thật xa. Các Lâm buột miệng kêu thét lên. Tân Nguyệt và Vân Na, nhìn đến sững sờ.

Mãng Cổ Thái không ngờ Dục Viễn lại nhào cả người lên mình, do đó, bàn tay chàng hơi lỏng ra, không còn nắm được Nhạn Cơ. Dục Viễn nắm ngay cơ hội đó, tổng ngay một đấm vào cằm của Mãng Cổ Thái, thế là, cả hai cùng quỵện vào nhau đánh huỳnh huých. Bọn thị vệ nhìn thấy Nhạn Cơ đã thoát hiểm, bèn lập tức đổ ào vào.

Sau một hồi hỗn loạn, Mãng Cổ Thái mãnh hổ nan địch quần hồ, chàng bị bọn thị vệ đông đảo chế ngự dễ dàng. Cam Châu, vú Tô, Các Lâm đều cùng nhau vây lấy Nhạn Cơ, cùng nhau hỏi tới tấp:

- Phu nhân, có bị thương không? Bị thương chỗ nào vậy? Bàn tay của Nhạn Cơ đề lên ngực, hình như tất cả những đau đớn đều nằm hết ở đó. Tân Nguyệt rượt theo Dục Viễn, kêu lên:

- Dục Viễn! Xin anh nhẹ tay cho! Xin anh tha cho Mãng Cổ Thái một lần!

Dục Viễn dùng ánh mắt thật kỳ dị nhìn Tân Nguyệt, chàng hỏi bằng một giọng hằn học:

- Cô nghĩ rằng, ai cũng phải nhường nhịn cô hết chăng? Cô nghĩ rằng, lực lượng của cô là vô địch, có thể bao trùm hết cả mọi thứ hay sao? Sau khi hấn tỏ ra thô lỗ với mẹ tôi như thế, mà cô vẫn còn dám kêu tôi tha cho hấn à?

Tân Nguyệt bị những lời nói của Dục Viễn làm cho ghen

họng, không nói thêm được gì nữa. Lúc này, Nhạn Cơ dùng giọng nói kích động đến độ run rẩy, kêu lên với Dục Viễn rằng:

- Dục Viễn, con hãy dẫn hấn ra ngoài giáo trường, dạy cho con chó điên đó một bài học thật đích đáng cho ta, nghe rõ chưa?

- Dạ nghe rõ!

Dục Viễn trả lời thật to.

Trái tim của Tân Nguyệt và Vân Na, đều chìm xuống tận đáy vực sâu.

Mãng Cổ Thái bị trói thật chặt vào một cây cột to ở giáo trường, hai tên thị vệ, tay cầm hai cây roi dài, quất thật mạnh vào người Mãng Cổ Thái hết hai, ba chục cái. Đúng ra, khi đánh hết ba chục roi, trái tim của Dục Viễn cũng đã chùng xuống, chỉ cần Mãng Cổ Thái chịu nhận lỗi, thì chàng sẽ tha cho, do đó, mỗi lần bọn thị vệ đánh một roi, Dục Viễn đều to tiếng hỏi lên một câu:

- Nhà ngươi đã biết lỗi chưa? Nhà ngươi đã biết ai là chủ chưa? Nhà ngươi có còn dám hung hăng đến như thế nữa chăng?

Thế nhưng, Mãng Cổ Thái lại là một người cứng cỏi, tính tình bộc trực, cho dù bị đòn đến đau điếng cả người, nhưng vẫn lớn tiếng trả lời, không một chút sợ sệt:

- Chủ của nô tài chỉ có quận chúa và tiểu thế tử, ai đối xử tệ bạc với họ, người đó là kẻ thù của nô tài, nô tài thề không đội trời chung với người đó!

Dục Viễn bị Mãng Cổ Thái làm cho tức giận đến cực điểm, chàng lớn tiếng ra lệnh cho bọn thị vệ:

- Đánh hắn cho ta! Đánh cho thật mạnh cho ta! Đánh đến khi nào hắn chịu nhận lỗi xin tha mới được ngừng!

Thế nhưng Mãng Cổ Thái lại không xin tha, chẳng những không xin tha, mà còn càng kêu càng lớn tiếng. Thế là, bọn thị vệ cứ đánh mãi, và càng đánh càng mạnh. Cây roi quất lên người chàng, mặt chàng không chút thương xót. Cả người chàng, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, đều bị ăn roi. Không mấy chốc, quần áo của chàng đã bị đánh đến tơi tả, trên ngực, trên lưng, trên đùi, trên mặt... đều mang đầy những vết roi rướm máu.

Nếu như Nô Đạt Hải ở nhà, hoặc lão phu nhân không hề đi ra ngoài, Tân Nguyệt và Vân Na còn có thể tìm được người giải cứu, thế nhưng, hôm ấy lại không tìm được người nào. Tân Nguyệt cuống quýt như kiến bò miệng lửa, thế nhưng nàng lại không có một biện pháp nào. Khắc Thiện khóc âm ỉ đòi đi cứu Mãng Cổ Thái, Tân Nguyệt không muốn thằng bé nhìn thấy cảnh Mãng Cổ Thái bị

đánh, nàng cương quyết không cho đi, dỗ ngon dỗ ngọt mãi, thằng bé mới chịu ở lại Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Khi Tân Nguyệt và Vân Na chạy ra tới giáo trường, Mãng Cổ Thái đã bị đánh đến chỉ còn hơi thở thoi thóp. Thế nhưng chàng vẫn còn cứng đầu cứng cổ, miệng vẫn còn kêu lên đứt đoạn:

- Chủ của nô tài chỉ có quận chúa và tiểu thế tử... Chủ của nô tài chỉ có quận chúa và tiểu thế tử...

Dục Viễn kêu lên giận dữ:

- Đánh cho ta! Đánh cho ta! Đánh thật mạnh cho ta!

Tân Nguyệt nhìn thấy mà kinh tâm tán đởm, còn Vân Na, nước mắt nàng đã đổ xuống như mưa bắc.

Tân Nguyệt kêu lên bằng một giọng van nài:

- Dục Viễn! Tôi biết là anh rất giận, rất giận tôi, thế nhưng, lỡ mà anh đánh cho hắn chết đi, thì không phải anh cũng hối hận lắm sao? Từ trước đến nay, anh là một người rất khoan hồng đại lượng, lại rất nhân từ, rất chân thật và hiền lành, xin anh tha cho hắn đi, xin anh đừng để cho hắn phá hoại đi cái cuộc đời tốt đẹp của anh...

Dục Viễn quay phắt đầu lại, đôi mắt chàng như tóe lửa, thanh âm chàng run rẩy:

- Hắn không phá hoại được cuộc đời của tôi, vì cuộc đời của tôi đã bị phá hoại đi từ lâu rồi!

Nước mắt từ trong đôi mắt to tròn, xinh đẹp của Tân Nguyệt lăn dài xuống má. Nàng nói bằng một giọng van xin, đau đớn, chân thành:

- Dục Viễn, mất đi chưa chắc đã là tốt, nhận được chưa chắc đã là xấu, thật vậy, thật vậy mà! Bao giờ tôi cũng rất chân thành, rất hết lòng cầu nguyện trời cao ban phước lành cho anh! Xin đừng đem sự bực tức đối với tôi, mà đổ trút lên người Mãng Cổ Thái, được không? Tôi van anh! Tôi xin anh! Từ trước đến nay, anh vẫn luôn là người không bao giờ tán thành chuyện dùng bạo lực... anh như thế này, thật sự không phải là con người thật của anh... nếu như chúng ta đều không có cách nào khôi phục lại như trước, thì xin hãy để cho chúng ta, ít ra cũng còn giữ gìn được trái tim hiền lành như thuở trước vậy!

Đôi mắt đong đầy lệ đó, giọng nói đau thương bi thảm đó, làm cho cả trái tim của Dục Viễn như đau thắt lại. Chàng cảm thấy trong lòng chứa đầy sự sầu muộn, và nỗi chán chường không nói nên lời. Chàng thở hắt ra một hơi dài, lòng nguội lạnh như một đồng tro tàn than vụn.

Ngẩng đầu lên nhìn bọn thị vệ, chàng ra lệnh:

- Đừng đánh nữa! Tha cho hắn đi!

Chàng quay người lại, không muốn tiếp xúc thêm với ánh mắt của Tân Nguyệt, và cũng không thể tiếp xúc thêm với

ánh mắt của Tân Nguyệt, vì, ánh mắt đó làm cho trái tim chàng tan nát. Chàng cắn cắn răng, cất từng bước thật dài, hấp tấp đi ra khỏi giáo trường mà không hề quay đầu nhìn lại.

Tân Nguyệt và Vân Na, vội vàng chạy lên trên, tháo dây trói cho Mãng Cổ Thái lúc đó đã máu me đầy mình.

Thế là, tất cả những chuyện mà Tân Nguyệt phải gánh chịu, đều đã không còn dấu Nô Đạt Hải được nữa. Buổi tối đêm hôm đó, khi Nô Đạt Hải về đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, chàng kinh hoàng, chấn động khi phát giác ra bi kịch của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Tân Nguyệt không còn sức để che dấu chuyện gì nữa, dưới sự kể lể phần nộ của Khắc Thiện, trong sự trần tình đầy bi thương của Vân Na, đối với những sinh hoạt mà Tân Nguyệt đã chịu đựng trong những ngày tháng vừa qua, coi như Nô Đạt Hải cũng đã hiểu được rõ ràng. Chàng nghe đến mặt mày xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo, cắn cắn. Sau nghe xong, thật lâu, thật lâu sau, chàng vẫn không nói một tiếng nào. Chàng ngồi đó, như một pho tượng đá, không nhúc nhích động đậy. Tân Nguyệt gục đầu vào gối chàng, nói một cách lo lắng, khổ sở:

- Em... em... em cứ ngỡ rằng, đó là món nợ em thiếu Nhận Cơ, em cần phải trả cho xong! Nhưng em thật sự không hề ngờ rằng lại làm liên lụy đến bao nhiêu người phải chịu khổ sở cùng em...

Chàng dùng bàn tay to lớn của mình, nắm lấy mái tóc nàng, kéo đầu nàng về phía ngực mình. Nhìn thấy trên mặt nàng, cổ nàng mang đầy thương tích, chàng hít vào một hơi thật sâu, từ trong kẻ răng chàng, rít ra mấy câu:

- Khi trước ở Vu Sơn, phải chi anh dùng ngọn đao kết liễu cuộc đời của em cho rồi! Để tránh cho em cái tình trạng phải chịu sự dày vò cả thể xác lẫn tâm hồn như thế này, và anh, anh cũng khỏi phải chịu cảm giác đau đớn đến tan nát tâm can như thế này!

Cuối cùng nàng cũng phải chịu nhìn nhận:

- Khi trước là sự sai lầm của em, lẽ ra em không nên ham muốn cái hạnh phúc không thuộc về mình như thế này... em đã vô cùng thất bại, em đã làm cho mọi việc trở nên hỗn loạn, thôi thì anh hãy cho em một đao, để kết thúc cuộc đời em đi! Em... chịu thua rồi!

Chàng nghiêng răng hỏi:

- Thật không? Khi trước ai đã nói rằng: tự sát là một thái độ nhu nhược, một thứ tội nghiệt? Ai đã nói rằng đó là hành động trốn chạy, không có can đảm?

Nàng thút thít nói:

- Em... em nói sai hết rồi!

Chàng đẩy nàng ra thật nhanh, đứng dậy nói:

- Không! Em không hề nói sai! Bây giờ anh đã nhìn thấy rất rõ ràng, anh không bao giờ bỏ được những ngày tháng hạnh phúc có được với em! Anh cần có em! Và anh cũng cần phải sống!...

Chàng ngẩng đầu lên, nói với Vân Na bằng một giọng quả quyết:

- ... Đi vào sắp xếp một số những vật dụng cần thiết, chúng ta sẽ dọn ra ngoài ngay trong đêm nay! Trước khi tìm được nhà, chúng ta tạm ở khách sạn vậy! Cái nhà này, anh không còn muốn ở lại một giờ một khắc nào cả! Anh sẽ đi đến gặp cả nhà để nói rõ mọi chuyện!

Lần này, Tân Nguyệt không ngăn cản, nàng đã không có sức để phản đấu nữa, và cũng không còn sức kháng cự lại sự sắp xếp đó!

Khi Nô Đạt Hải đi đến phòng lão phu nhân, lão phu nhân đang vì chuyện xảy ra lúc ban ngày, mà khuyên giải Nhạn Cơ và Dục Viễn. Do đó, tất cả mọi người trong gia đình đều đang tập trung ở phòng của lão phu nhân. Như vậy cũng tốt, có thể giải quyết ngay một lần. Nô Đạt Hải bước

thật nhanh lên trên, không nhìn một người nào, chàng trực tiếp bước thẳng đến trước mặt lão phu nhân, và quỳ thẳng xuống đất:

- Xin mẹ tha cho con tội bất hiếu, bây giờ con xin giã từ mẹ, một chút nữa đây con sẽ dẫn Tân Nguyệt và mọi người ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, tạm thời ra ngoài tạm trú ở khách sạn!

Nói xong, chàng đứng ngay dậy.

Lão phu nhân kinh hoàng đổi sắc:

- Ở khách sạn? Con làm như vậy là như thế nào? Tại sao lại nghiêm trọng đến như thế chứ?

- Ý của con là, cái nhà này nếu đã làm náo loạn đến độ không thể dung chứa được nhau, như nước với lửa, thì để miễn đi những chuyện đáng sợ khác sẽ có thể xảy ra trong tương lai, con không còn cách nào khác, đành phải ra ngoài mua đất, mua nhà, để cho Tân Nguyệt có một nơi nương tựa! Thật sự, đó cũng không phải là đề nghị mới có ngày hôm nay, mà đã là một ý nghĩ manh nha ngay từ đầu, chỉ tại vì mẹ không chấp nhận, và Tân Nguyệt lại cố tình muốn chuộc tội, do đó mới kéo dài đến ngày hôm nay, bây giờ, trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, lớn nhỏ, trai gái, người người đều thương tích đầy mình, món nợ này, họ

đã trả xong rồi!

Các Lâm là người thứ nhất kêu lên:

- Cha! Cha đừng nên đi, cha mà bỏ đi, cái nhà này còn có phải là nhà nữa không? Xin cha đừng nên giận dữ! Ban nãy, bà nội cũng đã có nói chuyện với mẹ và Dục Viễn rồi, từ đây về sau, bảo đảm là sẽ không còn chuyện đáng sợ như thế xảy ra nữa đâu!

Nhạn Cơ không nhìn được, nàng lại hần học xen vào:

- Hừ! Anh chỉ nhìn thấy những người ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc thương tích đầy mình, anh có nhìn thấy những người khác cũng đầy mình thương tích không? Anh nhìn không thấy, vì "trái tim tan nát" không hề có một thương tích nào cả! Mà cho dù có thương tích, anh cũng chẳng thèm thấy, vì anh chỉ có tâm tình để nhìn Tân Nguyệt! Anh thậm chí không thèm hỏi xem Mãng Cổ Thái đến phòng em nổi điên lên như thế, có gây ra thương tích gì cho em không?

- Nếu như em không đánh Tân Nguyệt một cách tàn nhẫn như thế, thì làm gì Mãng Cổ Thái lại nổi điên lên?

- Tân Nguyệt Tân Nguyệt! Trong mắt anh, tim anh, chỉ có Tân Nguyệt! Em biết, anh đã muốn đi từ lâu rồi! Cái nhà này là một gánh nặng của anh, là một chướng ngại cho anh, anh chờ đợi cái ngày có thể thoát ly ra khỏi cái nhà này lâu rồi, để anh có thể cùng với Tân Nguyệt sống

những ngày tháng tự do chỉ có hai người! Anh muốn đi, thì anh cứ đi! Giữ một cái xác không hồn ở bên mình, thì thà rằng không hề giữ lại vẫn hơn...

Các Lâm cuống quýt kéo tay Nhạn Cơ, lắc lắc nàng:

- Mẹ! Mẹ đừng nên như thế mà! Mẹ bình tĩnh lại một chút, mọi người cùng ngồi lại nói chuyện đàng hoàng đi!

Lão phu nhân cũng cuống cuồng:

- Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta phải giải quyết vấn đề, chứ đừng nên tạo ra vấn đề nữa!

Nhạn Cơ kêu lên bằng một giọng thống khổ:

- Không giải quyết được đâu! Đối với cả nhà chúng ta, anh ấy đã không còn một chút tình cảm, không còn tinh thần trách nhiệm và cũng không còn một chút đạo nghĩa nào nữa, đối với một người như thế, chúng ta còn giữ lại để làm gì?

Nô Đạt Hải nhìn thẳng vào Nhạn Cơ, chàng dùng một giọng nói cực kỳ bi thương, đau khổ và kích động, nói rằng:

- Nếu như anh thật sự không có tinh thần trách nhiệm, không còn đạo nghĩa, thì anh sẽ không dẫn Tân Nguyệt trở về đây! Anh biết! Anh là người có lỗi! Anh không nên yêu Tân Nguyệt! Tân Nguyệt cũng không nên yêu anh! Chưa bao giờ anh nghĩ rằng mình có được một lý lẽ gì

trong cái phần tình cảm này cả! Và chính vì sự hối tiếc, ăn năn, xấu hổ và lưu luyến đối với tất cả mọi người trong gia đình này, cho nên anh mới sống một cách khổ sở như thế này! Anh và Tân Nguyệt, đều cùng rất chân thành muốn chuộc lại những lỗi lầm của mình, muốn bù đắp lại những gì mình đã làm cho mọi người bị mất, cho nên mới chịu đựng rất nhiều, rất nhiều chuyện! Thế nhưng em, từ lúc bắt đầu, đã vội vàng đóng chặt cửa lại, cự tuyệt bọn anh! Khinh thị, phỉ nhổ, nhạo báng, trách mắng, thù hận, hành hạ... tất cả đều có đủ, chẳng những thế, mà em còn muốn tất cả những người chung quanh em, cũng đều phải giống như em, sau đó, em nhe nanh múa vuốt, hò hét kêu la, làm cho tự mình trở nên tận cùng đau khổ, và tất cả những người khác càng đau khổ hơn, thật sự, em không biết, chỉ cần em đối với Tân Nguyệt lịch sự một chút, thì nàng sẽ phủ phục dưới chân em, anh cũng sẽ phủ phục ngay dưới chân em, những người bên cạnh Tân Nguyệt lại càng phải nói! Anh sẽ vì sự chịu đựng để yên ấm gia đình của em mà cảm kích em nhiều hơn! Tại sao em không chịu nhận sự cảm kích và tôn trọng của anh? Mà phải làm cho Vọng Nguyệt Tiểu Trúc cả một trời mưa sầu gió thảm? Máu lệ chan hòa? Làm cho trái tim anh lạnh lẽo, dội tan đi những nhiệt tình còn lại trong anh! Em lại còn lớn tiếng chỉ

trích, cho rằng anh cố tình muốn rời khỏi gia đình này! Em nào có biết, bắt anh rời khỏi gia đình này, chẳng khác nào chặt đi một cánh tay của anh, chặt đi một cái chân của anh, nó sẽ làm cho đau đớn đến tận xương tủy! Em không hiểu được nỗi đau đớn đó của anh, nhưng Tân Nguyệt hiểu được, do đó, từ trước đến nay, nàng đã cố gắng nhịn nhục, chịu đựng tất cả những chuyện mà người khác không nhịn được, không chịu được!...

Chàng nói đến khoe mắt dăng đầy lệ, lão phu nhân và Các Lâm cũng nghe đến rưng rưng nước mắt. Nói xong, chàng lắc lắc đầu, nói một cách cương quyết:

- Những lời anh nói đến đây đã hết! Anh đi đây!

Các Lâm vọt nhanh lên phía trước như tên bắn, chặn Nô Đạt Hải lại, quay đầu kêu cuống quýt:

- Mẹ! Mẹ nói chuyện đi! Mẹ và cha hãy cùng nhau ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng một lần đi mà!

Nhận Cơ hơi mở miệng ra, đôi môi nàng run rẩy, nội tâm nàng giao chiến dữ dội, cuối cùng không nuốt nổi cục hơi kiêu hãnh vào bụng, nàng hất đầu lên, nói một cách lạnh lùng:

- Thà rằng ngọc nát, còn hơn đá nguyên!

Thần sắc của Nô Đạt Hải hiện lên một thoáng khổ đau, nhưng chàng cũng nói một cách lạnh lùng:

- Ngọc cũng vậy, mà đá cũng xong, cái nhà này dù sao thì cũng đã tan nát rồi!

Nói xong, chàng không nhìn thêm Nhạn Cơ thêm một lần nào nữa, mà cất bước đi thật nhanh ra ngoài. Lúc này, Dục Viễn không còn nhìn được nữa, chàng rượt theo Nô Đạt Hải, miệng kêu lên thật to:

- Cha không thể nào bỏ mẹ đi trong lúc này được, cha chỉ thấy mẹ nhẹ nhành múa vuốt lôi kéo mọi người về phe mẹ, để bài bác cha và Tân Nguyệt, thế nhưng cha nào thấy được sự thống khổ và cô đơn của mẹ, sự thật thì, bây giờ cha ngoài Tân Nguyệt ra, có còn thấy được sự thống khổ và cô đơn của ai nữa đâu. Mẹ vốn là một người đàn bà hạnh phúc và vui vẻ biết mấy, bà trở nên như ngày hôm nay, thật sự là do một tay cha tạo nên mà thôi!

Nô Đạt Hải đè nén sự giận dữ:

- Tốt lắm! Nếu như con muốn nói như thế, cha cũng không có cách nào khác, dù sao thì mọi sự cũng đã ra khỏi tầm tay của ta rồi!

Dục Viễn nổi nóng:

- Cha không thể nào chỉ nói một câu "mọi việc không nằm trong tầm tay của ta", là đã có thể bỏ qua mọi chuyện ngoài tay, con muốn mọi việc phải cho được minh bạch rõ

ràng, con không cần biết cha yêu Tân Nguyệt đến bao nhiêu, yêu đến chết đi sống lại cũng đều là chuyện của cha, thế nhưng con muốn hỏi cha, tình nghĩa vợ chồng giữa cha và mẹ suốt hai mươi mấy năm nay, tình yêu suốt hai mươi mấy năm nay, chẳng lẽ không còn lại chút nào hay sao?

Nô Đạt Hải nhìn trừng trừng vào Dục Viễn:

- Nếu như điều con hỏi đó là tình yêu, cha không thể gạt con, có những người đàn ông có thể cùng một lúc yêu nhiều người đàn bà khác nhau, nhưng cha thì không được! Cha chỉ có thể yêu một người, cha đã cho Tân Nguyệt toàn bộ! Đối với mẹ con, những tình cảm cha còn tồn tại lại là tình thân, tình bạn, tình nghĩa phu thê... tất cả những tình cảm đó, nếu như không được vun bồi chăm sóc, thì nó sẽ rất dễ dàng tiêu tan thành mây khói!

Nô Đạt Hải nói xong, quay người lại, tự mình bỏ đi một nước. Dục Viễn giận đến nhảy dựng người lên, hướng về phía bóng dáng của Nô Đạt Hải mà kêu lên âm ỉ:

- Con người ích kỷ như thế, tuyệt tình như thế! Để cho ông ta đi đi! Còn giữ ông ta lại để làm gì?

Các Lâm dậm chân nói với Dục Viễn một cách giận dữ:

- Anh không giúp giữ cha lại thì thôi cũng chẳng nói làm gì,

anh lại giúp đuổi cha đi nhanh hơn nữa, có sợi thần kinh nào trong người anh không được ổn hay sao?

Lão phu nhân nhìn thấy tình hình không ổn, bà loạng choạng, vội vã rượt theo Nô Đạt Hải:

- Nô Đạt Hải! Nô Đạt Hải! Con phải suy nghĩ cho kỹ trước khi làm con ạ!

Các Lâm nhìn thấy lão phu nhân rượt theo Nô Đạt Hải, nàng cũng vội vàng rượt theo bà. Dực Viễn trong cơn giận dữ, cũng quay đầu bỏ đi mất dạng. Chỉ trong chốc lát, trong phòng chỉ còn lại có một mình Nhạn Cơ, nàng đứng chết trân ở đó, cảm thấy nỗi đau tận xương tủy lan tràn khắp cả cơ thể.

Khi lão phu nhân và Các Lâm rượt theo đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, bọn Tân Nguyệt đã chuẩn bị xong xuôi để ra đi. A Sơn và mấy tên gia đình đẩy một chiếc xe đẩy bằng tay, bên trên để một số hành lý và rương hòm đơn giản, Mãng Cổ Thái cố gắng chịu đau, tay dắt thẳng bé Khắc Thiện, mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi.

- Đi thôi!

Nô Đạt Hải nói, chàng đưa tay đỡ Tân Nguyệt.

Đang định bước ra, lão phu nhân đã hấp tấp vào đến nơi:

- Đợi một chút! Đợi một chút!

Tân Nguyệt vừa nhìn thấy lão phu nhân, nàng bất giác tiến thẳng lên phía trước, quỳ ngay xuống trước mặt bà. Từ lúc từ Vu Sơn trở về đến nay, lão phu nhân là người duy nhất trong gia đình này, cho nàng cái cảm giác ấm cúng.

Nàng cúi đầu lạy ba lạy thật đàng hoàng:

- Tân Nguyệt bái biệt mẹ! Xin tha thứ cho con tất cả những chuyện không phải... xin tha thứ cho con đã gây ra tất cả những rắc rối hôm nay...

Lão phu nhân kéo Tân Nguyệt dậy, nói một cách tha thiết:

- Đứng dậy, đứng dậy! Tân Nguyệt! Con dù sao cũng đã hành lễ bái gia tiên, trở thành dâu của ta rồi kia mà!

Nô Đạt Hải nói một cách đau khổ:

- Mẹ! Xin mẹ đừng nên làm khó chúng con nữa, buổi lễ đó có cũng như không mà thôi!

Lão phu nhân không ngừng dùng tay vuốt ngực, hơi thở gần như không tiếp nối được với nhau:

- Sao lại cũng như không cho được? Đã làm lễ rồi, bái gia tiên rồi, thì đã là người của gia đình ta, đó là sự thật! Cho dù như thế nào đi nữa, các con hãy nghe mẹ nói, tất cả mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh, làm cho ta không kịp suy nghĩ, bây giờ ta đã biết, ta cần phải đưa ra một số quyết định thật nhanh! Các con nghe đây, muốn hai cái nhà thì

cứ hai cái nhà, thế nhưng, không cần phải dọn ra ngoài, ở đây, Vọng Nguyệt Tiểu Trúc đã là nhà của các con rồi!

Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, hai người còn đang định mở miệng nói, lão phu nhân đã đưa tay ra dấu bảo hai người im tiếng.

Bà tiếp tục nói cuống quýt:

- Những ngày tháng gần đây, cũng tại mẹ không quả quyết, không tìm ra một biện pháp gì để làm cho cả hai đứa con dâu cùng vừa ý. Tân Nguyệt, con đã chịu nhiều thiệt thòi! Thế nhưng, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ không để cho con bị thiệt thòi nữa. Vọng Nguyệt Tiểu Trúc sẽ là nhà của con và Nô Đạt Hải, tất cả những tiểu tiết như đến vấn an, học quy cũ mỗi ngày, đều miễn hết toàn bộ! Ăn uống sinh hoạt cũng đều cách riêng ra với gia đình bên kia, bên đây tự mình nấu nướng mà ăn! Các con không cần phải giữ lễ với một ai cả, ta cũng không cho ai đến đây để xâm phạm các con, cản trở các con, như vậy có được không? Lão phu nhân nói một cách vô cùng thành khẩn, trong lòng Tân Nguyệt vô số chua cay. Chưa kịp mở miệng nói chuyện, Các Lâm đã tiến lên một bước:

- Tân Nguyệt! Bà nội đã nói như thế, chị vẫn còn chưa chịu gật đầu sao?

Tân Nguyệt do dự, chỉ e rằng cái gật đầu của mình, sẽ lại

rơi vào bể khổ một lần nữa. Lão phu nhân tiến tới trước một bước, nắm lấy bàn tay Tân Nguyệt:

- Sự bảo đảm của ta là bảo đảm, ta dù sao cũng là lão phu nhân trong nhà này! Nếu như con xem mình là một phần tử trong gia đình này, thì có phải là con nên hy vọng gia đình này đoàn viên, chứ không hy vọng gia đình này tan nát phải không?

Ruột gan Tân Nguyệt như đứt thành trăm khúc, nàng thật sự không biết phải làm sao. Khắc Thiện đứng ở một bên, đã cuống quýt hấn lên, thẳng bẻ không ngừng dùng tay kéo tà áo của Tân Nguyệt, nói rằng:

- Chị, chúng ta đi thôi! Rời bỏ cái chỗ đáng sợ này đi! Mọi người đều không thích chúng ta nữa rồi!

Các Lâm nói bằng một giọng gần như ghen ngào:

- Khắc Thiện! Bây giờ em còn quá nhỏ, nên em không hiểu, đợi đến một ngày em lớn lên, thì em sẽ hiểu được chuyện này, mọi người không bao giờ ngừng yêu thích em và Tân Nguyệt, thế nhưng vì sự biến đổi quá lớn lao, nên mọi người đều không thích ứng nổi với sự biến đổi đó mà thôi!

Tân Nguyệt đưa mắt nhìn lão phu nhân, lại đưa mắt nhìn Các Lâm. Chỉ trong khoảnh khắc đó, tất cả những kỷ niệm của những ngày xưa tháng cũ, đều hiện lên ngay trước

mắt nàng, những ngày tháng cùng Các Lâm cười đùa rong chơi, cười đùa vui vẻ, lũ lượt kéo về như thể vừa mới hôm qua. Cảnh múa đèn trong vườn hoa vào ngày sinh nhật của nàng, cũng hiển hiện đâu đây như thể trước mắt. Trái tim nàng dao động, nước mắt cũng theo đó mà tuôn rơi lả chả. Thấy nàng khóc, Các Lâm cũng rơi lệ khóc theo. Lão phu nhân nắm lấy cơ hội đó, cũng rưng rưng nước mắt nói rằng:

- Tân Nguyệt, Nô Đạt Hải, các con nhẫn tâm để mẹ ở vào tuổi gần đất xa trời này, mà còn phải chịu nỗi đau của cảnh cốt nhục chia lìa như thế này sao? Nếu như các con vẫn còn ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, thì dù sao ta cũng có thể tới lui thăm viếng, nếu như các con đi hết rồi, thì ta sẽ phải làm sao đây? Nô Đạt Hải, con là con trai duy nhất của ta mà!

Tân Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Nô Đạt Hải, ghen ngào nói:

- Nô Đạt Hải... hay là chúng ta hãy làm theo ý của mẹ vậy! Nô Đạt Hải trầm ngâm không nói. Hai chân Tân Nguyệt khụy xuống, định quỳ xuống trước mặt Nô Đạt Hải. Nô Đạt Hải vội vàng đưa tay ra đỡ nàng dậy, chàng bất giác thở ra một hơi thở dài não nuột:

- Tân Nguyệt! Ý của em anh đã hiểu hết rồi, em đừng quỳ

xuống nữa! Chúng ta hãy làm theo ý mẹ vậy!
Và như thế, Tân Nguyệt lại ở lại Vọng Nguyệt Tiểu Trúc.
Lại thêm một lần, nàng tự giam mình vào trong khu trang
viên lộng lẫy đó, cách biệt hẳn với mọi người. Nghĩ cũng lạ,
khu Vọng Nguyệt Tiểu Trúc này, đã ba lần bốn lượt, trở
thành một "vườn cấm" cho riêng nàng.

Trải qua lần náo loạn đó, địa vị của Tân Nguyệt trong gia
đình, lại được nâng lên. Lão phu nhân nói với Nhạn Cơ
như thế này:

- Con hãy nghĩ rộng một tí đi! Đường đường là một người
vợ chính, hà tất phải đi ghen tuông, tranh chấp với một
người tỳ thiếp làm gì? Ngôi vị nữ chủ nhân của con, coi
như đã ngồi chắc cả đời rồi, không thể nào mất được đâu,
con còn sợ gì nữa? Nói một câu nghe không được đẹp, ở
vào cái tuổi của con, không cần phải nghĩ đến chồng nữa,
mà thực tế nhất là nên nghĩ tới con cái thì hơn. Chỉ cần
con trai mình thành đạt, sự phú quý tôn nghiêm mà con sẽ
được hưởng của những ngày tháng còn lại, không phải là
hơn hẳn những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó hay
sao?

Nhạn Cơ khẽ rùng mình, một cảm giác lạnh lẽo từ tận đáy
lòng nàng dâng lên thật nhanh, lan rộng ra mãi hết cả tứ

chi xương cốt. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu rõ được một chuyện, trong cuộc chiến tranh giữa nàng và Tân Nguyệt, nàng đã là kẻ chiến bại hoàn toàn rồi.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 12

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mùa Xuân đã qua đi, mùa Hè lại đến. Trong Tướng quân phủ, cho dù có những đợt sóng ngầm âm ỉ dưới lòng đất sâu chờ cơ hội trào dâng, thế nhưng ngoài mặt thì lại duy trì một khoảng thời gian bình lặng.

Trong khoảng thời gian đó, Mãng Cổ Thái và Vân Na, dưới sự chủ trì của Nô Đạt Hải và Tân Nguyệt, đã làm một hôn lễ nho nhỏ, trở thành vợ chồng. Khắc Thiện vô cùng vui vẻ, thằng bé cứ chạy vòng quanh đôi vợ chồng mới, miệng không ngừng kêu lên:

- Bây giờ, hai người đã mãn nguyện rồi nhé!

Sự mãn nguyện của Vân Na, không cần phải nói, chờ đợi bao nhiêu năm, rút cuộc nàng cũng đã có thể cùng với ý trung nhân nên duyên cầm sắt, kết thành phu phụ, hồi tưởng lại từ lúc loạn lạc ở Kinh Châu cho đến nay, bao

nhiều là chuyện đã xảy ra, nàng không khỏi xuýt xoa trong dạ. Nàng đã may mắn có được một người chủ như Tân Nguyệt, lúc nào cũng hiểu rõ tình cảm của nàng, lại thương yêu nàng như tình chị em. Tân Nguyệt đã giúp cho nàng được tròn mộng, thế nhưng giấc mộng của Tân Nguyệt, nàng lại không có cách gì giúp được, tuy rằng Nô Đạt Hải đối với Tân Nguyệt cũng tình sâu như biển, thế nhưng nàng cứ cảm thấy vị trí của Tân Nguyệt sao mà bấp bênh, lúc nào cũng phải bàng hoàng kinh sợ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo sau đó! Nàng vô cùng sợ hãi, e rằng trái hạnh phúc mà Tân Nguyệt đang nâng niu trên tay, sẽ bị đánh rớt bất cứ lúc nào!

Nhạn Cơ trong khoảng thời gian đó, đã mất đi tinh thần gay chiến lúc ban đầu, nàng trở nên vô cùng tiêu cực. Lắm lúc, nàng lại còn hơi có chút bất thường. Có khi, nàng tự trang điểm cho mình một cách lộng lẫy, xinh tươi, có khi, nàng lại không hề sờ vào hộp phấn đến cả mấy ngày. Có khi nàng tự oán tự than, có khi lại oán trời trách đất. Nàng thường hay đứng bên song cửa, nhìn về hướng Vọng Nguyệt Tiểu Trúc mà ngẩn ngơ hằng cả mấy tiếng đồng hồ. Còn như thức thâu đêm suốt sáng, đón gió lộng, lại là chuyện xảy đến hằng đêm. Nàng giống như một ngọn núi lửa, đang âm ỉ, ngấm ngầm, cuộn cuộn dưới lòng đất sâu,

thỉnh thoảng bị địa chấn, luôn luôn nhả khói mờ.

Còn Dục Viễn, những ngày tháng của chàng sống một cách khổ sở vô cùng. Chàng chưa bao giờ nếm qua mùi vị thất tình, không hề biết rằng vị của nó lại đắng chát như thế. Nếu như tình địch của chàng, là một vương tôn công tử trạc tuổi chàng, có thể chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Thế nhưng, mỉa mai thay, người tình địch của chàng lại chính là cha của chàng! Chàng không thể mắng ông, chàng không thể đánh ông, chàng không thể ra mặt tranh dành với ông, và cũng không thể ngấm ngấm chống lại, mà chàng chỉ có thể hận ông!

Hận ông đã đoạt đi tình yêu của chàng, chàng hận ông đã phản bội mẹ mình. Thật sự, chàng cho rằng hành động đó của Ngô Đạt Hải đối với chàng cũng là một sự phản bội, vì Ngô Đạt Hải từ đầu chí cuối, đã biết rõ tâm tình của chàng đối với Tân Nguyệt. Nếu như một người cha, thật sự yêu thương con cái của mình, thì làm sao có thể nở lòng xây dựng niềm vui của mình trên sự đau khổ của con cái? Làm sao nỡ nhẫn tâm cướp đoạt ý trung nhân của con mình? Suy tới nghĩ lui như thế, chàng lại càng hận Ngô Đạt Hải. Thế nhưng, chàng lại không có cách gì hận Tân Nguyệt. Cảm giác của chàng đối với Tân Nguyệt vô cùng phức tạp, tình yêu khi trước, thủy chung vẫn không thể dừng lại. Mỗi

lần nhìn thấy Tân Nguyệt, chàng lại có cái cảm giác đau đớn đến xé nát tâm can. Nàng không chọn chàng, mà lại đi chọn Ngô Đạt Hải - một người đàn ông lớn hơn nàng những hai mươi tuổi, đã có vợ có con còn lớn tuổi hơn nàng. Điều đó đối với chàng, quả là một niềm sỉ nhục vô cùng, làm cho sự đánh giá của chàng về cái tôi của mình rơi xuống muôn nghìn trượng, chàng hoàn toàn mất đi sự tự tin ở mình. Chàng không ngừng bực tức, tự hận lấy sự thất bại của mình. "Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt!", câu nói đó bây giờ trở thành một sự mỉa mai, châm biếm! Cùng là "cận thủy", thế nhưng kẻ "đắc nguyệt" lại không phải là chàng!

Đối với Dục Viễn mà nói, sự đau khổ lớn nhất không phải là bị thất tình, mà là sau khi thất tình, lại còn phải đối diện với sự thật là người đàn bà mình yêu là vợ bé của cha mình, điều này mới thật sự làm cho chàng choáng váng cả mặt mày, ra ngoài sức chịu đựng của chàng! Ngoài ra, chàng lại còn cái cảm giác đau khổ vì không thể thổ lộ với một ai về tình yêu của chàng đối với Tân Nguyệt! Trước đây, chàng chỉ biết chui đầu vào yêu mê đắm, bây giờ, không biết phải làm sao để ngưng lại tình cảm đó! Nhà, trở thành một nơi vô cùng kinh khiếp đối với chàng, sự mất hồn mất vía của Nhạn Cơ, sự cố gắng thu xếp cho vừa

lòng mọi người của lão phu nhân, sự buồn bã của Các Lâm, sự trốn tránh của Nô Đạt Hải... lại còn một Tân Nguyệt sống cách biệt riêng một khu Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, nhưng lúc nào cũng hiển hiện trong chàng như một chiếc bóng vô hình! Tất cả những thứ đó, đều xé nát tim gan chàng. Thế là, chàng luôn luôn uống rượu say, và cũng thường thường ở ngoài, mãi cho đến đêm hôm khuya khoắc mới chịu về nhà.

Các Lâm vẫn là một sự an ủi cho cả nhà, nàng không ngừng chạy qua chạy lại giữa phòng Nhạn Cơ và Dục Viễn, muốn dùng cái lực lượng có hạn của mình, níu kéo lại hai trái tim đã mất. Thế nhưng, lực lượng của nàng nhỏ bé quá! Nhạn Cơ vẫn tiêu cực như cũ, Dục Viễn vẫn tiếp tục thất tình. Các Lâm vô cùng lo lắng, may sao lúc đó, Dục Viễn phụng chỉ thành hôn. Chuyện đại sự này của gia đình, và cũng là chuyện đại sự của Dục Viễn, đã làm cho cả nhà đều cảm thấy phấn khởi hẳn lên. Có một khoảng thời gian rất dài, tất cả mọi người trong gia đình đều bận rộn lo sửa soạn cho cuộc hôn lễ. Nô Đạt Hải lại càng đem hy vọng hòa giải giữa hai cha con, đặt hết vào cô dâu mới sắp về nhà này! Chỉ có Dục Viễn, lại càng thêm cực mịch buồn bã, chàng không muốn quận chúa Xuân Nhã nào cả, trong trái tim chàng, vẫn chỉ có một mình quận chúa Tân

Nguyệt!

Mùng mười tháng bảy, Dực Viễn và quận chúa Xuân Nhã hoàn thành cuộc hôn lễ.

Quận chúa Xuân Nhã là con gái thứ ba của Kính vương phủ, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi. Nàng có đôi mắt to, chân mày rậm, môi son răng trắng, vô cùng xinh đẹp, là một cô gái phương Bắc điển hình. Ở nhà, nàng cũng là một đứa con được cưng chiều, thương yêu hết mực, không bao giờ biết được sự ưu sầu của nhân gian. Tính tình nàng cũng vô cùng "phương Bắc", không câu nệ tiểu tiết, không hề biết so đo tính toán, phóng khoáng đôn hậu, chuyện lớn hóa thành nhỏ.

Hôn lễ đã được cử hành vô cùng long trọng, đội lễ nhạc và đội rước dâu đi quanh co khúc khuỷu cả mấy dặm đường. Khi tân nương vào nhà, cả nhà đều đứng ngoài sân vườn đón tiếp nàng. Tân Nguyệt là vợ thứ hai của Nô Đạt Hải, dĩ nhiên phải có mặt. Đây là lần đầu tiên sau một khoảng thời gian thật dài, Tân Nguyệt xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng mặc chiếc áo đỏ mà nàng thích nhất, đeo sợi dây chuyền Tân Nguyệt, trên đầu cài chiếc trâm trâm châu phỉ thúy, đeo đôi bông tai cũng bằng trâm châu phỉ thúy, trông nàng càng thêm phần xinh đẹp, quyến rũ. Nhạn Cơ tuy

rằng cũng trang sức bằng châu báu ngọc ngà, cũng ung dung cao quý, xinh đẹp đoan trang, thế nhưng, dù sao cũng thiếu đi nét thanh xuân của Tân Nguyệt, đứng ở đó, nàng cứ có cảm giác mình trở nên ảm đạm, vô hồn.

Hôm đó, trông Dục Viễn thật đẹp trai, ngựa trắng áo đỏ, nét anh tuấn vượt trội hơn người. Cười trên lưng ngựa, chàng dẫn đầu cho đoàn kiệu hoa đi thẳng vào vườn.

Tiếng pháo nổ, tiếng nhã nhạc, tiếng chúc tụng, tiếng vỗ tay cùng nổi lên một lượt, vang điếc cả tai. Trong nhà Nô Đạt Hải, chen chúc đầy tân khách, tranh nhau nhìn cô dâu bước xuống kiệu hoa. Cảnh tượng thật là huyền ảo.

Theo tục lệ của người Mãn Thanh, tân lang phải bắn cung, diệt trừ tà khí. Tân nương phải bước qua lửa, vượng người vượng của. Hai cô hỉ nương phước lộc song toàn đứng vịn kiệu hoa, chờ diu đỡ cô dâu xuống kiệu. Trên tay của cô dâu, trên đường đi đều phải cầm hai trái táo, tượng trưng cho sự "bình an như ý". Cô quận chúa Xuân Nhã này cũng rất vui, trên đường đi, cũng đã có chuyện lý thú xảy ra. Khi đội ngũ rước dâu đang thối kèn đánh trống đi trên đường, không hiểu tại sao, nàng lại làm cho một trái táo trên tay mình, rớt lăn long lóc xuống đường, báo hại nguyên cả một đội ngũ phải dừng lại để nhặt táo cho nàng. Khi cô hỉ nương đem trái táo trở lại kiệu hoa cho nàng,

nàng đã nhìn hỉ nương che miệng cười khúc khích. Bây giờ đây, chiếc kiệu hoa đã vào đến tường quân phủ, dừng lại ở vườn hoa. Người xướng ngôn cao giọng kêu lên:

- Tân nương xuống kiệu!

Xuân Nhã được hai cô hỉ nương dìu xuống kiệu hoa.

- Tân nương bước qua lửa, thịnh thịnh vượng vượng!

Bọn gia đình đã bùng ra một chiếc lò lửa đang đốt cháy bùng bùng, Xuân Nhã cúi đầu xuống, nhìn thấy ngọn lửa cháy bùng bùng như thế, bất giác giật nảy mình kinh hoảng. Nàng đang mặc trên người chiếc váy đồ xếp ly dài lụng thụng, thêu hoa chỉ vàng lóng lánh, nếu bước qua ngọn lửa như thế, e rằng sẽ bị dây vào đó, vì vậy, nàng hơi có chút luống cuống. Trong nhất thời, nàng lại quên đi trên tay mình đang cầm trái táo, nàng đưa tay ra kéo chiếc váy lên, bàn tay nói lỏng, trái táo đang cầm trên tay lại rớt xuống đất, lăn long lóc ra thật xa.

Xuân Nhã buột miệng kêu rú lên, quên đi tập tục là cô dâu không được mở miệng nói chuyện:

- Ui cha! Lại rớt nữa rồi!

Hai cô hỉ nương lại vội vàng rượt theo trái táo, trái táo đó lăn đi lăn đi, lăn ngay đúng vào dưới chân của Tân Nguyệt. Tân Nguyệt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nàng cảm thấy cô dâu này thật là dễ thương. Lập tức, nàng cúi

người xuống nhặt ngay trái táo lên, đem đến bên chiếc kiệu hoa, hỉ nường vội vàng nhận lấy, đưa cho Xuân Nhã.

Đồng thời ghé vào tai nàng dặn nhỏ một câu:

- Lần này, quận chúa phải cầm cho chắc nhé, đừng có làm rớt nữa đấy!

Dực Viễn bất giác quay đầu nhìn lại, trong sự chán chường, cũng cảm thấy có một chút gì đó hào hứng.

Trong trọn buổi hôn lễ ngày hôm nay, đó là chuyện chàng cảm thấy thú vị nhất.

Tân Nguyệt nhặt xong trái táo, bèn bước trở về chỗ của mình trong đám đông người, Nhạn Cơ lặng lẽ đi đến bên nàng, không để lộ một chút vết tích gì cho ai thấy, nàng nói thật nhỏ bên tai Tân Nguyệt:

- Nhà chúng ta đang có chuyện vui, không cần người chen vào! Trái táo tượng trưng cho sự bình an, sao người lại dám xía tay vào? Không để cho gia đình chúng ta được bình an, chính là nhà người đó? Chẳng lẽ, người còn muốn cho đôi vợ chồng mới này không được bình an hay sao?

Tân Nguyệt rung động trong lòng, nhìn Nhạn Cơ bằng đôi mắt sững sờ, gật gật đầu, nàng nói:

- Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ chỉ ở trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc,

không tham dự hôn lễ của Dục Viễn nữa đâu!
Nàng cúi thấp đầu xuống, hấp tấp rời khỏi buổi lễ.
Nô Đạt Hải đứng một bên, phần nộ nhìn Nhạn Cơ, cảm thấy hận thấu xương tủy. Thế nhưng trong trường hợp hiện tại, chàng không có cách gì phát tiết ra được.
Buổi tối đêm hôm đó, tướng quân phủ mở tiệc khoản đãi khách khứa, dọn lên hết bàn này đến bàn khác, liên tục không ngừng. Pháo nổ nỉm đì đùng, suốt đêm không dứt. Ban hát bội diễn thâu đêm suốt sáng, mua vui cho khách.
Nô Đạt Hải, Nhạn Cơ và lão phu nhân, lẳng xẵng tiếp đón khách khứa, bận đến độ đầu hoa mắt váng. Cho dù bận rộn đến như thế, nhưng Nô Đạt Hải vẫn cố gắng rút ra chút thì giờ, trở về Vọng Nguyệt Tiểu Trúc thăm Tân Nguyệt. Nắm lấy bàn tay Tân Nguyệt, chàng nói một cách đau lòng:

- Em lại phải chịu thiệt thòi nữa rồi!

Thế nhưng Tân Nguyệt lại nhìn Nô Đạt Hải bằng đôi mắt vui vẻ, nàng nói thật chân thành:

- Em có cái linh cảm rằng, cuộc hôn lễ này sẽ đem lại cho Dục Viễn một hạnh phúc hoàn toàn mới! Đừng nên vì những chuyện nhỏ nhặt của em mà không vui như thế, chúng ta hãy cùng chúc lành cho Dục Viễn! Hôm nay em nhất trái táo lên cho Xuân Nhã, cho dù Nhạn Cơ có nói gì

đi nữa, em vẫn nhận thấy rằng, mình đã nhặt lên được sự bình an cho Dục Viễn và Xuân Nhã, chỉ cần họ bình an, thì đó sẽ là sự hạnh phúc của cả gia đình nhà ta rồi vậy!

Nô Đạt Hải cảm thấy mũi mình cay cay:

- Đúng vậy! Hạnh phúc của Dục Viễn, chính là sự hy vọng lớn lao nhất của chúng ta!

Tân Nguyệt đẩy chàng:

- Anh đi về bên ấy nhanh đi! Chút nữa Nhạn Cơ tìm không thấy anh, rồi lại sinh ra nhiều chuyện lời thôi nữa đấy! Đi nhanh đi!

Nô Đạt Hải đưa mắt nhìn nàng, quyến luyến không rời, cho dù chỉ rời nhau một lúc, trái tim chàng vẫn có cảm giác đau đớn không cùng. Vì, dù rằng trong đại sảnh tấp nập ồn ào, xiêm y rực rỡ, huyền não tiếng cười, thế nhưng trong những nụ cười đó, lại thiếu mất nụ cười của Tân Nguyệt, chàng vẫn cảm thấy ngàn lần nuối tiếc, vạn nỗi cô liêu. Cái tình cảm đó, suốt cả cuộc đời chàng chưa hề trải qua bao giờ, cái cảm giác nhớ thương đòi đoạ và bứt rứt không rời đó, làm cho chính cả chàng cũng cảm thấy không hiểu được, sao mà trên thế gian này lại có được thứ tình cảm mãnh liệt đến như thế? Và cái tình cảm như thế sao lại xảy ra được với chàng như vậy? Thảo nào mà Nhạn Cơ và những người khác không hiểu được, ngay cả

chính chàng cũng không hiểu được kia mà!

Đêm đó, trong tân phòng, Dục Viễn dở tấm khăn che mặt của Xuân Nhã lên. Khuôn mặt trẻ trung, thanh tú của Xuân Nhã xuất hiện ngay trước mắt chàng. Theo thông lệ, đúng lý ra Xuân Nhã phải tỏ ra e lệ, thẹn thùng, không được ngẩng đầu lên, thế nhưng, cô nàng Xuân Nhã này lại cảm thấy quá hiếu kỳ, nàng ngẩng đầu lên liếc nhìn Dục Viễn một cái, cái nhìn đó, đã làm cho cả một viên đá nặng nề trong lòng nàng rơi xuống, nàng cảm thấy hân hoan, bất giác lại che miệng cười khúc khích.

Nụ cười này của nàng, đã làm cho các cô hỉ nương và a hoàn đứng hầu bên cạnh cũng cười theo. Dục Viễn thần thờ nhìn Xuân Nhã, trong lòng thoáng dâng lên một sự mừng rỡ mông lung. Sao lại có một cô gái ngây thơ và hồn nhiên đến như thế! Tiếp theo đó, là những thủ tục nhiều khê, nhộn nhịp của buổi động phòng, hai người ngồi song song trên giường, để cho mọi người "hành hạ". Uống rượu giao bôi, ăn bánh hợp cẩn... đủ trò đủ kiểu, cuối cùng, bọn hỉ nương lại len lén làm thêm một chuyện trên quần áo của Dục Viễn và Xuân Nhã, sau đó mới ùn ùn cúi đầu cung kính lui ra. Người nào người nấy đều cười hi hi nói rằng:

- Mời tân lang và tân nương cùng đi ngủ sớm!

Thế là cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại có Dục Viễn và Xuân Nhã. Dục Viễn định đứng dậy, vừa nhóm người đứng dậy, chàng đã suýt chút té bổ nhào xuống đất, lúc này, chàng mới phát giác ra rằng, phần dưới của y phục chàng, cùng phần dưới của y phục Xuân Nhã, bị cột gút lại vào nhau. Xuân Nhã bất giác đưa tay ra đỡ Dục Viễn, mở miệng nói:

- Coi chừng...

Vừa mở miệng ra, nàng lại nhớ rằng, mình được mẹ dặn dò, dạy bảo là cô dâu mới không được nói chuyện, phải im lặng để tỏ ra mình là một người xúc tích, đoan trang. Nàng hã miệng ra, ngó người ở đó. Dục Viễn vội vàng tìm cách tháo chỗ gút ra, thế nhưng, loay hoay mãi, chàng vẫn không có cách chi tháo ra được, luống cuống cả tay chân, cái gút thắt vẫn ngoan cổ dính vào nhau, chàng ngượng ngừng nói:

- Sao... sao mà lại như thế này?

Xuân Nhã không nhịn được cười, nàng lại che miệng cười khúc khích.

Đối với cuộc hôn lễ này, thật sự Dục Viễn vô cùng bất mãn. Phụng chỉ thành thân, hoàn toàn là một chuyện bị động, không có cách gì kháng cự lại. Thế nhưng, cô quận

chúa Xuân Nhã này cứ cười tới cười lui, làm cho chàng cũng cảm thấy trong lòng rung động. Thảo nào mà thiên hạ nói rằng: "Nhất tiếu khuynh nhân thành, tái tiếu khuynh nhân quốc" (Tạm dịch: Nụ cười thứ nhất làm nghiêng ngã thành trì, nụ cười thứ nhì làm nghiêng ngã quốc gia.) Dực Viễn cũng đã vì nụ cười của Xuân Nhã mà động phòng ngay trong đêm đó.

Ngày hôm sau của hôn lễ, đã có một buổi "lễ ra mắt" như thường lệ, đó là buổi lễ cho cô dâu ra mắt tất cả những người trong gia đình chú rể. Và cũng trong buổi lễ này, Tân Nguyệt mới nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của Xuân Nhã lần đầu tiên. Xuân Nhã theo đúng tục lệ, được vú Tô giới thiệu với từng người trong gia đình, cứ mỗi lần như thế, nàng lại vẫy chiếc khăn tay, khụy người xuống, nói vài lời chúc tụng. Lão phu nhân, Nô Đạt Hải, Nhạn Cơ, Các Lâm, cứ lần lượt như thế, cuối cùng mới đến phiên Tân Nguyệt. Vú Tô vừa mới giới thiệu:

- Đây là Tân Nguyệt di thái!

Đôi mắt của Xuân Nhã lập tức sáng rõ nhìn sang Tân Nguyệt, không hề che dấu sự hiếu kỳ và ái mộ trong lòng. Nàng bước đến trước mặt Tân Nguyệt, buột miệng nói thật mừng rỡ:

- Cô chính là quận chúa Tân Nguyệt? Chuyện của cô tôi đã có nghe hết rồi...

Gương mặt của Nhạn Cơ lập tức bao trùm một màn sương lạnh, nàng tăng hắng một tiếng thật mạnh, nói một cách thẳng thừng:

- Hừm! Xuân Nhã, ta nói rõ cho con biết, cô ta không phải là quận chúa Tân Nguyệt gì cả, cô ta là Tân Nguyệt di thái! Từ đây về sau, đừng bao giờ kêu loạn lên như thế nhé! Xuân Nhã ngó người ra, gương mặt lộ rõ nét sượng sùng. Tân Nguyệt đã quen với những chuyện như thế, nàng chỉ nhoẽn miệng cười yếu ớt. Nô Đạt Hải chau đôi chân mày, cố gắng kềm cơn giận dữ. Còn Dực Viễn, chút ánh sáng ít ỏi trên gương mặt của chàng, lại bị quét sạch không còn một dấu tích gì!

Xuân Nhã là một cô gái có tính tình vô cùng đơn thuần, bộc trực, điều đó, rất giống với Các Lâm.

Thế nhưng, Các Lâm là một cô gái thông minh lanh lợi, rất biết nhìn mặt đoán lòng, từ đó, nàng biết thay đổi thái độ, lời nói. Xuân Nhã thì không như thế, ruột nàng thẳng từ trên xuống dưới, bụng dạ không hề có chút cong queo gì cả. Vui, buồn, giận, ghét đều hiện rõ trên gương mặt, nàng là một cô gái rất mực ngây thơ, lắm lúc, gần như hơi có

chút ngây ngô. Về nhà chồng không được bao lâu, nàng và Các Lâm trở thành bạn thân của nhau.

Hôm đó, Các Lâm dẫn nàng đi dạo một vòng hoa viên, đi một lúc, bọn họ đến ngay trước cửa Vọng Nguyệt Tiểu Trú. Các Lâm nói bằng một giọng cảnh cáo:

- Chỗ này chúng ta đừng nên vào, đó là chỗ ở của Tân Nguyệt.

Câu nói đó làm dậy lên tất cả sự hiếu kỳ của Xuân Nhã.

Nàng hỏi bằng một giọng ngạc nhiên xen lẫn hiếu kỳ, đôi con mắt nàng sáng long lanh:

- Tại sao vậy?... Câu chuyện của cô ấy và cha, chị đều biết hết cả, khi còn ở nhà, chị vẫn thường hay nghe cha mẹ chị nói về chuyện đó, nói nhiều lắm, chị phục và ngưỡng mộ cô ấy vô cùng!

Các Lâm hỏi bằng một giọng kinh ngạc:

- Chị ngưỡng mộ cô ấy? Thật sự ngưỡng mộ cô ấy?

- Thật chứ! Cô thử nghĩ xem, cô ấy là một cô gái, thế mà lại dám đơn thân độc mã rời bỏ kinh thành, nghe nói chỉ dẫn theo có một tên tùy tùng, tự mình tìm đến Vu Sơn mà không sợ trời sợ đất gì cả, chỉ vì muốn tìm gặp cha, để cùng ông sống chết có nhau, điều đó làm cho người ta cảm động biết mấy! Tất cả những thế tục lễ giáo, cô ấy đều có thể bất cần, đã được chỉ hôn rồi, thế mà cô ấy cũng

không màng đến, đó không phải là chuyện mà những người đàn bà con gái bình thường có thể làm được đâu! Nhiều lần chị đã bị câu chuyện của cô ấy, làm cho cảm động đến rớt nước mắt đấy! Lúc đó, chị đã biết mình được chỉ hôn cho Dục Viễn, do đó, đối với cô ấy và cha, chị càng có thêm một phần tình cảm đặc biệt hơn, khi họ về đến kinh thành, chị đã từng kiên quyết, một hai đòi cha chị phải vào triều thuyết phục, van xin hoàng thượng, ban đặc ân cho hai người, cuối cùng xem như mọi chuyện cũng đã được êm xuôi, hai người rút cuộc cũng đã được kết đôi, cô không biết là chị vui mừng biết mấy!

- Chẳng lẽ, chị không nghĩ rằng, chuyện họ "bắt cần mọi sự" đó, là một sự tổn thương cho những người khác hay sao? Thí dụ như Phí Dương Cổ, thí dụ như mẹ của em... họ làm như thế, thật sự, là một việc vô cùng ích kỷ, quá sức vô trách nhiệm hay sao?

Xuân Nhã kêu lên:

- Ô! Nếu như cô ấy nghĩ đến tất cả mọi chuyện, thì cô ấy không là quận chúa Tân Nguyệt nữa rồi! Cô ấy cũng sẽ giống như bọn đàn bà con gái thông thường của chúng ta, khi bị chỉ hôn thì chỉ biết cúi đầu nhận chịu số phận của mình mà thôi! Như vậy, thì trên thế gian này làm gì còn có những "câu chuyện" để kể nữa!

Các Lâm dùng ánh mắt hoàn toàn mới mẻ nhìn Xuân Nhã, cái luận điệu đó, nàng chưa hề nghe ai nói bao giờ. Nàng nhìn trừng trừng vào Xuân Nhã, một lúc lâu sau, nàng thở ra một hơi dài, đưa tay ra kéo lấy tay Xuân Nhã, nàng nói bằng một giọng kích động:

- Đi! Chúng ta vào thăm Tân Nguyệt! Em tin rằng, cô ấy rất muốn, rất muốn làm quen với chị!

Bọn họ gọi cửa Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Khi Tân Nguyệt nhìn thấy cả hai người cùng đến thăm nàng, sự biểu lộ nét kinh ngạc xen lẫn vui mừng hiện lên gương mặt đó, thái độ hân hoan đến tay chân luống cuống đó, sắc mặt mừng rỡ đến độ muốn khóc đó, cùng sự ân cần đến độ cuống quýt đó... làm cho Các Lâm cảm thấy lòng mình tràn đầy nỗi chua xót. Ngay cả Vân Na, cũng hân hoan đến độ lảng xảng, cuống quýt, một lúc lại bưng trái cây ra, một lúc lại bưng thức ăn ra, một lúc lại rót trà, một lúc lại rót nước, làm cho cả một chiếc bàn tròn nhỏ, chất đầy những món ăn lẫn thức uống.

Xuân Nhã nhìn thấy thức ăn đầy bàn, nàng ngần ngừ không biết phải nên ăn món nào trước.

- Ăn thử món bánh men Mai Quế này đi!

Tân Nguyệt vội vàng cầm hộp bánh men Mai Quế đưa lên, không ngờ Các Lâm cũng cất tiếng nói một lượt:

- Món ngon nhất ở đây là bánh men Mai Quế, không tin chỉ ăn thử xem sao!

Hai người nói xong, bắt giắc cùng đưa mắt nhìn nhau.

Xuân Nhã cười hi hi nói:

- Cả hai người không hẹn mà cùng giới thiệu món này, chắc hẳn là ngon lắm!

Nàng đưa tay ra lấy một cái, đưa vào miệng ăn ngay.

Tân Nguyệt dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn Các Lâm, nói:

- Tôi và Các Lâm thích ăn món này nhất, có một lần, hai đứa tôi ngồi nói chuyện, vừa nói vừa ăn món này, nói hết một buổi chiều, ăn hết cả một hộp!... Những ngày tháng đó vui vẻ biết mấy!!

Tân Nguyệt thở dài. Trái tim Các Lâm cảm thấy nóng lên, ánh mắt nàng ngượng ngịu tránh đi chỗ khác.

Xuân Nhã hân hoan kêu lên, không hề để ý đến thái độ đó của Các Lâm:

- Vui quá nhỉ! Từ đây về sau, có thêm tôi nữa! Tôi xem, phải chuẩn bị hai hộp to mới được, tại vì tôi ăn được lắm đấy! Bánh ngon như thế này, một mình tôi có thể ăn hết một hộp đó nhé!

Tân Nguyệt nói một cách cảm động:

- Chỉ cần hai cô chịu đến, muốn tôi chuẩn bị bao nhiêu hộp

cũng được!

Đang nói chuyện hào hứng, Vân Na lại bưng ra một đĩa táo.

Xuân Nhã vỗ vỗ vào đầu của mình, kêu lên:

- Ồ! Táo! Tôi bị mấy trái táo này hại quá trời! Suốt cả đời tôi không bao giờ quên được mấy trái táo này! Các cô biết không? Hôm đám cưới, tôi đã làm rớt trái táo hai lần đấy!

Nàng nhìn hai cô gái, ánh mắt ngây thơ, vui vẻ. Tân Nguyệt và Các Lâm lại không hện mà cùng kêu lên:

- Ồ! Hai lần?

- Các cô đều nhìn thấy lần rớt ở trong vườn, nhưng mà các cô không biết, trên đường đi còn rớt một lần nữa đấy!

- Ồ!

Cả hai người lại cùng "ồ" lên một tiếng.

- Ở nhà có bao giờ mình bị dấn vật đến như vậy! Ngồi trong chiếc kiệu hoa đó nóng quá trời, tôi mới bèn dùng một tay quạt quạt cho mát một chút, ai ngờ, kiệu hoa hơi nghiêng qua một bên, trái táo từ trên gối tôi lăn ngay xuống đất, tôi nghe hỉ nương nói, suýt chút đã làm cho cả đội ngũ phía sau té dòn đồng lại rồi đấy chứ!

Nghe đến đây, Tân Nguyệt và Các Lâm đều không nhin được, cả hai cùng phá ra cười. Xuân Nhã cũng cười lên nắc nẻ, không khí vui vẻ chan hòa cả căn phòng. Tiếng

cười, là một vật mang đầy nét dịu dàng và êm ấm, nó lại còn có tính truyền cảm, truyền đi cho tất cả mọi người ở chung quanh, Vân Na đang bùng mâm thức ăn đi ra cũng cười theo. Nghiên Nhi đi ra rót trà cũng cười theo. Bọn a hoàn đứng phục vụ một bên cũng cười theo. Những tiếng cười đó, đã từ lâu rồi, vắng bóng trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc.

Đó là lần khởi đầu, từ lúc đó trở đi, Các Lâm và Xuân Nhã, đều đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc rất thường xuyên. Dù sao, tuổi của ba cô gái đều xuyết xoát nhau, do đó, họ đều có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Mà Xuân Nhã, nàng vô cùng ngưỡng mộ Tân Nguyệt, do đó, nàng đã hỏi Tân Nguyệt vô số, vô số câu hỏi.

- Sao cô lại dám đi Vu Sơn một mình như thế?
- Lỡ như cô bị kẻ địch bắt đi thì làm sao?
- Lỡ như cô không gặp được cha thì làm sao?
- Lỡ như cô lạc đường thì làm sao?

Tân Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn trời cao, đôi mắt xuất thần:

- Ủa nhỉ! Có bao nhiêu là cái "lỡ như", lúc đó, không nghĩ đến gì nữa hết, mà chỉ nghĩ rằng, nếu như không nhìn thấy ông ấy, thì coi như tôi không sống được nữa, nếu như sống chết đều đã không màng, thì có còn gì để sợ nữa

đâu?

Xuân Nhã nhìn Tân Nguyệt bằng đôi mắt khâm phục hoàn toàn, nàng cảm thấy mình yêu Tân Nguyệt quá sức. Còn Các Lâm, đột nhiên nàng cảm thấy những ngày tháng chờ đợi để bước lên kiệu hoa về nhà chồng của mình, sao mà đơn điệu, sao mà nhạt nhẽo biết mấy!

Đến lúc đó, trái tim của Các Lâm đã hoàn toàn tha thứ cho Tân Nguyệt. Tuy rằng sự "tha thứ" đó, làm cho nội tâm nàng tràn đầy sự mâu thuẫn và mặc cảm "tội lỗi". Nàng cảm thấy mình đã "phản bội" lại Nhạn Cơ, thế nhưng nàng lại không chống chọi được với sự quyến rũ của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Huống chi, Nô Đạt Hải thấy nàng thường đến, chàng đã mừng rỡ còn hơn bắt được vàng, sự mừng rỡ đó rộng lớn, bao la như đại dương mênh mông không bờ không bến, và chàng đã dùng cái đại dương mênh mông, to lớn đó bao trùm lấy nàng, nhẹ nhàng nói với nàng rằng:

- Gần lấy chồng rồi! Những ngày tháng ở nhà không còn bao lâu nữa rồi, để cho cha nhìn thấy nụ cười của con nhiều một chút, nghe giọng cười của con nhiều một chút, được không? Bây giờ, đối với cha, tiếng cười của con là một thứ trân châu quý báu vô cùng, con có biết không? Đôi mắt của Các Lâm, lập tức rưng rưng màn lệ nóng.

Tuy rằng Các Lâm đã tha thứ cho Tân Nguyệt, thế nhưng,
Dục Viễn thì sao?

QUYỀNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 13

Khi Dục Viễn biết rằng Xuân Nhã thường hay đến chơi ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, chàng đã lập tức nổi nóng lên. Trùng mắt nhìn nàng, chàng nói bằng một giọng trách mắng:

- Vọng Nguyệt Tiểu Trúc là khu "cấm địa" của nhà chúng ta, ngay cả bọn a hoàn, thị vệ cũng biết còn biết cân nhắc sự nặng nhẹ lợi hại, phân biệt rõ ràng minh bạch, chỗ không nên đi thì không đi, còn em thì sao cứ cả ngày đến tới đi tới đó? Đi như thế mà có chuyện gì xảy ra, thì đừng nói sao anh không cho em biết trước đấy nhé!

Gương mặt Xuân Nhã mang đầy nét cười rạng rỡ, nàng nói bằng một giọng hờn hờ:

- Làm sao mà có chuyện gì xảy ra cho được?... Anh không biết chứ, cô Tân Nguyệt đó dễ mê lắm! Mỗi lần cô ấy gặp bọn em, đều tỏ ra vui mừng vô hạn, hết đem ra thức ăn

này đến thức uống khác cho bọn em! Cô ấy nhiệt tình như thế, thành thật như thế, hòa nhã như thế, đối với em lại luôn luôn dịu dàng, vui vẻ, chuyện gì cũng nói tận tình không che giấu, làm cho em cảm động vô cùng! Cô ấy lại thường hay hỏi em về anh lắm đấy!

Trái tim của Dục Viễn, đập nghe đánh bộp một cái, sắc mặt chàng hơi có chút trắng nhợt ra:

- Hỏi anh? Cô ấy hỏi gì anh?

Chàng cố gắng duy trì sự quân bình trong giọng nói.

- Cô ấy hỏi nhiều dữ lắm! Hỏi anh có khỏe không? Có vui vẻ không? Mỗi ngày chiều triều có bận bịu không? Sống với em có hạnh phúc không? Hai đứa mình có hợp ý nhau không? Rồi cô ấy cứ theo hỏi em mãi, là có thích anh không? Có yêu anh không?... Hỏi đến độ em cảm thấy ngượng quá chừng...

Dục Viễn nuốt ực một hơi thở vào bụng:

- Vậy... em trả lời như thế nào?

Xuân Nhã then thùng nói:

- Em... ơ... thì em cứ nói thật những điều mình nghĩ thôi! Em nói với cô ấy rằng anh tốt lắm, chỉ có điều... chỉ có điều...

Nàng liếc chàng một cái, hơi chau môi ra nói:

- Không nói nữa!

Chàng không kèm chế được sự tò mò, bất giác hỏi tới:

- Nói đi! Anh ghét nhất là những người nói chuyện mà nói có một nửa, ắp a ắp ứng!

Xuân Nhã buột miệng nói thẳng:

- Chỉ có điều là tính tình hơi có chút kỳ cục! Có lúc thì rất êm dịu ngọt ngào, có lúc thì muốn đổ quạu là đổ quạu ngay. Em cũng chưa nắm vững được tính tình của anh nữa! Tân Nguyệt bèn nói với em rằng...

Nàng lại ngừng không nói nữa.

- Hừ! Em có biết nói chuyện một hơi từ đầu cho đến cuối không?

- Được rồi được rồi! Tân Nguyệt bèn nói rằng, anh là một người rất nhiệt tình, rất cương trực, rất hiền lành, rất thẳng tính, lại rất có tài hoa cùng có chiều sâu, tuy rằng xuất thân từ một gia đình giàu sang, phú quý, nhưng anh không bao giờ có tính kiêu căng hợm mình, đó là một điều rất đáng quý. Một người như anh, nhất định phải có cá tính của riêng mình, có sự suy nghĩ của riêng mình. Do đó, em phải dịu dàng với anh hơn nữa, nhìn nhục anh một chút, ngàn lần vạn lần đừng bao giờ gắt gỏng, hằn học với anh.

Gương mặt của Dục Viễn đông cứng lại, chàng không phân biệt được khi nghe xong những lời nói đó, cảm giác của chàng là được an ủi hay đau khổ. Còn Xuân Nhã,

nàng càng nói càng cao hứng, bèn tiếp tục nói thêm:

- Em cảm thấy, Tân Nguyệt quả là một người con gái dễ thương quá sức! Anh xem, tất cả những người đàn bà ở nhà ta đều rất đặc biệt, bà nội là một người vô cùng cao quý, trang trọng, mẹ mang đầy nét cao sang, diễm lệ, Các Lâm thì hoạt bát, hào sảng, chỉ có em là hơi kém một chút... hi hi... thế nhưng, Tân Nguyệt không giống bất cứ một người nào, nếu nói về xinh đẹp, cô ấy không thể được xem là xinh đẹp tuyệt trần, em cảm thấy ở nhà mình, người đẹp nhất không phải là Tân Nguyệt, mà là mẹ! Thế nhưng, Tân Nguyệt là một người thiên biến vạn hóa! Lúc thì kiều my, khi thì ngây thơ, lúc thì nghiêm trang, đứng đắn, khi thì lại lả lơi, yếu điệu. Cái cảm giác cô ấy cho em thật là phức tạp, không biết nói thế nào cho rõ...

Dục Viễn bắt giác tiếp lời:

- Khi yên giống như hàng cây lặng gió, khi động như thể thỏ được xỏ lồng, lúc yếu đuối nàng là một người con gái rất tội nghiệp, khi cứng rắn lại là một người can đảm không sợ trời sợ đất, có một thân hình trẻ tuổi, nhưng có một trái tim rất từng trải, trưởng thành!

Xuân Nhã hô hoán lên nói:

- Đúng vậy! Anh nói nghe đúng hơn em đấy! Tân Nguyệt là như thế đó, tóm lại, cô ấy như là một thỏi nam châm ấy,

em bị cô ấy hút chặt rồi, mê hoặc rồi! Không có cách gì tránh khỏi!

Dực Viễn không nói gì nữa, trái tim chàng căng đầy một thứ tình cảm khó thể diễn tả nên lời, có một chút mát mát, có một chút ngậm ngùi, có một chút bí ai, lại còn có một chút đau đớn. Nỗi thương nhớ và mơ tưởng về Tân Nguyệt, tưởng đã bị chôn chặt tận đáy lòng, lại thêm một lần nữa bị khơi dậy, khuấy lên. Chàng nhìn chăm chú vào Xuân Nhã, cảm thấy sao nàng lại quá đơn thuần, quá trẻ con!

. . .

Xuân Nhã quả thật đã "mê" Tân Nguyệt vô cùng, nàng không biết phải làm thế nào để có thể vui lòng Tân Nguyệt, nàng bắt đầu đem "của cải" của mình "dọn" sang phòng Tân Nguyệt. Mỗi ngày, nàng đều lục soạn trong rương, trong tủ, tìm những món lạ, vật mới để tặng cho Tân Nguyệt. Hôm nay tặng quạt, ngày mai tặng bình hoa, hôm sau tặng trâm cài tóc, hôm sau nữa tặng trâm châu... gần như tặng không dứt. Tân Nguyệt vừa cảm kích lại vừa cảm động, trước khi Xuân Nhã đến đây, Vọng Nguyệt Tiểu Trúc đã từ lâu trở thành "nhà ngục" của Tân Nguyệt và Ngô Đạt Hải, tuy rằng trong nhà ngục có mùa Xuân, thế nhưng, nhà ngục dù sao cũng là nhà ngục. Thiếu sinh khí, thiếu

sự vui cười, thiếu sự tự do, và cũng thiếu cả tình bạn. Bây giờ, Xuân Nhã đem tất cả những cái "thiếu" đó điền vào đầy đủ cả.

Đối với Xuân Nhã, Tân Nguyệt quả thật yêu thích nàng tận đáy tâm hồn, và nàng cũng không biết phải làm thế nào để có thể làm cho Xuân Nhã vui lòng.

Niềm hoan lạc của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, mang đầy tính chất truyền đạt. Nó truyền đến cho lão phu nhân thật nhanh. Thế là, lão phu nhân cũng thường đi đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, cùng mọi người ăn ăn uống uống, nói nói cười cười. Nhạn Cơ không hề biết rằng, sự ưu sầu và thù hận của nàng, đã đuổi đi tất cả những người ở chung quanh mình. Đột nhiên, có một hôm, nàng bỗng phát hiện rằng, mình đã hoàn toàn bị cô lập. Hôm đó, khi tiếng cười ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc không thể nào dậy lại được, khi nó vượt tường xuyên cửa truyền vào tới tai của Nhạn Cơ, cả người nàng đã lập tức bị sự kinh sợ, phẫn nộ và bi thương quật ngã.

Nàng nói với Cam Châu:

- Đi gọi cả Các Lâm và Xuân Nhã về đây cho ta!

Các Lâm và Xuân Nhã vội vàng hấp tấp chạy đến phòng của Nhạn Cơ. Chỉ thấy Nhạn Cơ không chút phấn son, ánh mắt tàn mạn, y phục xốc xếch, tóc tai rối bời. Các Lâm

vừa nhìn thấy, nàng giật nảy cả mình, vội vàng hỏi:

- Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ bị ốm rồi sao? Có bị đau chỗ nào không?

Nhạn Cơ nói một cách giận dữ:

- Mi có thật sự quan tâm đến ta chăng? Ta chết đi có phải là các người đều cùng vui mừng chăng? Cầu mà không được chăng?

Các Lâm bất giác biến sắc:

- Sao mẹ lại nói như thế chứ?

Giọng của Nhạn Cơ sắc nhọn như dao:

- Vậy thì mi bảo ta nói như thế nào? Các người cười đùa trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc vui vẻ quá mà, làm gì còn có tâm tư đâu để lo lắng xem ta sống hay chết? Vọng Nguyệt Tiểu Trúc tràn đầy niềm vui mà, có tuổi trẻ, có hoan lạc, có tiếng cười, có người cha vĩ đại của các người, và cô ả Tân Nguyệt yếu điệu, lời cuốn đay mà... trong mắt trong tim của các người, có còn ta chăng? Có chăng? Có chăng?

Xuân Nhã kinh ngạc đến độ trơ mắt nghếch mặt, nhìn trừng trừng vào Nhạn Cơ đang thất hồn lạc vía, không dám lên tiếng nói một lời. Còn Các Lâm thì nhào tới phía Nhạn Cơ, cuống quýt giải thích rằng:

- Không phải tội con không muốn ở bên cạnh mẹ, bầu bạn với mẹ, mẹ không biết rằng, nhiều lúc tội con ở bên cạnh

mẹ, mẹ cũng cứ ưu sầu buồn bã, không nói một tiếng nào, tụi con cũng không biết phải tìm những lời gì để nói với mẹ! Mẹ cứ thường cự tuyệt không cho người khác đến gần, lại thường hay giận dữ vô cớ, tụi con thật sự hơi có chút sợ mẹ, mẹ có biết không?

Nhận Cơ đứng phắt người dậy, trừng to đôi mắt, hỏi thẳng ngay mặt Các Lâm:

- Sợ ta? Tại sao mi lại sợ ta? Chúng ta là mẹ con mà! Mẹ con phải có sự thông cảm tâm linh, nỗi khổ của ta, sự đau đớn của ta, đúng lý ra mi phải hiểu rõ hơn ai hết! Cho dù không hiểu rõ, mi cũng không nên nổi giảo cho giặc như thế chứ! Mi thiên về phía Tân Nguyệt như thế, vậy thì mi để ta ở chỗ nào đây?

Xuân Nhã cuống quýt xen vào, nàng muốn giải vây cho Các Lâm:

- Không phải, không phải! Xin mẹ đừng nên giận dữ nữa, tất cả đều tại con, đều do con mà ra! Tại vì con cứ kéo Các Lâm đi theo con đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, vì con suốt ngày rảnh rang quá, nên muốn đi chơi! Nếu như mẹ không thích như thế, thì từ đây về sau tụi con sẽ ít đi đến đó vậy!

Ngọn lửa giận dữ của Nhận Cơ lan rộng ra đến Xuân Nhã:

- Mi đừng nên nghĩ rằng mi cũng là một vì quận chúa, rồi

cùng với Tân Nguyệt cầu kết a tòng với nhau! Mi phải nhớ là dù sao mi cũng là con dâu của ta, đừng có lẫn lộn như thế...

Trái tim Các Lâm cảm thấy chua xót, nàng nhào tới chụp lấy Nhạn Cơ, lắc mạnh nàng, kêu lên một cách khẩn thiết và bi ai:

- Mẹ! Ngừng đi mẹ! Xin mẹ ngừng cuộc chiến tranh này đi!

- Những lời này, con đã muốn nói với mẹ từ lâu rồi, nhưng vẫn cứ đè nén mãi, xin mẹ hãy tha thứ cho cha và Tân Nguyệt đi! Những ngày tháng tràn đầy thù hận như thế này, mẹ sống không đủ sao? Tại sao không thử thử xem, sau khi tha thứ, sẽ có một cục diện như thế nào? Biết đâu chừng sẽ sáng sủa hơn lên!

Nhạn Cơ chụp lấy vạt áo của Các Lâm một cách thật kích động, nàng gầm lên giận dữ:

- Mi nói những lời nói đó có phải là của con người hay không? Ai đã dạy mi nói như thế? Ai đã bảo mi đến đây nói những lời như thế?

Các Lâm cũng la lên:

- Không có ai dạy con cả, đó là những lời nói phát xuất từ trái tim con!

Nhạn Cơ kêu lên một cách cực kỳ thống thiết:

- Những lời nói từ trái tim mi? Mi có còn "tim" hay không? Trái tim của mi đã bị chó ăn từ lâu rồi! Mi dám bảo ta tha thứ cho bọn họ, muốn ta cầu hòa với bọn họ? Như vậy chẳng khác nào tuyên bố với mọi người rằng ta chịu thua, ta đầu hàng, sau đó thì sao? Để cho địa vị của Tân Nguyệt vươn thẳng lên cao, đảng hoàng leo lên ngôi chễm chệ trên chiếc ghế cao hạng nhất, để cho ta ngoài việc mất chồng, còn phải mất đi cả địa vị, mất đi sự tôn nghiêm, có phải vậy không? Có phải vậy không?... Mi sợ những gì ta mất đi chưa đủ, nên còn muốn cho ta mất thêm nhiều hơn nữa, mi... mi là đồ phản nghịch, mi dám chà đạp mẹ của mi như thế à!

- Không phải con muốn cho mẹ phải chịu mất đi những gì mẹ có, con chỉ muốn tốt cho mẹ mà thôi! Con chỉ muốn cho mẹ khôi phục lại tình trạng như ngày xưa!...

Các Lâm vừa la, vừa đưa tay kéo Nhạn Cơ, lôi nàng sênh sệch về phía trước chiếc gương soi ở bàn trang điểm, nàng kêu lên đau đớn:

- ... Hãy tự nhìn mẹ mà xem, mẹ hãy tự nhìn mình xem! Người mẹ xinh đẹp, đoan trang, hiền thực, dịu dàng của con đâu rồi? Mẹ tự làm cho mẹ trở nên cái xác không hồn, thịt vàng da bủng, dùng phương pháp tự ngược đãi mình để tranh dành sự quan tâm, tranh dành sự thương hại, như

vậy là rất tự tôn hay sao?

Nhận Cơ vùng vẫy, như một con thú dữ:

- Câm miệng lại! Câm miệng lại! Đừng nên nói nữa!

Các Lâm càng lắc Nhận Cơ kịch liệt hơn:

- Con phải nói! Con phải nói! Mẹ đã trở thành một quái nhân với những ý nghĩ kỳ lạ, nói chuyện khắc nghiệt, hành vi quái đản, làm cho người ta không dám đến gần, thậm chí sợ hãi đến độ phải bỏ trốn, mẹ có biết như thế không? Trong một phút giận dữ, Nhận Cơ đưa tay lên, đánh "bốp" một cái vào ngay mặt Các Lâm.

Các Lâm ngưng miệng lại, đưa tay ôm lấy mặt, sững sờ nhìn Nhận Cơ, không tin ở những gì đã xảy ra cho mình, ánh mắt nàng chứa đầy sự kinh ngạc và đau đớn. Sau đó, nước mắt bắt đầu rơi lả chã xuống má, nàng buông Nhận Cơ ra, thân hình thối lui mãi về phía sau, miệng nàng lẩm bẩm nói, uất ức và đau thương:

- Không phải con phản bội mẹ, mà là mẹ cự tuyệt con, đẩy con ra, bây giờ, mẹ còn đánh con nữa! Mẹ... mẹ có bao giờ như thế đâu, con... không hề có người mẹ như thế, không bao giờ có một người mẹ như thế!

Nói xong, nàng quay người lại, chạy như bay ra ngoài.

Xuân Nhã đứng đó há hốc mồm kinh ngạc, nàng sợ đến độ hồn phi phách tán, đứng chết trân nơi đó, nàng không

biết mình nên làm gì cho phải.

Nhạ Cô đứng ở đó, suốt cả nửa buổi vẫn không nhúc nhích. Cam Châu tiến lên, cẩn thận, nhẹ nhàng dìu nàng đến bên giường, cho nàng ngồi xuống, nàng bị động làm theo Cam Châu, đôi con mắt nhìn trừng trừng vào một khoảng không vô định, ánh mắt trống rỗng đến kinh người. Một lúc thật lâu sau, nàng mới đột nhiên ngã nhào ra giường, khóc nức lên không thành tiếng. Tiếng khóc đó, như tiếng gào của một loại thú sắp tàn hơi, vắt cạn hết từng giọt máu ở tận cùng trái tim.

Xuân Nhã bị cái tình cảm mãnh liệt đó, làm cho kinh sợ đến độ không còn cả năng lực để suy nghĩ.

Buổi tối hôm đó, Xuân Nhã đem chuyện xảy ra lúc ban chiều, kể lại cho Dục Viễn nghe. Sắc mặt của Dục Viễn vô cùng khó coi, chàng nhìn Xuân Nhã, nói với nàng một cách lạnh lùng rằng:

- Tốt nhất là em nên khôn khéo một chút, đừng đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc nữa, nếu không, cái người bị đòn lần sau, sẽ là em đấy! Hiểu không?

Xuân Nhã không hiểu. Nàng không hiểu tại sao con người ta lại có những tình cảm phức tạp đến như thế, ở nhà nàng, cha nàng có tất cả bốn người thứ thiếp, mẹ nàng rất

an phận, nói rằng đàn ông đều là như thế, ở nhà đôi khi cũng có những chuyện ghen tương, cãi vả nhau, nhưng cũng kết thúc thật nhanh. Nàng thật sự không hiểu tại sao một mình Tân Nguyệt, lại có thể làm cho gia đình của Ngô Đạt Hải, xáo trộn đến nghiêng trời nghiêng đất như thế? Nàng hỏi Dục Viễn, Dục Viễn chỉ thở ra một hơi thật dài, không giải thích gì với nàng, mà chỉ một mình đi ra thư phòng ngồi luyện chữ. Bỏ mặc nàng ở đó, nghĩ tới nghĩ lui vẫn nghĩ không thông.

Sau đó, Các Lâm đến tìm nàng, hai con mắt sưng húp như hai hột trái đào.

Các Lâm nói một cách bi ai:

- Từ đây về sau, chúng ta không thể đi đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc nữa. Ít nhất, em không đi nữa, nếu có đi thì một mình chị đi vậy! Tuy nhiên, em khuyên chị cũng đừng nên đi là tốt hơn!

Xuân Nhã gật gật đầu, đôi mắt chứa đầy sự luyến tiếc và khổ sở. Nàng thấp giọng hỏi:

- Mẹ như thế nào rồi? Vẫn còn giận cô chăng?

Các Lâm lắc lắc đầu:

- Ban nãy mẹ mới đến phòng của em, vừa nói vừa khóc, kể lể hết nửa buổi trời, dù sao thì bà cũng là mẹ ruột của em mà! Em đau lòng lắm, cảm thấy sao mình bất hiếu quá,

sao mình lại làm cho mẹ đau lòng như thế... Vì vậy, cuối cùng rồi mẹ cũng khóc, em cũng khóc, cả hai mẹ con, cùng ôm nhau mà khóc thật lâu, thật lâu. Do đó, bây giờ em quyết định, em không làm cho mẹ đau lòng nữa!

Nàng nói mãi, nói mãi, nước mắt lại trào ra lai láng.

Xuân Nhã cảm thấy vừa đau lòng, vừa khó hiểu:

- Tại sao lại như vậy nhỉ? Sao mẹ không xem mọi chuyện nhẹ đi một chút nhỉ?

Các Lâm buột miệng hỏi:

- Nếu như có một ngày, Dục Viễn yêu một người con gái khác, chị có xem nhẹ được không? Chị có thể tiếp nhận được không?

Xuân Nhã cảm thấy hoang mang, mơ hồ. Nàng vẫn còn đang ở trong thời kỳ tân hôn trắng mặt, nàng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó.

- Em nghĩ, người và người đều không bao giờ giống nhau, vấn đề là ở chỗ, tình của mẹ em yêu cha em, có thể là quá sâu đậm! Không biết có khi nào, nhân loại của chúng ta, sẽ có một ngày, trở thành chế độ một chồng một vợ không nhỉ? Như vậy thì hẳn là thiên hạ sẽ thái bình!

Xuân Nhã nói một cách mơ màng:

- Nếu như thật sự là như thế, Tân Nguyệt phải làm sao bây giờ? Cha của cô gặp phải một cô gái như Tân Nguyệt,

thì ông phải làm sao đây?

Ừ nhỉ! Thiên hạ như thế, cũng không nhất định là sẽ được thái bình. Hoặc giả, có nhân loại, là sẽ không được thái bình đâu! Các Lâm không suy nghĩ được nữa, đầu nàng đau hết cỡ! Xuân Nhã cũng không suy nghĩ được nữa, trái tim nàng lộn xộn vô cùng!

Sau khi Các Lâm ra về, Xuân Nhã đến thư phòng xem Dục Viễn luyện chữ, Dục Viễn viết đầy lên mấy trang giấy trắng, hai câu thơ giống nhau:

- Vốn đem tim ngỏ cùng trăng sáng,
Nào biết trăng thanh chiếu vũng sâu!

Dục Viễn nhìn thấy Xuân Nhã đi vào, bèn đem tất cả những tờ giấy vò tròn lại, quăng vào sọt rác. Sắc mặt chàng nghiêm nghị, ánh mắt âm u.

Trên người chàng, trong tim chàng, đều hình như đè nặng một khối tâm sự gì vô hình, u uẩn. Trong giây phút đó, chàng cách nàng xa đến mấy! Không hề có chút gì giống như một chú rể mới với những tình cảm mật ngọt, nồng nàn! Xuân Nhã đứng đó, mơ hồ nghĩ ngợi, tâm trí nàng hơi có chút hoang mang. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, nàng thật sự không suy nghĩ gì được nữa hết!

xxxxxxx

Buổi trưa ngày hôm sau, Xuân Nhã đi một mình đến Vọng

Nguyệt Tiểu Trúc.

Tân Nguyệt cũng như ngày thường, lẹ làng đi lên phía trước, nàng kinh ngạc nhìn dáo dác chung quanh:

- Sao hôm nay đến trễ thế? Các Lâm đâu? Sao không cùng đến với cô?

Xuân Nhã nắm lấy bàn tay của Tân Nguyệt, trong mắt nàng, đong đầy lệ nóng. Tân Nguyệt lập tức biến hân sắc mặt:

- Xảy ra chuyện gì rồi, phải không?

Xuân Nhã gật gật đầu, chép miệng thở dài:

- Hôm qua mẹ nổi trận lôi đình, mắng cho tụi này hết một trận, em... em thật sự không hề ngờ rằng, tình bạn thân thiết của chúng ta, lại làm cho mẹ bức tức đến như thế... điều lôi thôi nhất là, Các Lâm đã nóng nảy đối chọi lại bà, nên bị đánh hết một bạt tay!

Tân Nguyệt nuốt vội vào một hơi thở dài nảo nuốt, trái tim nàng lập tức chìm xuống tận đáy vực sâu. Nàng biết rõ, những hoan lạc, vui cười của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc đã mất kể từ đây, cảnh đẹp không bao giờ còn nữa. Nghe Các Lâm bị đánh, nàng lại càng kinh hoàng hơn. Nàng mở to đôi mắt, hỏi:

- Hai mẹ con họ gây gổ nhau dữ lắm sao?

- Đúng vậy! Gây nhau dữ lắm, em chưa bao giờ thấy hai

mẹ con gây nhau giống như vậy, làm em sợ quá chừng!
Tuy nhiên, Các Lâm nói, bây giờ không có gì nữa rồi, chỉ có điều là, cô ấy không thể đến đây được nữa! Còn như em... e rằng từ đây về sau cũng không thể đến nữa đâu!
Tân Nguyệt cắn chặt đôi môi, miễn cưỡng gật gật đầu.
Ánh mặt trời trên gương mặt của nàng, biến mất toàn bộ.
Tròng mắt của Xuân Nhã, cũng lệ làng dâng lên một màn lệ mỏng:

- Xin lỗi chị! Em thật sự, thật sự rất thích chị! Những ngày tháng ở Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, cũng là những ngày tháng vui nhất trong cuộc đời của em. Mọi chuyện diễn biến ra đến như thế này, em... em thật sự khổ tâm vô cùng!
Nói mãi, nói mãi, nước mắt nàng không kiềm chế được, lăn dài lên má.

Tân Nguyệt thấy nàng khóc, lập tức lệ nóng cũng dâng đầy lên khóe mắt. Một tay nàng nắm chặt lấy bàn tay của Xuân Nhã, một tay kia cầm chiếc khăn tay lau lệ cho nàng.
Nàng nghẹn ngào nói:

- Đừng nói những lời xin lỗi với tôi, cô không có một chút lỗi nào hết. Đó là cái số của tôi, trời cao ban cho tôi Nô Đạt Hải, và lấy đi tất cả cơ duyên của tôi với những người khác, nỗi khổ vì cô độc, là cái số đã định sẵn cho tôi! Nhờ ở sự hiền lành và nhiệt tâm của cô, đã cho tôi có được

một khoảng thời gian vui vẻ bất ngờ, tôi phải thật sự chân thành cảm ơn cô mới đúng hơn!

- Tân Nguyệt!

Xuân Nhã kêu lên một tiếng, trong nhất thời, nỗi xúc động nghẹn ngào làm nàng không kiềm chế được, nàng gục đầu lên vai Tân Nguyệt, "òà" một tiếng khóc nức lên thật to.

Tân Nguyệt vừa kích động, vừa đau lòng, vừa lưu luyến, vừa khổ tâm... ôm lấy Xuân Nhã, nàng cũng khóc nức nở. Hai cô gái ôm nhau khóc hết một hồi lâu, Vân Na phải hết lời khuyên lơn, an ủi, hai người mới miễn cưỡng lau lệ ngừng khóc. Hai người nhìn nhau, hai đôi mắt cùng đầy lệ, cả hai cùng luyến tiếc không rời, thật là càng nhìn càng đau đớn, càng nhìn càng luyến lưu. Sau đó, Tân Nguyệt cúi đầu xuống, nàng đột nhiên nhìn thấy sợi dây chuyền trước ngực mình, bèn đưa tay tháo xuống, nói với Xuân Nhã rằng:

- Xuân Nhã, khoảng thời gian gần đây, cô đã tặng cho tôi rất nhiều quà, vật chất có, tinh thần cũng có, phong phú đến độ tôi không biết lấy gì để đền đáp lại, thế mà bây giờ lại trở nên tình trạng như thế này.

Từ đây về sau, chắc hẳn là chúng ta không có nhiều thời gian để gần gũi nhau nữa, tôi càng không biết phải làm sao để đền đáp lại tấm thịnh tình mà cô đã dành cho tôi! Vì

vậy, hãy để tôi đem sợi dây chuyền Tân Nguyệt này tặng cho cô vậy!

Xuân Nhã giật nảy mình, nàng vội vàng từ chối:

- Không không không! Sợi dây chuyền này, em thấy ngày nào chị cũng đeo bên mình, đủ thấy nó là vật quý báu biết mấy đối với chị, vậy thì làm sao em có thể nhận cho được!

- Cô nói rất đúng, nó quả thật là vật mà tôi quý báu nhất và coi trọng nhất, nó mang rất nhiều tình ý của rất nhiều người, và cũng liên quan đến rất nhiều tình cảm rất thâm sâu, đối với tôi mà nói, sợi dây chuyền này có một ý nghĩa rất trọng đại. Và cũng chính vì thế, tôi mới đem nó tặng cho cô. Vả lại, tôi có một cảm giác rất kỳ diệu, cảm thấy rằng sợi dây chuyền này phải thuộc về cô! Tôi đem vật mình yêu mến tặng cho người mình yêu mến, là đã làm một việc rất chính xác! Xin cô đừng nên từ chối!

Tân Nguyệt nói một cách vô cùng thành khẩn, Xuân Nhã cảm động vô vàn, nàng bèn để mặc cho Tân Nguyệt, đeo sợi dây chuyền lên cổ cho nàng.

QUYỀNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 14

Vào lúc hoàng hôn, Xuân Nhã cố ý thay chiếc áo màu đỏ tương tự như chiếc áo của Tân Nguyệt, chải kiểu búi tóc Phượng Vĩ mà Tân Nguyệt vẫn thường hay chải, cài thêm đôi trâm Phượng Vĩ mà Tân Nguyệt vẫn thường hay cài. Đôi Phượng Vĩ trâm đó màu xanh ngọc thúy, có một dãy hạt ngọc nhỏ xíu nằm rũ dài xuống, đông đưa đông đưa, trông thật đẹp mắt. Lúc đầu khi Xuân Nhã nhìn thấy Tân Nguyệt cài trên đầu, nàng cảm thấy thích vô cùng, bèn len lén đi đặt thợ làm một đôi giống y như thế. Rồi nàng lại đeo sợi dây chuyền Tân Nguyệt lên, nhìn vào kính, nàng tự cảm thấy, mình cũng đã có nét Tân Nguyệt lắm rồi.

Đợi đến khi Dục Viễn về nhà, hẳn là sẽ làm cho chàng giật nảy mình. Nàng nghĩ ngợi. Tại sao nàng lại cố ý làm cho giống Tân Nguyệt, tự nàng cũng không hiểu rõ lắm. Chủ

yếu là vì nàng quá tôn sùng Tân Nguyệt, quá yêu thích Tân Nguyệt. Thêm nữa, có lẽ là vì cũng có chút nghịch ngợm. Có thể, nàng còn định dùng trò chơi này, để làm nhạt đi nỗi buồn phiền vì phải chia tay với Tân Nguyệt! Tóm lại, nàng đã sửa soạn cho mình thành Tân Nguyệt, ngay cả hình dạng của đôi chân mày, nàng cũng vẽ theo hình dạng đôi chân mày của Tân Nguyệt. Màu của môi son, cũng là màu Tân Nguyệt thường dùng. Sau đó, nàng ngồi ngay ngắn ở đó, đợi Dục Viễn trở về.

Xuân Nhã định làm cho Dục Viễn giật mình, nàng quả thật đã đạt được mục đích. Thế nhưng, nàng không biết rằng hậu quả của sự bất chước này, lại nghiêm trọng đến như vậy! Nếu như nàng biết trước được như thế, e rằng có đánh chết nàng, nàng cũng không bao giờ bất chước Tân Nguyệt!

Khi Dục Viễn về đến nhà, dưới ánh sáng mờ lung của màn đêm sắp đến, khi vừa nhìn thấy Xuân Nhã, trái tim chàng đã đánh thót một cái, suýt chút đã nhảy ra khỏi ngoài cổ họng. Chàng đứng chết trân ở đó, không dám tin ở đôi mắt của mình, miệng chàng thì thảo, lẩm bầm, lắp bắp kêu lên:

- Tân Nguyệt? Tân Nguyệt?...

Xuân Nhã cố ý cúi thấp đầu xuống, Dục Viễn chỉ nhìn thấy

dây hạt ngọc nhỏ trên đôi trâm Phượng Vĩ đông đưa, đông đưa, cùng sợi dây chuyền Tân Nguyệt lấp lánh trước ngực nàng. Đột nhiên chàng cảm thấy một thoáng choáng váng, hơi thở chàng trở nên nặng nề, gấp rút. Chàng có thể nghe được nhịp đập của chính trái tim mình. Lòng bàn tay chàng mướt mồ hôi lạnh, cả người chàng lập tức bị chìm vào trong một trạng thái căng thẳng và rối loạn mà chàng chưa hề trải qua bao giờ. Vì, nàng ngồi yên lặng ở đó, cúi thấp đầu xuống, đôi bàn tay mân mê chiếc khăn tay nhỏ, như thể muốn nói nhưng lại thôi... không! Trái tim chàng đột nhiên phát ra một tiếng kêu cuồng dại: đây không phải là Tân Nguyệt!

Tân Nguyệt với tư thế như thế này, chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của chàng mà thôi! Thế nhưng, cho dù trong lòng chàng kêu lên điên cuồng như thế, miệng chàng lại phát ra những âm thanh sợ sệt, rụt rè:

- Tân Nguyệt? Tại sao cô lại ở đây?

Xuân Nhã đột nhiên ngẩng đầu lên, cười phá ra. Nàng nói:

- Ha ha! Em đã gạt được anh! Em là Xuân Nhã đây mà!

Dực Viễn chấn động bàng hoàng, đôi con mắt chàng trợn ngược. Thần trí chàng quay cuồng, chàng lắp bắp hỏi:

- Cô... cô là Xuân Nhã?

- Đúng vậy!...

Nàng trả lời thật vui vẻ, đứng thẳng lên, nàng quay người một vòng trước mặt Dục Viễn, hỏi một cách vô tư, không che dấu:

- ... Trông em giống Tân Nguyệt không? Giống không?

Trong thoáng chốc đó, đột nhiên Dục Viễn có cái cảm giác mình bị dối gạt, bị điều cốt, trong cái cảm giác đó, còn chen lẫn cả sự thất vọng và mất mát cực kỳ to lớn. Giống như bị một vật gì thật nặng, bổ mạnh xuống đầu, chàng cảm thấy đầu hoa mắt váng, gần như không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc gì nữa hết! Sau đó, chàng bị một cảm giác phản nộ bao trùm lấy cả người, không thể kiềm chế được.

Chàng gầm lên thật to với Xuân Nhã:

- Ai bảo cô trang điểm giống như thế này đây? Ai bảo cô mạo nhận Tân Nguyệt?

Xuân Nhã sợ hãi đến kinh hoàng, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Dục Viễn dữ dằn và hung hăng đến như thế, nàng hoảng sợ đến độ tay chân thừa thãi, không biết phải làm sao!

- Đây... đây... đây là em... em...

Vì quá căng thẳng, nàng líu cả lưỡi lại. Dục Viễn nạt đến tận mặt nàng:

- Ai cho cô bộ quần áo này? Ai cho cô đôi trâm cài này? Ai

cho cô sợi dây chuyền này?... Có phải là Tân Nguyệt không? Phải không? Phải không? Cô ấy muốn cô làm ra cho giống như thế? Phải không?

Xuân Nhã sợ đến khóc nức lên:

- Không phải! Không phải! Đó là do tự em làm lấy, chỉ tại vì em muốn giống cho vui...

Dục Viễn lại gầm lên, ngắt ngang lời nàng một cách hung hăng:

- Giống cho vui?... Cô điên rồi! Cái này có gì vui mà giống? Người khác sao cô không bắt chước, mà lại đi bắt chước Tân Nguyệt?...

Chàng nắm lấy phần áo trước ngực nàng, lắc cho nàng một trận kinh thiên động địa:

- ... Cô là một người ngu ngốc, không biết gì hết! Cái này có gì mà vui? Cô nói cho tôi nghe? Nói cho tôi nghe...

Xuân Nhã vừa khóc vừa kêu:

- Bây giờ em biết là không có gì vui rồi, không có gì vui rồi!

- Từ đâu mà cô có sợi dây chuyền này? Nói mau!

- Sợi dây chuyền là của Tân Nguyệt tặng cho em! Quần áo là của em, đôi trâm cài tóc là do em đặt làm...

Chàng giận dữ mắng lên:

- Tân Nguyệt cho cô sợi dây chuyền này? Nói bậy! Làm sao Tân Nguyệt lại có thể cho cô sợi dây chuyền này?

Làm sao cô ấy lại có thể cho cô sợi dây chuyền này...

Xuân Nhã vừa khóc vừa nói:

- Thật mà! Thật mà! Chị ấy nói sợi dây chuyền này là vật quý báu nhất đời của chị ấy, nhưng chị ấy bằng lòng tặng cho em, em cũng biết là không được ồ ồ lắm, nhưng chị ấy nhất định cho em, nên em đành phải nhận lấy... em và Tân Nguyệt, cứ tặng đồ qua lại cho nhau, là chuyện rất thường, tại sao anh lại nổi giận đến như vậy!

Đôi con mắt của Dục Viễn, trợn ngược lên nhìn trừng trừng vào sợi dây chuyền, miếng ngọc ở giữa hình trăng lưỡi liềm, cùng những mảnh trăng lưỡi liềm nho nhỏ treo đầy trên đó... đúng vậy, đây là sợi dây chuyền độc nhất vô nhị của Tân Nguyệt! Bỗng dưng, trong lòng chàng dâng lên một nỗi đau như bị ai vò xé, chàng lại càng thêm cuồng nộ.

- Cô tháo ra cho tôi! Tháo ra cho tôi!

Chàng gào lên, đưa tay ra định tháo sợi dây chuyền, trong lúc dần co, sợi dây chuyền móc vào đầu tóc của Xuân Nhã. Xuân Nhã vừa đau vừa sợ, nàng vừa khóc vừa kêu lên:

- Anh làm đau em... tại sao anh lại hung hăng đến như thế này vậy?

- Tôi làm đau cô thì đã sao? Ai bảo cô làm cho tôi nổi giận

đến như vậy? Ở nhà này có biết bao nhiêu người sao cô không bắt chước? Cô có thể bắt chước mẹ, có thể bắt chước Các Lâm, thậm chí có thể bắt chước Cam Châu, bắt chước Nghiên Nhi, bắt chước vú Tô... nhưng cô không được bắt chước Tân Nguyệt! Tôi không cho! Tôi không cho! Tôi không cho! Tôi không cho...

Xuân Nhã khóc nức lên, hơi thở nàng gần như không tiếp liền được với nhau, nàng gật đầu lia lịa:

- Em biết rồi, biết rồi... từ đây về sau em không bao giờ còn dám làm như thế nữa! Em không dám bắt... bắt... chước ai hết!

Cuối cùng Dục Viễn cũng lột được sợi dây chuyền, đôi mắt chàng đỏ ngầu, nhìn trân trối vào sợi dây chuyền trên tay mình. Nỗi hận tràn lan khắp cùng cơ thể chàng, chứa đầy cả trái tim chàng, đông đầy nguyên cả người chàng!

- Á...

Chàng phát ra một tiếng kêu cuồng nộ, như thể cả người chàng tụ tập một luồng dung nham của hỏa diệm sơn, không thể không phun hết ra ngoài.

Chàng nắm chặt sợi dây chuyền, quay đầu xông ra khỏi phòng, chạy một mạch đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc.

xxxxxxx

Như một con bò đầu bị chọc giận, Dục Viễn hung hăng

đẩy bật cánh cổng ra vào của Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, xông thẳng một hơi vào phòng khách. Nô Đạt Hải chưa về đến nhà, Tân Nguyệt và Vân Na đang lui cui đo người cho Khắc Thiện, để may quần áo mới cho thằng bé, vì lúc gần đây nó đã cao lên rất nhiều. Nhìn thấy Dục Viễn xông vào với một tư thế giận dữ, cả ba người đều giật nảy mình kinh hoảng. Chưa kịp có phản ứng gì, Dục Viễn đã xông thẳng đến trước mặt Tân Nguyệt, bàn tay chàng dùng sức đưa ra phía trước, trên những ngón tay chàng là sợi dây chuyền Tân Nguyệt. Chàng cắn chặt răng, nhìn trừng trừng vào nàng:

- Cô tặng cái này cho Xuân Nhã phải không? Cô làm như thế là có nghĩa gì? Tại sao cô lại đem nó tặng cho Xuân Nhã?

Tân Nguyệt bị thái độ hung hăng của Dục Viễn làm cho hoảng sợ, nàng kinh hoàng mở to đôi mắt:

- Tại sao anh lại hỏi tôi như thế? Tôi... tôi không có ác ý đâu! Tôi chỉ muốn biểu lộ một chút lòng yêu mến của tôi thôi mà!

Dục Viễn gầm lên như một con thú bị thương:

- Lòng yêu mến? Cô không hề có chút lòng gì nên mới có thể đem sợi dây chuyền này tặng cho người khác như thế, nếu như giữa cô và tôi, còn có chút gì có thể gọi là tốt đẹp,

họa chẳng chỉ còn lại sợi dây chuyền này mà thôi! Nó còn đại diện cho một khoảng thời gian chân thành, thuần khiết và đáng ghi nhớ nhất, thế mà cô lại đem nó tặng cho người khác, ngay cả một chút kỷ niệm đó mà cô cũng đem nó xóa bỏ đi, cô không cảm thấy là cô hơi quá tàn nhẫn hay sao?

Tân Nguyệt thật sự kinh hoàng quá đỗi, cho đến bây giờ, nàng mới biết mối tình của Dục Viễn cho mình thâm sâu đến như thế! Nàng đơ miệng cứng lưỡi, trong nhất thời, không trả lời được thành tiếng. Giọng nói hận thù, hằn học của Dục Viễn vẫn tiếp tục vang lên:

- Tôi biết là cô không hề xem tôi ra gì, bây giờ sau bao nhiêu chuyện không vui đã xảy ra, cô thậm chí còn ghét tôi hơn nữa, hận thù tôi hơn nữa, như vậy, cô có thể đem sợi dây chuyền này bỏ đi, giống như cô đã vứt bỏ tôi như vứt bỏ một món đồ chơi thừa thải!...

Chàng để sợi dây chuyền lên bàn nghe đánh "bộp" một tiếng, lớn tiếng ra lệnh rằng:

- ... Bây giờ cô hãy làm như thế, cô vứt ròi nó đi, cô vứt nó đi, cô chặt nó thành từng khúc đi, cô hủy diệt nó đi... cô muốn làm như thế nào cũng được, chứ đừng để nó xuất hiện trước ngực của một người đàn bà khác!

Khắc Thiện bị sự hung hăng của Dục Viễn làm cho sợ hãi

đến mặt mày trắng bệch. Thằng bé rút vào lòng Vân Na, kinh hoảng kêu lên:

- Sợi dây chuyền này là của chúng ta mua mà! Tại sao lại bứt rời nó, vứt bỏ nó làm gì...

Vân Na cũng lập tức tiếp lời:

- Đúng vậy! Công tử, cậu đừng nên quên rằng, sợi dây chuyền này không phải là của cậu tặng cho quận chúa, mà là của Khắc Thiện tặng cho quận chúa kia mà! Quận chúa muốn tặng cho ai thì tặng chứ, cậu lớn tiếng với cô ấy như thế, thật là có hơi quá đáng đấy!

Tân Nguyệt vội vàng kéo Vân Na và Khắc Thiện ra khỏi phòng:

- Vân Na, em hãy trông chừng Khắc Thiện hộ ta, đừng nên xen vào chuyện này! Ở đây, ta có thể ứng phó nổi, để ta nói chuyện đàng hoàng với anh ấy! Hai người đi đi, đi đi! Đẩy Vân Na và Khắc Thiện đi rồi, Tân Nguyệt tiến thẳng về phía trước, giải thích với Khắc Thiện một cách cuống quýt rằng:

- Xin anh đừng nên nóng giận đến như thế, sợi dây chuyền là vật mà tôi vô cùng trân trọng, quý báu, tuyệt đối không thể nào tự dụng mà vứt bỏ đi, tôi đem nó tặng cho Xuân Nhã, đó quả thật là vì lòng chân thành yêu mến cô ấy, tôi thật sự không hề nghĩ rằng điều đó lại làm cho anh

nổi giận!

- Cô cũng không nghĩ ra rằng cô ấy lại đi chọn chiếc áo màu đỏ giống hệt như áo của cô, đặt làm đôi trâm cài tóc giống y như của cô, chải cùng một kiểu tóc giống như của cô, rồi đeo thêm sợi dây chuyền này lên, trở thành một Tân Nguyệt thứ hai! Cô cũng không hề nghĩ ra rằng, khi tôi bãi châu về nhà, người ra đón tiếp tôi, lại là một Tân Nguyệt giả! Cô có biết rằng tôi có cảm tưởng gì không? Cô bảo tôi phải làm như thế nào? Tôi đã khổ sở đè nén, cố gắng che đậy, tôi đã muốn quên đi, muốn được giải thoát ra khỏi mọi việc một cách khổ sở đến như thế, rút cuộc cái người cùng tôi chung sống ngày đêm, cùng tôi đầu ấp tay gối, lại đi giả dạng cho trở thành giống hệt như cô... cả hai người, cố ý liên kết với nhau, làm cho tôi điên lên phải không?

Tân Nguyệt kinh ngạc vô hạn:

- Thật như thế sao? Tôi thật sự không hề biết sẽ xảy ra chuyện như thế!

- Cô ấy suốt ngày ở đây chơi với cô đến độ quên về, lật rương lật tủ ra, tìm cho được món này món kia đem tặng cho cô, làm vui lòng cô, suốt ngày cứ kể Tân Nguyệt thế này, Tân Nguyệt thế kia... gần như tôn thờ cô như một thần tượng! Sự bỏ đi đến núi Vu Sơn vì tình của cô, đối

với cô ấy, giống như một phiên tiểu thuyết truyền kỳ, vậy mà cô không biết là cô đã tạo được một ảnh hưởng to lớn đối với cô ấy như thế nào sao? Tôi, mỗi ngày mỗi ngày, phải chịu đựng, phải nghe cô ấy nói này, nói nọ, vẫn chưa đủ hay sao? Tôi tránh cũng tránh không khỏi, trốn cũng trốn không thoát cái bóng âm u của cô, bao nhiêu đó chưa đủ hay sao? Cô lại còn để cho cô ấy bắt chước, sửa soạn cho giống y như cô để làm cho tôi điên tiết lên! Nhắc nhở cho tôi sự thất bại của mình...

Tân Nguyệt cuồng cuồng kêu lên:

- Không, không, không! Tôi không hề có ý như thế! Tôi chỉ nghĩ rằng mình rất vui, vì cô ấy chịu làm bạn với tôi, tôi cảm thấy mình đã được một vinh hạnh! Làm sao tôi lại muốn làm cho anh điên tiết lên được chứ? Tôi lúc nào cũng dè dặt, sợ hãi, lo rằng mọi người vẫn còn giận tôi, tôi không biết phải làm sao để mọi người đều vui vẻ với tôi, tôi xin thề rằng, lúc nào tôi cũng ở trong tâm trạng như thế, làm sao tôi lại muốn làm cho anh điên lên được chứ...

Dục Viễn hét toáng lên:

- Tôi không muốn nghe! Nếu như cô đã từng có nghĩ đến tôi, thì cô phải tìm cách tránh Xuân Nhã cho thật xa! Sự đau khổ tiềm ẩn trong tim tôi, cô ấy không hiểu, chẳng lẽ cô cũng không hiểu hay sao? Hay là cô bất cần biết đến

nó, hay là cô rất thích thú nhìn thấy tôi chịu khổ, chịu nạn...

Tân Nguyệt hoảng sợ, bị ai nhìn Dục Viễn:

- Không... không phải như thế, thật sự không phải như thế mà... tôi ngỡ rằng, Xuân Nhã đã trị lành vết thương lòng của anh...

Dục Viễn lại càng kêu lên cuồn cuộn hơn nữa:

- Hừ!... Đừng nên nói với tôi những lời quỷ quái như thế!

Đối với sự đau khổ của người khác, cô đã không hay không biết như vậy, thì ít ra, cô cũng phải biết rằng, sợi dây chuyền Tân Nguyệt này, đã trở thành như một dấu hiệu của riêng cô, nguyên cả một tướng quân phủ đều biết rõ lai lịch của nó, câu chuyện của nó, thế mà bây giờ, Xuân Nhã lại đeo nó đi khắp mọi nơi, nhắc nhở cho mọi người nhớ đến sự thất bại của tôi, nhắc cho mọi người nhớ những chuyện đã xảy ra trong gia tộc này, cô để cho Xuân Nhã trở thành một trò cười cho mọi người, làm cho tôi không còn chỗ để dung thân, cô có biết hay không? Tân Nguyệt lắc đầu lia lịa, càng nghe càng kinh hoàng thất sắc, càng nghe càng hoảng hốt đau lòng, nàng... có miệng mà không nói nên lời biện bạch. Nước mắt lập tức trào dâng, nàng kêu lên đau khổ:

- Dục Viễn, anh thật là... muốn kết tội, nên nói gì cũng

được!

- Tôi muốn kết tội... được, được, đúng là tôi muốn kết tội!...

Chàng chụp sợi dây chuyền từ trên bàn lên, nhét ngay vào tay nàng:

- ... Cô chặt nó đi cho tôi, cô vứt nó đi cho tôi! Cô chặt đi, vứt đi...

Tân Nguyệt cầm lấy sợi dây chuyền, quay người bỏ chạy:

- Không, không! Đây là vật tôi yêu quý nhất, tại sao tôi lại phải hủy hoại nó đi! Anh không hiểu được ý nghĩa sâu xa của tôi khi tặng nó cho Xuân Nhã, thì tôi lấy lại vậy! Tôi không hủy nó đâu! Tôi không vứt rời nó đâu... không bao giờ...

Dực Viễn lúc này, đã mất đi lý trí, chàng bước thật nhanh lên phía trên, đưa tay chụp ngay lấy cánh tay của Tân Nguyệt, lắc nàng như điên như cuồng, miệng la lên thật to:

- Hủy nó đi! Hủy nó đi! Hủy nó đi...

Tân Nguyệt vừa khóc vừa kêu:

- Không, không, không... tôi không muốn!... Buông tôi ra! Buông tôi ra...

Sự đại náo này, đã làm kinh động đến Vân Na, Khắc Thiện, Nghiên Nhi và bọn a hoàn trong Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, Vân Na vừa nhìn thấy tình hình như thế, đã vội vã nhào tới cứu Tân Nguyệt, một mặt miệng nàng kêu Nghiên

Nhi thật khẩn cấp:

- Mau đi mời lão phu nhân, mời tiểu thư, mời quận chúa Xuân Nhã... tìm được ai thì cứ mời người đó, cứ mời hết tất cả đến đây là được rồi!

Nghiên Nhi phóng đi như bay.

Vân Na nhào về phía Tân Nguyệt, chụp lấy cánh tay nàng, định cứu nàng ra khỏi bàn tay của Dục Viễn, nàng một mặt nhìn Dục Viễn kêu to lên:

- Công tử! Xin cậu buông quận chúa ra đi! Xin cậu đừng nên để mất mặt như thế! Cậu phải bình tĩnh một chút...

- Ta không muốn bình tĩnh! Ta cũng không sợ mất mặt, từ lâu ta đã không còn gì để mất nữa rồi! Người rút khỏi nơi đây cho ta!

Bàn tay của Dục Viễn, vẫn còn nắm lấy cánh tay của Tân Nguyệt thật chặt, chàng dơ chân lên, đá thốc về hướng Vân Na một cái, Vân Na kêu lên một tiếng đau đớn, nguyên cả người nàng bay thẳng ra ngoài, thân hình chạm vào chân bàn, hất nhào chiếc bàn ngã lăn quay. Trên bàn, nào chung trà, bình trà, nào sách sách vở vở, nào lư hương bình hoa, toàn bộ đổ nhào xuống đất, phát lên tiếng kêu leng keng lộp bộp, bể nát tan tành, mảnh vụn văng tứ tán trên mặt đất.

Ngay đúng lúc đó, Nô Đạt Hải đã từ bên ngoài về đến nhà.

Từ ngoài cổng, chàng đã nghe tiếng ồn ào huyền náo bên trong, hình như là tiếng của Dục Viễn đang gầm hét, chàng giật nảy mình kinh hãi. Đợi đến khi xông vào tới phòng khách, nhìn thấy tình hình như thế, chàng gần như không thể tin vào đôi mắt của mình, chàng lập tức biến hắc sắc mặt, hét toáng lên thật to:

- Dục Viễn! Mi đang làm gì thế? Mi muốn làm phản hử? Mau mau buông Tân Nguyệt ra...

Vừa nói, chàng vừa đưa ngay tay ra chụp lấy vai áo của Dục Viễn.

Dục Viễn nhìn thấy Nô Đạt Hải, cũng giật nảy mình kinh hoảng, bàn tay nắm lấy Tân Nguyệt hơi buông lơi ra, Tân Nguyệt nhân cơ hội đó, co chân chạy nhanh.

Dục Viễn nhìn thấy Tân Nguyệt chạy đi, chàng cũng co chân rượt theo. Nô Đạt Hải lúc này, đã tức giận đến độ xám xịt mặt mày. Chàng nhào tới, cung tay đâm mạnh vào cầm Dục Viễn một cái như trời giáng. Dục Viễn thụt lùi lại liên tiếp mấy bước, chưa kịp đứng vững, Nô Đạt Hải đã nhào cả người đến, chụp lấy Dục Viễn tay đánh chân đá. Miệng chàng mắng lên giận dữ:

- Mi là đồ nghịch tử, mới dám đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc để làm loạn làm dữ như thế này, Tân Nguyệt là di nương của mi, thế mà mi không biết lịch sự, không biết tôn trọng,

mi có còn coi ta ra gì nữa! Mi là... đồ khốn nạn, đồ súc sinh!

Dực Viễn bị Ngô Đạt Hải đấm đá loạn xạ một chập, đánh đến mũi bầm mặt tím, chàng không có chỗ né tránh, đột nhiên, chàng vùng người lên, dùng hết sức mạnh cả người, vung tay hét toáng lên:

- Á...

Nô Đạt Hải hoàn toàn không ngờ Dực Viễn lại dùng sức kháng cự lại, chàng bị cái vung tay đó chấn động đến loạng choạng lùi lại mấy bước, suýt chút đã ngã bổ nhào xuống đất. Sau khi đứng vững lại, Ngô Đạt Hải trừng mắt nhìn Dực Viễn, vừa kinh ngạc, vừa giận dữ nói rằng:

- Mi... mi dám đánh lại ta?

Dực Viễn không còn chịu đựng được nữa, chàng hét lên cuồng nộ:

- Tôi chịu đựng bao nhiêu đó đủ rồi! Chỉ tại vì ông là ông già, còn tôi là con, nên ông cứ vĩnh viễn cười trên đầu tôi, cho dù ông là một người không có tinh thần trách nhiệm, bạc tình bạc nghĩa, ích kỷ tư lợi, không phân biệt trắng đen, ông còn khốn nạn hơn tôi gấp trăm gấp ngàn lần! Thế mà chỉ vì ông là ông già, nên có thể lớn tiếng la lối với tôi như thế...

- Hồn láo!

Nô Đạt Hải lại vung tay đâm thẳng vào cằm Dực Viễn một cái.

- Ông xem! Ông vẫn còn dùng địa vị một người cha để trấn áp tôi! Thế nào gọi là hỗn láo ? Ông nói thử nghe coi! Chỉ có ông mới có quyền nạt nộ tôi, tôi không thể lớn tiếng với ông chẳng? Ông nạt nộ, lớn tiếng với tôi là chuyện đương nhiên, tôi lớn tiếng với ông là hỗn hào chẳng? Ông tới đây, tới đây... hôm nay ông có giỏi, thì hãy quên đi ông là ông già của tôi, tôi là con của ông, chúng ta hãy dùng tư cách hai người đàn ông độ sức với nhau xem sao, tôi đã muốn trả đũa lại ông từ lâu rồi, tôi đã muốn đánh nhau với ông từ lâu rồi!

Chàng cung tay thủ thế, đứng ở tư thế chuẩn bị đánh nhau.

Nô Đạt Hải giận đến muốn nổ tung cả người lên:

- Đánh thì đánh! Chẳng lẽ ta lại sợ mi hay sao?

Thế là, hai cha con, thật sự xáp vào, đánh nhau kịch liệt.

Tân Nguyệt đứng một bên, cuống quýt đến độ nước mắt tuông rơi như mưa đổ, nàng kêu to lên cuống cuống:

- Đừng mà đừng mà! Nô Đạt Hải, anh đừng làm vậy! Anh hỏi cho rõ mọi chuyện rồi hãy nổi giận mà! Dực Viễn nào có làm gì đâu... chỉ tại vì em... tại vì em... Dực Viễn, Dực Viễn! Anh dừng tay lại đi! Ông ấy dù sao cũng là cha của

anh mà...

Hai người đàn ông trong cơn giận dữ, nào có ai chịu nghe lời nàng nói, họ cứ tiếp tục quyền qua cước lại, càng đánh càng dữ dội, bàn ghế trong phòng, chai lọ hủ tách, đều bị bể văng đầy sàn đầy đất. Vì trong phòng không đủ chỗ, cả hai đều không hện mà cùng nhảy ra ngoài sân, tiếp tục quần nhau. Nô Đạt Hải thấy Dục Viễn đánh như thể liều mạng sống chết với chàng, trong lòng càng lúc càng tức giận, cánh tay đưa ra một quyền thật mạnh, khoe miệng của Dục Viễn lập tức rỉ ra một dòng máu. Dục Viễn dùng cánh tay quệt ngang miệng, nhìn thấy vết máu, chàng càng thêm giận đến điên cuồng. Chàng gầm to lên một tiếng, đưa thẳng chân ra đá mạnh vào ngực Nô Đạt Hải, sức mạnh đến nỗi làm cho cả người Nô Đạt Hải văng thẳng ra ngoài. Tân Nguyệt, Vân Na, Khắc Thiện và bọn a hoàn, nô bộc trong nhà, kẻ thì rú lên kinh hoảng, người thì hét lên cuồng cuồng, náo loạn hẳn lên.

Đúng lúc đó, lão phu nhân, Nhạn Cơ, Các Lâm, Xuân Nhã, A Sơn, Mãng Cổ Thái, Cam Châu, vú Tô, tổng quản Ba Đồ, Nghiên Nhi... cùng bọn a hoàn, gia đình của nhà bên đó, rầm rộ kéo vào đến nơi. Mọi người nhìn thấy tình hình như thế, đều kinh ngạc đến độ trừng mắt trợn mày. Sau

đó, lão phu nhân dậm chân kêu trời:

- Trời ạ! Sao lại có thể xảy ra chuyện hoang đường đến như thế này? Sao lại xảy ra chuyện đến nông nỗi này? Thật là không giống ai hết! Cha và con đánh lộn với nhau, cả cuộc đời ta chưa bao giờ nghe nói đến, chưa bao giờ được biết đến, chúng bây... chúng bây... khặc! Khặc! Khặc... Chúng bây còn không chịu dừng lại cho ta! Dừng lại! Khặc... khặc...

Lão phu nhân cuống quýt lên, bà bắt đầu ho lên một cách kịch liệt.

Các Lâm cũng kêu lên thật to:

- Cha ơi! Dực Viễn ơi! Xin đừng đánh nhau nữa mà!...

Xuân Nhã sợ quá khóc thét lên:

- Dực Viễn! Dực Viễn! Tại sao lại như thế này? Anh làm sao vậy?

Tân Nguyệt cũng vừa khóc vừa kêu:

- Dừng tay lại! Dừng tay lại đi! Cứ tiếp tục đánh mãi, cả hai người đều sẽ bị thương nặng, Nô Đạt Hải, van anh, xin anh đừng nên đánh nữa mà...

Trong lúc mọi người vẫn còn người này một câu, người kia một tiếng, kêu lên rùm trời như thế, Nô Đạt Hải và Dực Viễn vẫn tiếp tục đánh nhau kịch liệt, hai người càng đánh càng căt tiết, càng đánh càng nặng tay. Nô Đạt Hải hơi bị

phân tâm, bị Dục Viễn dùng thế chân quẹt nhanh sang, chàng đứng không vững té nhào xuống đất. Dục Viễn lập tức nhào cả người tới, hai người bắt đầu quấn vào nhau đánh ầm ầm. Lão phu nhân giận đến độ suýt ngất đi, bà vươn gân cổ lên kêu to:

- A Sơn, Mãng Cổ Thái, bọn người đứng đó nhìn làm gì? Sao còn không chịu kéo chúng nó ra cho ta! Mau đi! Mau lên!...

Mãng Cổ Thái, A Sơn, Ba Đồ và một số tráng đinh lực lưỡng, lập tức nhào lên, kẻ thì ôm chân, kẻ thì ôm tay, kẻ thì ôm cổ, kéo hai người ra khỏi nhau tức khắc. Mãng Cổ Thái và A Sơn giữ Nô Đạt Hải, Ba Đồ và mấy tên gia đình ghì chặt lấy Dục Viễn. Trông cả hai người đều vô cùng thiếu nảo, khóe miệng của Dục Viễn bị rách, máu cứ chảy mãi xuống. Bên chân mày trái của Nô Đạt Hải bị quẹt một đường dài, nửa bên mặt sưng húp lên. Còn như trên người chàng, không biết có bao nhiêu vết thương. Hai người bị kéo ra khỏi nhau thật xa, thế mà vẫn còn nhe nanh múa vuốt, trừng mắt trợn mày với đối phương. Xuân Nhã lập tức chạy đến trước mặt Dục Viễn, dùng chiếc khăn tay nho nhỏ lau đi dòng máu bên khóe miệng chàng, nước mắt từ trong đôi mắt to của nàng cứ rơi liên tiếp xuống:

- Xem anh làm ra đến nông nỗi này, rồi làm sao bây giờ?

Sáng mai làm sao đi châu triều đây?

- Có bị thương ở đâu không?...

Lão phu nhân quay đầu lại hỏi Dực Viễn, nhưng cũng không quên quay sang nhìn nhìn Nô Đạt Hải:

- ... Còn con thì sao? Ta xem, Ba Đồ, người mau đi đến giáo trường mời Lỗ đại phu đến đây, xem xét cẩn thận cho hai cha con chúng mới được!

Nô Đạt Hải vung tay:

- Không cần! Con không sao hết!

Chàng vung ra khỏi sự dìu đỡ của A Sơn và Mãng Cổ Thái, định tự mình đi vào nhà trong, bước chân của chàng, không che dấu được sự loạng choạng hết vài bước. Tân Nguyệt lập tức bước lên trên, đỡ lấy chàng. Trên tay nàng, vẫn còn nắm chặt lấy sợi dây chuyền Tân Nguyệt đã gây ra tai họa.

Lão phu nhân nói cho qua chuyện:

- Được rồi! Được rồi! Cả hai người đều về phòng xem xét lại cẩn thận cho ta, cần mời thầy thuốc thì cứ mời thầy thuốc, không được nhịn miệng không nói đấy nhé! Nhận Cơ! Xuân Nhã! Chúng ta dẫn Dực Viễn về đi! Tân Nguyệt! Nô Đạt Hải giao cho con đấy nhé!

Tân Nguyệt vội vã gật đầu liên tục.

Lão phu nhân lại nói:

- Vú Tô! Bảo tất cả mọi người tan hàng đi, phận sự của ai người nấy cứ lo làm!

Thế là, lão phu nhân, Các Lâm, Xuân Nhã và Nhạn Cơ, đều lo diu đỡ Dực Viễn về phòng. Nhạn Cơ từ đầu đến cuối không mở miệng nói một lời, chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng, nhìn Nô Đạt Hải và Tân Nguyệt một cách hận thù. Lúc này, cả một đoàn người đều đi ngang Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải, khi đi ngang qua hai người, Nhạn Cơ mới lạnh lùng phán cho Tân Nguyệt hai chữ:

- Họa thủy!

(Chú thích của người dịch: Hai chữ này lấy từ câu "Hồng nhan họa thủy", ý nói người con gái có nhan sắc là đầu dây mối nhợ cho mọi tai họa)

Tân Nguyệt chấn động bàng hoàng, cả người nàng run lên như cầy sấy. Nô Đạt Hải cảm nhận được sự run rẩy của nàng, chàng cũng bất giác run người lên. Hai người cùng đưa mắt nhìn nhau, và đều cùng trong cái nhìn của nhau, cảm nhận được nỗi đau buốt tận cùng của đối phương. Nỗi đau buốt đó to lớn quá, hình như làm cho cả hai đều cùng không chịu đựng nổi.

xxxxxxx

Tướng quân phủ buổi tối hôm đó, bị bao phủ bởi một

không khí âm u, lạnh lẽo. Bất luận trong phòng Nhạn Cơ, phòng Dục Viễn hay Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, đều chứa đầy một không khí nghiêm trọng và bi thương.

Dục Viễn nằm trên giường của chàng, vô cùng bức bối chịu đựng hết lão phu nhân, Nhạn Cơ, Các Lâm và Xuân Nhã luân phiên nhau xem xét và trị liệu vết thương cho chàng, lão phu nhân sau khi biết được chàng chỉ bị vài vết thương ngoài da, bèn không nhin được, bắt đầu mắng chàng:

- Không phải đã đặt ra luật lệ từ lâu rồi sao, không ai được đặt chân đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc kia mà? Tại sao con không giữ một khoảng cách, mà lại đến để chọc giận cha con làm gì? Con đã lớn rồi, đã có vợ rồi, sao mà vẫn còn ngỗ nghịch đến thế? Chuyện không phải nhất là lại dám đi động thủ với cha con, như vậy không phải là đã đi tới mức không còn xem người trên kẻ trước là gì nữa rồi sao? Sao mà con lại như thế được chứ?

Sự tức giận của Dục Viễn vẫn chưa tiêu tan, chàng nhắm mắt lại, không trả lời một câu nào. Nhạn Cơ càng nghe càng không phục, đứng một bên tiếp lời nói rằng:

- Mẹ, tức nước thì phải vỡ bờ! Dục Viễn từ trước đến nay vốn là một người đàng hoàng, phép tắc, người ta không dây vào nó, nó cũng sẽ không dây vào ai làm gì đâu! Còn

như chuyện đánh nhau, không phải con bênh vực nó, làm cha thì cũng phải có cái phong độ của một người cha, nếu như Dục Viễn không đánh trả lại, để yên cho ông ấy đánh, chỉ e rằng giờ này cái mạng thằng nhỏ cũng không còn! Đừng nên chỉ nói thằng nhỏ không biết đến người trên kẻ trước, mà phải hỏi xem trong lòng Nô Đạt Hải có còn thằng con này nữa hay không?

Lão phu nhân hơi có vẻ kích động:

- Cô đừng nên đổ dầu thêm vào lửa nữa, được không? Một thằng là con của ta, một thằng là cháu của ta, ai đã thương ai, cũng làm cho ta đau lòng đến chết đi được! Dục Viễn có gì bất mãn, cũng phải đến gặp ta trước, chứ không nên tự mình xông xáo qua đó như thế, huống hồ gì kẻ dưới đối với người trên, cho dù như thế nào cũng phải nhường nhịn ba phần, đó là đạo lý làm người căn bản nhất! Ta dạy nó hai câu như thế, có gì là không phải hay sao?

Nhạn Cơ vẫn không chịu im miệng:

- Vấn đề là ở chỗ, sự bất mãn của Dục Viễn, chỉ e rằng mẹ không thể nào giải quyết nổi...

Nhìn thấy ngay trước mắt là Nhạn Cơ và lão phu nhân lại sắp mở ra một cuộc chiến tranh mới, Dục Viễn lập tức từ trên giường lồm cồm ngồi dậy, nói một cách gấp rút:

- Được rồi được rồi! Nội dạy rất phải! Tất cả đều là lỗi ở con, như vậy là được rồi chứ gì? Có thể nào cho con ngủ một chút được không? Cái đầu con muốn nổ tung lên rồi đây!

Lão phu nhân vội vàng nói:

- Được được được... chúng ta sẽ đi ra hết đây, để cho con nghỉ ngơi... Xuân Nhã, con ở đây với nó, xem nó muốn ăn gì, uống gì, lập tức báo bọn a hoàn chạy sang cho ta biết nhé!

Xuân Nhã thấp giọng trả lời:

- Dạ!

- Chúng ta đi thôi!

Lão phu nhân dẫn Nhạn Cơ và Các Lâm, lúi ra khỏi phòng của Dục Viễn, đi đến cửa, đột nhiên Dục Viễn kêu lên:

- Nội...

Lão phu nhân quay đầu lại nhìn. Dục Viễn buột miệng nói:

- Tốt nhất là nội nên đi gặp cha một chút... trong lúc đánh nhau, chẳng còn ai biết nặng nhẹ gì nữa cả...

Lão phu nhân nhìn Dục Viễn, vì sự đột nhiên biểu lộ tình thân của chàng mà đôi tròng mắt trở nên ươn ướt. Bà nhìn Dục Viễn, gật gật đầu thật sâu, sau đó bỏ đi thật nhanh.

Trong phòng chỉ còn lại có Xuân Nhã và Dục Viễn. Xuân Nhã bắt đầu thút thít khóc, vừa khóc vừa nói một cách uất

ức:

- Em bị anh hù cũng hù đủ rồi, hung hăng cũng hung hăng đủ rồi, thế nhưng cho tới bây giờ, em vẫn còn mơ hồ, lộn xộn, anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại tức giận đến như thế? Tại sao một sợi dây chuyền lại có thể làm cho kinh thiên động địa đến như vậy? Anh nói cho em nghe đi!

Dực Viễn quay người qua, nằm quay mặt vào vách, định tránh khỏi sự chất vấn của Xuân Nhã. Xuân Nhã không cho chàng tránh, nàng dùng tay kéo bờ vai chàng, bắt chàng phải quay sang nhìn nàng:

- Không được! Anh phải nói rõ ràng cho em biết, em là vợ của anh, không có chuyện gì mà anh không thể nói cho em nghe được! Anh nổi cơn lôi đình như thế, là vì anh quá thù ghét Tân Nguyệt? Hay là tại vì anh quá yêu thích Tân Nguyệt? Anh... anh...

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng nghi ngờ:

- ... Anh đừng xem em như một con ngố, cho dù em có ngố đến mấy, cũng có thể nhìn ra trong chuyện này có một cái gì đó không đơn giản, có phải... có phải... có phải giữa anh và Tân Nguyệt cũng đã có chuyện gì xảy ra? Cô ấy từ trước tới giờ ở nhà anh, có phải giữa cô ấy và anh cũng có... cô ấy và anh cũng có chuyện gì? Anh.. anh nói đi!

Anh nói cho em nghe đi!...

Nước mắt nàng chảy ròng ròng xuống má, không cách chi kèm chế được.

Dực Viễn đột nhiên quay phắt người lại, nắm lấy bờ vai của Xuân Nhã, bắt đầu lắc nàng một trận kinh thiên động địa, miệng chàng gầm gừ lên như điên như cuồng:

- Im ngay! Câm ngay! Đừng bao giờ nói thêm một tiếng nào hết, đừng bao giờ hỏi thêm một tiếng nào hết! Cô sĩ nhục tôi không sao cả, nhưng nếu cô sĩ nhục Tân Nguyệt, tôi sẽ không để yên cho cô đâu nhé! Cô tưởng tượng ra nàng là một người đàn bà như thế nào? Tại sao trong đầu óc cô lại có những ý nghĩ không trong, không sạch như thế? Trong căn nhà này, nếu như có người có tội, người có tội đó là cha, là tôi, thế nhưng, tuyệt đối, không phải là Tân Nguyệt!

Xuân Nhã mở to miệng, trừng mắt nhìn Dực Viễn, càng nghe càng cảm thấy lộn xộn, càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, chỉ có một điều nàng hiểu rõ là: đối với Tân Nguyệt, Dực Viễn quả thật là đã "quá yêu thích"! Thậm chí, là "quá quá quá yêu thích" rồi! Nàng đứng sững người ra, chết trân, cứng nhắc, sau đó, đột nhiên nàng quay người lại, dợm chạy ra khỏi phòng, miệng nói:

- Em đi hỏi Tân Nguyệt!

Dục Viễn nhảy dựng người lên thật nhanh, đứng chắn ngay ở cửa, gương mặt chàng trắng bệch, giọng chàng khà khà:

- Không cho đi! Anh đã làm náo động một trận quá sức rồi, em không thể đi qua bên ấy làm náo động thêm một trận nữa, chuyện mắt mặt này, hôm nay bao nhiêu đó đã đủ rồi, em, hãy giữ lại một chút lòng tự tôn dùm cho anh thì tốt hơn!...

Nàng trừng mắt nhìn chàng, đôi con mắt mở ra vừa to vừa tròn.

- ... Cái mặt nạ giả dối của anh đã bị lột ra rồi, anh cũng không còn sức để nguy trang nữa! Tốt nhất là em nên biết điều một chút, đừng nên làm phiền anh nữa! Em đã được người của anh, xin em đừng nên để ý đến trái tim của anh! Đôi mắt nàng càng mở to hơn nữa, mở miệng ra, nàng định nói chuyện, thế nhưng lại không thốt ra được tiếng nào, trong lòng nàng, có một ngọn sóng bi thương đang ào ạt, cuộn cuộn dâng lên như cơn đại hồng thủy vỗ bờ, ngọn sóng to lớn đó hình như từ trong miệng nàng, trào ra lai láng. Nàng bèn "òà" lên một tiếng, khóc thật thảm thiết. Đầu Dục Viễn đau như búa bổ, trái tim chàng bối rối, đầu

óc lộn xộn, chàng nắm lấy cánh tay nàng, lại lắc mạnh một hơi, vừa lắc vừa hét lên:

- Đừng khóc đừng khóc! Để anh nói thẳng ra cho em nghe, hôm làm lễ thành hôn, chính vì cái tính thích cười của em, em đã cứ nhìn anh mà nở những nụ cười ngọt ngào quyến rũ, do đó anh mới động lòng mà sống với em, nếu như bây giờ em muốn làm một người đàn bà suốt ngày khóc lóc, đưng tới là rớt nước mắt, thì anh sẽ không thèm nhìn đến em nữa đâu! Em tin hay không?

Xuân Nhã "ồ" lên một tiếng, khóc càng dữ hơn nữa. Dục Viễn dùng tay ôm lấy đầu, quay người ra mở cửa phòng, miệng chàng la toáng lên:

- Tôi đi! Để cô ở đó khóc cho đã!

Xuân Nhã không hề suy nghĩ, nàng nhào tới đẩy Dục Viễn sang một bên, dùng lưng mình tựa vào cánh cửa, lấy cả người mình, ép sát vào cánh cửa thật chặt, không cho chàng đi. Nàng dùng cánh tay và tay áo, vội vàng lau đi những dòng nước mắt cứ tuôn tuôn chảy, càng lau càng nhiều, làm nàng càng lúc càng cuống quýt, môi son má phấn, đều bị nhạt nhòa, bết bết. Cổ họng nàng không ngừng nức lên, thút thít, thế nhưng nàng lại không dám khóc thành tiếng, điệu bộ nàng trông thật tội nghiệp. Nàng một mặt cố gắng lắc đầu, một mặt không ngừng miệng kêu

lên:

- Không khóc không khóc, em không khóc, không khóc...

Dực Viễn nhìn trần trời vào dáng vẻ tội nghiệp của nàng, đột nhiên, chàng cảm thấy rằng mình quả thật là một thằng người khốn nạn, tồi tệ nhất trên đời. Chàng cúi đầu xuống, dưới sự tự trách một cách mạnh mẽ, chàng không hề biết mình phải làm thế nào cho phải.

* * *

Cùng một lúc đó, lão phu nhân dẫn Các Lâm, cầm theo chai thuốc rượu gia truyền, chuyên trị trật đả và thương tích, thân hành đem đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc. Nô Đạt Hải thấy mẹ già của mình bồn ba như thế, vừa thương cháu nội, vừa thương con trai, sự hối hận và áo não trong lòng, kể chi cho xiết! Lão phu nhân nhìn thấy nét mặt, đã biết sự đau đớn trong lòng chàng, bà không nở trách mắng, mà lại an ủi thật hiền từ rằng:

- Yên tâm đi con, Dực Viễn nó không hề gì đâu, chỉ bị xây xát phía ngoài da chút thôi, đã bôi thuốc xong rồi, không việc gì cả! Còn con thì sao? Có bị trúng gân động cốt gì không? Đừng có dẫu đấy nhé!

Nô Đạt Hải trả lời một cách ngắn gọn:

- Con cũng không việc gì!

Lão phu nhân ngẩng đầu lên nhìn Tân Nguyệt, đôi mắt của Tân Nguyệt rướm rướm lệ, muốn nói lại thôi. Thế là, lão phu nhân biết rằng, Nô Đạt Hải đã chịu mấy cú thật nặng. Trong lòng bà vừa thương xót, vừa đau đớn. Nhìn thấy Nô Đạt Hải lặng yên không nói, ánh mắt đong đầy sự bi thương, bà lại vỗ vỗ vào tay chàng, nói rằng:

- Cha con dù sao vẫn là cha con, qua vài hôm, hết mưa trời lại sáng thôi! Hử?

Nô Đạt Hải gật gật đầu, không nói lên được lời nào. Các Lâm nhìn Nô Đạt Hải mặt sưng mũi tím, lại nhìn vào Tân Nguyệt đang đứng một bên lặng lẽ chùi nước mắt, nàng cảm thấy sự chua xót trong lòng mình, cứ dâng lên dâng lên, dâng đầy tới cổ họng. Nàng nhào tới, nhào vào ngay lòng Nô Đạt Hải, rút nước mắt nói:

- Cha! Nhà chúng ta sao lại như thế này vậy? Thật sự không còn niềm vui, tiếng cười nữa hay sao?

Nô Đạt Hải kéo đầu của Các Lâm, ép thật sát vào lòng mình, chàng nhắm nghiền đôi mắt lại, một giọt nước mắt, từ trong khóe mắt lặng lẽ lăn xuống má. Nô Đạt Hải chưa bao giờ rơi lệ, vì vậy giọt lệ này của chàng, đã làm cho lão phu nhân cảm thấy nỗi bi thương kếp ập về, bà không nhịn nổi nữa, nước mắt cũng trào ra lai láng. Tân Nguyệt vội

vàng lấy chiếc khăn tay nhỏ của mình, lau lệ cho lão phu nhân, chưa kịp lau xong lệ cho lão phu nhân, nước mắt của nàng đã chảy đầy mặt. Và như thế, cả ba thế hệ bà cháu, cùng ôm nhau rút nước mắt không ngừng. Lão phu nhân ôm lấy Tân Nguyệt, nghẹn ngào nói rằng:

- Nô Đạt Hải, Tân Nguyệt, cái tình yêu sống chết có nhau của hai con, mẹ không hiểu được cho lắm, nỗi hận thù căm gan tím mật của Nhạn Cơ, mẹ cũng không hiểu được lắm. Còn như cái món nợ hồ đồ của Dục Viễn, mẹ lại càng không thể nào hiểu được. Mẹ chỉ hy vọng, có một gia đình thương yêu, đùm bọc lẫn nhau, thật không ngờ, vào tuổi hoàng hôn của cuộc đời ta, cái nguyện vọng bình thường như thế, lại trở thành một thứ xa xỉ phẩm trong đời!

Nô Đạt Hải đau khổ nhìn lão phu nhân, giọng chàng khàn đục:

- Mẹ! Để cho mẹ đau đớn như thế này, lo lắng như thế này, quả thật đó là tội lỗi tày trời của con! Đi đến nước này, con thật sự vô cùng bối rối, không biết phải làm thế nào cho phải! Thế nhưng, xin mẹ yên tâm, những chuyện như ngày hôm nay, sẽ tuyệt đối không bao giờ xảy ra nữa! Lão phu nhân một mặt rút nước mắt, một mặt liên tiếp gật đầu.

Các Lâm từ trong lòng Nô Đạt Hải, ngẩng đầu lên nhìn

chàng, nói một cách khẩn cầu:

- Cha! Cha cho mẹ thêm một cơ hội nữa đi!

Nô Đạt Hải nói một cách bi ai:

- Không phải cha không cho mẹ con cơ hội, mà không biết làm sao để cho thì đúng hơn! Giữa cha và mẹ con, tình trạng đã đi đến mức quá khích rồi!... Các Lâm, con không hiểu được đâu, mẹ của con, làm một người đàn bà vô cùng thông minh, vô cùng kiêu hãnh, nàng muốn toàn bộ của cha, chứ không phải một phần của cha. Nếu như cha đến chỉ để ve vuốt nàng, thì e rằng sẽ còn làm cho tổn thương nhiều hơn nữa. Sự phản bội của cha đã trở thành sự thật, giống như đã móc một lỗ hổng thật to trong trái tim nàng, mà cha không có cách gì lấp lại cái lỗ hổng đó, cha thật sự đã quá mệt mỏi rồi! Hôm nay, lại xảy ra sự xung đột với Dục Viễn, cha mới hiểu một cách thâm sâu rằng, tình yêu, thật sự cũng giống như nước, nước chứa được thuyền, và cũng có thể đắm được thuyền!

Các Lâm nhìn Nô Đạt Hải, cảm thấy được sự bi ai sâu đậm, nặng nề, âm u, dày đặc của của chàng, nỗi bi ai đó quả thật giống như một tấm thiên la địa võng, úp chụp lên tất cả mọi người trong gia đình này. Ngay cả cô dâu mới như Xuân Nhã, cũng tránh không thoát. Nàng cảm thấy đau khổ vô vàn, trong lòng nàng, hoàn toàn bị nỗi bi ai đó

tràn ngập, đông đầy.

Sau khi lão phu nhân và Các Lâm đi rồi, nỗi bi ai đó vẫn nặng nề bao phủ lấy cả gian phòng, giống như màn đêm tăm tối, không chừa một chỗ nào.

Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải, im lặng không nói một lời, đôi con mắt ướt lệ nhìn nhau. Sau đó, Tân Nguyệt lấy chai thuốc rượu, bắt đầu thoa bóp những chỗ bị thương của Nô Đạt Hải. Nàng cẩn thận xem xét, tỉ mỉ thoa thuốc. Nhìn thấy toàn thân Nô Đạt Hải, chỗ nào cũng có những vết bầm tím và rướm máu, nước mắt nàng lại lả chả rơi xuống má. Nô Đạt Hải đưa tay kéo nàng đến bên mình, cả người nàng ngã trọn vào vòng tay chàng, chàng dùng đôi cánh tay lực lưỡng, xiết chặt lấy nàng, nói bằng một giọng đau đớn, bi ai:

- Tân Nguyệt, chúng ta đi thôi!

Tân Nguyệt hỏi:

- Đi đâu?

- Em có ngại đi đâu chẳng? Đi đến vùng hoang vu sơn dã, không một bóng người, em có dám đi không?

Tân Nguyệt tựa sát đầu mình vào bờ vai rộng lớn của chàng, tựa thật sâu, thật mạnh, thật dùng sức, làm cho vết thương trên vai chàng trở nên đau đớn. Nàng biết, nhưng nàng không màng, dùng một giọng nói kiên quyết, mạnh

mẽ hơn nữa, nàng nói:

- Chân trời góc bể, em đều đi theo anh!

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 15

Trận đánh nhau của hai cha con Nô Đạt Hải, làm cho cả hai người đều cùng bị thương cả thể xác lẫn tâm hồn, có khoảng chừng hơn nửa tháng, hai cha con gặp mặt nhau đều không nói chuyện với nhau. Mỗi người đều tự tránh vào một góc, lặng lẽ lo trị liệu vết thương của chính mình. Vì muốn tránh tình trạng ngượng ngập xảy ra, cả hai người đều cố gắng tránh những cơ hội gặp mặt nhau. Dực Viễn trở nên không thích về nhà, chàng vẫn thường hay lê la bên ngoài, cho đến nửa đêm khuya khoắc mới chịu quay về. Nô Đạt Hải sau khi bãi chầu, thường hay đi thẳng về Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, không khí trong gia đình vô cùng nặng nề, nghiêm trọng. Lão phu nhân và Các Lâm, đều cùng cuống quýt muốn cứu vãn tình thế, nhưng đều cùng không biết phải làm cách nào. Thật sự, trong lòng cả hai cha con đều cùng hối hận và đau khổ, nhưng, tính tình

của cả hai đều quá cứng rắn, không một ai chịu tự động mở cái gút thắt này trước.

Tình trạng ngượng ngập đó, kéo dài mãi cho đến khi quân tình của Quỳ Đông Thập Tam Gia Quân truyền về, Vu Sơn lại một lần nữa trở thành mối họa tâm phúc của triều đình, hai người mới ở trong triều đình, nói chuyện đối chất lẫn nhau.

Hôm đó, hoàng thượng ngồi lên ngai vàng, quần thần bái kiến, sắp hàng hai bên. Hoàng thượng nhìn bá quan văn võ bằng đôi mắt ưu tư, nói bằng một giọng lo lắng:

- Tin truyền cấp tốc tám trăm dặm từ biên giới cho biết, bọn Quỳ Đông Thập Tam Gia Quân thế như chẻ trúc, quân ta lại bại trận, An Nam tướng quân tử tiết! Hiện nay, Thập Tam Gia Quân đã uy hiếp nguyên cả một vùng đất Tứ Xuyên, làm cho trăm đứng ngồi không yên, không biết phải làm sao đây?

Quần thần nghe đó là Thập Tam Gia Quân, người nào người nấy đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó lại ùn ùn cúi đầu xuống, trầm tư suy nghĩ. Đúng ngay lúc đó, đột nhiên có một người từ trong đám đông bước ra, dũng dạc nói rằng:

- Thần cúi đầu, mong hoàng thượng cho thần dẫn binh đi đánh trận này!

Mọi người kinh ngạc nhìn lên, người đó chính là chàng

tuổi trẻ Dục Viễn. Hoàng thượng hơi ngần ngại ra, nói:

- Người?...

- Thần hưởng ân sủng của hoàng thượng, thăng quan phong tước, nhưng chỉ ở trong cung ăn bổng lộc triều đình, do đó, thần vô cùng lo lắng bất an, bây giờ quốc gia có nạn, chính là lúc thần ra sức cho triều đình, giờ trung quân báo quốc đã đến, xin hoàng thượng giáng chỉ, cho thần dẫn binh ra trận, thần thề sẽ hết lòng bảo vệ quốc gia! Hoàng thượng chưa kịp trả lời, trong đám bá quan văn võ, lại có một người vệt đám đông bước ra:

- Hoàng thượng minh giám, Dục Viễn đang lúc trẻ tuổi hăng say, tự mình xung phong ra trận, cố nhiên đó là một điểm đáng khen, thế nhưng, cầm binh xuất trận, là một chuyện không nhỏ, trách nhiệm trọng đại, vả lại, quân ta đã nhiều lần thua trận, đủ thấy bọn Thập Tam Gia Quân không thể xem thường được. Dục Viễn chưa từng ra khỏi kinh kỳ, lại không có kinh nghiệm tác chiến thực tế của chiến trường, làm sao có thể đảm nhận nổi trách nhiệm trọng đại này? Thần khẩn cầu hoàng thượng, cho hạ thần dẫn quân ra trận, để trả mối hận cũ! Thần đã có kinh nghiệm tác chiến của lần trước, lại ôm lấy quyết tâm phải thắng lần này, có thể thần sẽ chống lại được bọn cường địch, xóa đi mối họa tâm phúc của triều đình!

Người đó không ai xa lạ, chính là Nô Đạt Hải.

Dục Viễn nghe Nô Đạt Hải nói như thế, chàng cuống quýt lên, vội vàng cúi đầu thi lễ với hoàng thượng, tâu lên rằng:

- Thần tuy rằng chưa từng đánh trận, nhưng điều đó không có nghĩa là thần không biết đánh trận, hướng chi thần đã được tập võ ngay từ khi còn bé, lại được học tập binh thư, đó là hy vọng sẽ có một ngày, được xông pha ngoài chiến trường, lập công giữ gìn tổ quốc! Gia phụ đã tận lực vì quốc gia, đã nhiều lần chinh chiến, xin hoàng thượng để cơ hội lần này cho Dục Viễn, cho Dục Viễn được tận nghĩa làm con, miễn cho gia phụ cảnh bốn ba ngoài chiến trường, nhưng mã yên cương, nhọc nhằn gian khổ!

Nô Đạt Hải lập tức nói rằng:

- Thần dám xin nói thẳng, năm nay thần mới bốn mươi hai tuổi, đang lúc tráng niên, có kinh nghiệm chiến đấu hàng trăm trận, có quyết tâm đoái công chuộc tội, hướng chi đối với địa hình của ngọn núi Vu Sơn, thần đã nắm vững từ lâu, thật sự thần nghĩ không có lý do gì mà bệ hạ không phái thần đi, mà lại phái Dục Viễn đi cho được...

Hoàng thượng nhìn cả hai cha con, trong lòng ngài vô cùng cảm động, phán rằng:

- Được rồi, được rồi! Cả hai cha con khanh, đều cùng dành nhau để được tận lực với triều đình, thật sự làm cho ta vô cùng cảm động. Tuy nhiên, Nô Đạt Hải nói rất có lý, bọn Quỳ Đông Thập Tam Gia Quân, không phải là một đội quân bình thường, trừ phi là một lão tướng kinh nghiệm chốn sa trường, e rằng không thể nào đảm nhận nổi trách nhiệm lớn lao này, do đó, trẫm quyết định phong cho Nô Đạt Hải làm Tĩnh Khẩu đại tướng quân, thống lĩnh ba vạn quân mã, lập tức xuất chinh!

Nô Đạt Hải lập tức lớn tiếng nói rằng:

- Thần tuân chỉ!

Dực Viễn cuống quýt kêu lên:

- Hoàng thượng! Thần không màng mình có được làm tướng soái hay không, cũng không màng công danh lợi lộc, mà chỉ muốn được ra trận, làm chút chuyện có chí khí, có ý nghĩa đối với cuộc đời! Xin hoàng thượng ân chuẩn, cho thần theo dưới trướng của gia phụ, cùng đi ra trận chống giặc dữ, bảo vệ biên cương! Chúc tước, phong hàm gì thần cũng không màng!

Nô Đạt Hải chấn động bàng hoàng, chàng đưa mắt nhìn Dực Viễn một cái thật sâu, trong lòng cuống quýt, không thể không tiếp lời nói rằng:

- Hoàng thượng, Dực Viễn là con một của hạ thần, thần

vẫn còn mẹ già ở nhà, không dám để cho trong gia đình không có đàn ông...

- Con một thì phải chịu sự bao bọc giữa đám quần thoa yếm vận, sống trong cảnh lầu vàng gác tía hay sao?

Người ta thường nói hổ phụ vô khuyến tử, lại nói dưới tay tướng mạnh không có binh yếu, cha là võ tướng của triều đình, chẳng lẽ không biết rằng xông pha nơi chiến trường, anh dũng giết giặc, mới là chí hướng của một trang nam tử hay sao?

Hoàng thượng vỗ mạnh tay lên thành ghế, trong lòng vô cùng vui vẻ. Ngài khen tặng rằng:

- Tốt lắm! Nếu như quần thần của nhà Đại Thanh chúng ta, người nào cũng giống như cha con của khanh, thì thiên hạ đã thái bình từ lâu rồi! Tốt lắm! Quả là hổ phụ vô khuyến tử, trẫm phong cho khanh làm phó tướng quân, đi theo thân phụ xuất chinh vậy! Dục Viễn, khanh hãy làm cho trẫm hả giận phen này nhé!

Dục Viễn lớn tiếng nhận lời:

- Dạ! Thần kính cẩn vâng theo thánh chỉ!

Đến nước này, Nô Đạt Hải đã không nói thêm gì nữa, nhìn vào Dục Viễn đang hào khí ngất trời, chàng đột nhiên cảm thấy rằng, Dục Viễn rút cuộc cũng đã thoát ra khỏi cái kén tăm chặt hẹp. Trong lòng chàng vô cùng hiểu rõ, việc Dục

Viễn xin được ra chiến trường diệt giặc, cùng với sự tự nguyện anh dũng của mình, cùng có chung một nguyên nhân, cuộc chiến tranh xảy ra trong gia đình, đã làm cho cả hai người cùng sức cùng lực kiệt, tâm thân đều mệt mỏi. Vậy thì hãy đem cái tiểu chiến trường đó, mang ra đại chiến trường! Hãy đem cái con người không biết phải đi đâu về đâu của mình, ra đối diện với một cuộc chém giết thật sự ngoài biên giới kia!

Nhìn vào gương mặt còn non choẹt của Dục Viễn, nghĩ đến sự vô tình của gươm đao kiếm thép ngoài chiến trường, chàng cảm thấy trong thâm tâm mình có một sự đau đớn ngán ngẫm, trong cái tình cảm dửng dăng thương tiếc, còn có cả sự hãnh diện và cái nhìn đổi khác về đứa con trai độc nhất của mình. Giờ này phút này, tất cả những sự tức giận về Dục Viễn, đã trở nên vô cùng nhỏ mọn, xa vời!

* * *

Buổi tối hôm đó, nguyên cả tướng quân phủ, đều bị chìm vào một không khí căng thẳng và hỗn loạn chưa từng có. Trong phòng khách, ngoài Tân Nguyệt ra, tất cả đều tụ họp vào một chỗ, người người đều kích động, ai ai cũng đau lòng. Lão phu nhân bàng hoàng, cuống quýt, hết nhìn

Dục Viễn, lại đưa mắt sang nhìn Nô Đạt Hải, hết quay qua nhìn Dục Viễn, lại quay đầu trở lại nhìn Nô Đạt Hải, ánh mắt cứ liên tiếp đảo qua đảo lại giữa hai cha con, hoàn toàn không tin đó là sự thật, và cũng không chịu tiếp nhận đó là sự thật. Bà không ngừng miệng hỏi:

- Đây đã là sự thật rồi chẳng? Có còn cách gì thay đổi hay không? Nếu như ta đi cầu thái hậu, có thể nào thu lại thánh chỉ được không?...

Ánh mắt bà dừng lại trên mặt Nô Đạt Hải:

- ... Tại sao con không tìm cách cản ngăn? Dục Viễn vẫn còn là một đứa trẻ mà! Nó lại mới vừa cưới vợ không được bao lâu, làm sao có thể ra chiến trường được? Huống chi đó lại là bọn Quỷ Đông Thập Tam Gia Quân! Lại phải đi Vu Sơn...

Dục Viễn kêu lên:

- Nội! Nội đừng nên tìm cách phá hoại đi cái cơ hội con đã không dễ gì mới tranh đấu dành lấy được! Con đã phải xin mãi, hoàng thượng mới ân chuẩn cho con đi đấy!

Sắc mặt Xuân Nhã xám xịt, giọng nói nàng run run:

- Anh phải xin mãi? Tại sao anh lại xin đi như vậy chứ?

Anh chưa bao giờ đánh trận lần nào, tại sao hoàng thượng lại cho anh đi chứ?

- Mọi người đừng làm như là đại nạn sắp đổ lên đầu tới

nơi được không? Bất cứ chuyện gì cũng có lần thứ nhất, không phải cha cũng bắt đầu từ lần thứ nhất hay sao?

Thân làm con nhà tướng, sớm muộn gì cũng phải ra chiến trường, đó là tâm lý mà đáng lẽ mọi người đều phải có sự chuẩn bị từ lâu! Sự thật thì con đợi cái ngày này cũng đợi đã lâu rồi, hôm nay rút cuộc cũng đã tới, con cảm thấy phấn khởi vô cùng, tất cả mọi người, cũng phải mừng cho con mới đúng chứ!

Nô Đạt Hải mở miệng nói:

- Dực Viễn nói rất đúng! Đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải bắt đầu, thôi thì thay vì để nó đi theo người khác, thà rằng để nó đi theo con vẫn hơn!

Giọng nói của lão phu nhân có nét run run:

- Chuyện đó thì ta cũng hiểu, thế nhưng, cả hai cha con cùng ra chung một chiến trường, làm sao mà không làm cho người ta lo lắng gấp bội được chứ?

Các Lâm biết rằng, thánh chỉ đã ban, không thể nào sửa đổi lại được. Cả hai cha con cùng ra chiến trường, là chuyện đã thành sự thật. Nàng chạy đến bên Nô Đạt Hải và Dực Viễn, hai tay nắm lấy hai người, dùng một giọng nói khích động, chân thành phát ra từ nội tâm, nói rằng:

- Con cảm thấy rất hãnh diện với cha và anh, con thật sự mong ước sao mình cũng là nam nhi, để có thể cùng với

cha và Dục Viễn ra chiến trường chiến đấu! Tướng soái đồng môn, cha con hợp tác, đó là một vinh dự vô cùng to lớn cho nhà chúng ta! Thế nhưng, cả hai người, nhất định, nhất định là phải vì tất cả mọi người ở nhà, phải cố gắng bảo vệ lấy mình, trở về một cách an toàn không chút suy suyển mới được đấy nhé!

Các Lâm nhấn mạnh giọng nói của mình. Những lời này của Các Lâm, đã làm xúc động tâm tình của lão phu nhân, bà không kiềm được nước mắt, cũng tiến lên nắm lấy tay hai người:

- Các Lâm đã nói lên những lời ở tận tâm hồn ta! Thật vậy, con của ta, cháu của ta ơ, cả hai con, phải cùng chăm sóc cho nhau, cùng giúp đỡ nhau, cha con một lòng, cùng xiết chặt tay nhau chiến đấu mới được nhé! Đi đánh một trận chiến thắng huy hoàng trở về, tất cả những ân ân oán oán ở nhà, đều hãy gác bỏ hết bên ngoài đi nhé!

Nô Đạt Hải nghiêm sắc mặt, nói một cách thành khẩn rằng:

- Mẹ, xin mẹ hãy yên tâm! Cả hai cha con chúng con, sẽ làm như những lời vàng ngọc của mẹ đã dặn dò, đánh một trận chiến thắng huy hoàng trở về!

Dục Viễn lúc này, hào khí đã chát ngất mây xanh:

- Dạ! Thừa nội, thừa mẹ, Các Lâm, Xuân Nhã, mọi người

hãy an tâm đi, nhất định là hai cha con sẽ đánh thắng trận này, đợi đến khi chúng ta kéo nhau về, hát khúc khải hoàn, con bảo đảm, là sẽ cho mọi người một Dục Viễn hoàn toàn mới mẻ!

Các Lâm nói:

- Em đã nhìn thấy được một Dục Viễn hoàn toàn mới rồi đấy!

Xuân Nhã nhìn thấy nét mặt phấn khởi, hăng say của Dục Viễn, nàng thật sự không biết mình đang buồn hay đang vui, trong lòng nàng đang đau hay đang hận? Nàng nên vui mừng, hờn hờ hay nên đau khổ, buồn rầu? Cảm thấy hãnh diện, sung sướng hay cảm thấy lạc lõng, bơ vơ?

Tâm tình nàng lúc này, thật vô cùng phức tạp!

Người còn có tâm tình phức tạp hơn cả Xuân Nhã là Nhạn Cơ. Trong căn phòng to rộng mà cả nhà đang tập hợp này, mọi người đều có cùng một tình yêu và lòng lưu luyến, Còn nàng? Nàng đứng ở đó, nhìn trần trời vào Dục Viễn, đứa con trai gần mười tháng cưu mang, hai mươi năm cận kề hôm sớm, bây giờ đã sắp lìa xa nàng, đối với nàng, nào phải chỉ có hai chữ "luyến lưu" có thể diễn tả hết! Trái tim của nàng, coi như tan nát cả rồi! Làm vợ tướng quân suốt hai mươi năm, nàng đã nếm đủ mùi vị chờ đợi và nơm nớp lo sợ của những ngày chồng đi chinh chiến miền xa.

Bây giờ, nhìn thấy chồng và con sắp cùng nhau lên đường ra chiến trận, nàng chỉ cảm thấy rằng, cả trái tim mình như bị khoét ra, rỗng tuếch, tan hoang. Con người đứng ở đó của nàng, chỉ còn là một cái xác vô hồn, vô tri, vô giác, trong cái xác đó không còn gì cả, mỏng manh như một xác cánh ve sầu, chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng đủ làm cho nó theo gió bay đi. Cái xác không tim thì sẽ không thể nào biết suy nghĩ, cái xác mỏng manh như cánh ve sầu thì sẽ không hề biết đón đau. Thế nhưng, tư tưởng của nàng vẫn cứ bay nhảy không ngừng, mỗi một sợi tư duy đều chứa đầy khuôn mặt của cả hai cha con. Trái tim nàng vẫn đau đón như bị ai vò xé, mỗi một niềm đau đều ngút cháy nỗi sợ lo. Nàng sắp mất đi hết cả hai người rồi! Một gia đình như thế này, rút cuộc cũng đã đẩy bật cả hai người bỏ ra đi! Trong lúc nàng vẫn còn đang cảm thấy lòng dạ bàng hoàng, tinh thần hoang mang, Nô Đạt Hải đã đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng thật sâu xa, trầm giọng nói rằng:

- Anh và Dục Viễn, xin đem cả gia đình, giao hết cho em! Mỗi lần anh xuất chinh ra trận, em đều chịu thương, chịu khó cai quản trong ngoài, để cho anh không phải có những lo lắng, bận lòng, em không biết rằng anh cảm kích em đến mấy, bây giờ, thêm một lần nữa, anh lại đem cái nhà

này, giao lại cho em! Ngoài ra, anh đem cả Tân Nguyệt và Khắc Thiện, cũng giao hết cho em!

Lòng ngực của Nhạn Cơ đập nghe đánh "bình" một tiếng, trái tim tưởng chừng như thất lạc của nàng, trong thoáng chốc đó, hình như lại trở về lòng ngực cũ. Nàng mở to đôi mắt, nhìn trừng trừng vào Nô Đạt Hải, nói một cách do dự rằng:

- Anh... anh?

Câu nói không thoát được ra ngoài cửa miệng của nàng là:

- Anh tin em chẳng?

Chàng nói thật trầm tĩnh, trả lời ngay câu hỏi trong trái tim nàng:

- Anh tin em! Còn Dục Viễn, em hãy giao nó cho anh vậy! Nước mắt, đột nhiên phá vỡ hết tất cả những phòng tuyến, từ trong đôi mắt xinh đẹp của Nhạn Cơ, tuôn xuống nghẹn ngào.

* * *

Khi Nô Đạt Hải về đến Vọng Nguyệt Tiểu Trúc, Tân Nguyệt đã biết hết mọi việc.

So với sự căng thẳng và lo lắng của cả nhà, nàng tỏ ra

bình tĩnh và bận rộn. Nàng đang bận chuẩn bị hành trang, nàng đem tất cả những y phục và đồ vật cần thiết của Nô Đạt Hải, xếp gọn từng món, chuẩn bị gói lại. Nàng cũng chuẩn bị cho mình một số những vật dụng cần thiết, tất cả đều là những quần áo bằng vải thô. Tất cả những lụa là gấm vóc, đều không còn cần thiết nữa, trân châu bích ngọc, trầm dất lược cài, đều không cần thiết nữa. Ngoài sợi dây chuyền Tân Nguyệt vẫn đeo trước ngực, nàng đem tất cả những nữ trang vàng vòng của mình giao hết cho Vân Na. Nắm lấy bàn tay Vân Na, nàng trịnh trọng gửi gắm:

- Bây giờ ta đem Khắc Thiện giao lại cho chị và Mãng Cổ Thái! Hai người là cha mẹ nuôi của nó, sự thật thì cũng không khác gì cha mẹ ruột đâu. Sau khi ta đi rồi, hai người có thể tin cậy được Các Lâm và Xuân Nhã, có chuyện gì, cứ đến tìm họ, nhất định là họ sẽ giúp đỡ cho. Còn vạn nhất nơi đây không ở được nữa, thì hãy vào cung tìm thái hậu. Khắc Thiện là một Thân vương, sớm muộn gì cũng sẽ tự lập dinh cơ cho riêng mình! Hai người hãy một lòng một dạ đi theo nó nhé!

Nghe giọng nói của Tân Nguyệt, như thể đang dặn dò lần cuối, Vân Na cuống quýt đến độ trái tim gần như tan nát.

Nàng hỏi:

- Quận chúa, lần này có thể nào quận chúa không đi được chăng?

Tân Nguyệt không trả lời, mà chỉ hỏi ngược lại:

- Chị nói thử xem sao?

Vân Na suy tới nghĩ lui, nàng không thể nào trả lời được.

- Như vậy, cũng giống như lần trước, để Mãng Cổ Thái cùng đi với quận chúa, tôi ở lại đây săn sóc cho Khắc Thiện!

- Không! Lần trước ta một mình ra đi tìm Nô Đạt Hải, do đó mới để Mãng Cổ Thái đi theo, lần này, ta cùng đi với Nô Đạt Hải, có nguyên cả một quân đội cùng đi với ta, không cần phải có Mãng Cổ Thái nữa! Khắc Thiện cần hai người hơn ta nhiều! Nếu như trong trái tim của hai người còn có ta, thì hãy vì ta mà lo lắng cho Khắc Thiện thật chu đáo! Còn đang thảo luận, Nô Đạt Hải bước vào, nhìn thấy hành trang trong phòng, cùng Khắc Thiện đang đứng giận dữ một bên, Nô Đạt Hải đã hiểu được quyết tâm của Tân Nguyệt. Ra dấu cho Vân Na dẫn Khắc Thiện ra ngoài, chàng đóng cửa phòng lại, quay người đối diện với Tân Nguyệt.

- Tân Nguyệt, nghe anh nói đây, anh không thể dẫn em theo!

Tân Nguyệt đi tới trước mặt chàng, dùng hai tay vòng lên

cổ chàng, nhìn thật sâu vào mắt chàng, nói một cách dịu dàng:

- Chân trời góc bể, em đều đi theo anh!

Chàng cố gắng dùng sức kéo cánh tay nàng xuống, và cũng nhìn thật sâu vào mắt nàng, nói một cách nghiêm trang:

- Chỉ cần không phải đi đánh giặc, chân trời góc bể, anh đều dẫn em theo! Thế nhưng, bây giờ, anh đi đánh giặc, anh không thể để cho em phân chia tâm trí của anh, cũng không thể để em làm một cái lệ cho những anh em khác, do đó, anh không thể dẫn em đi! Nếu như em yêu anh, thì hãy ở nhà chờ anh trở về!

Nàng vẫn nói một cách lạnh lẽ, dịu dàng:

- Em đã nếm thử mùi vị của một lần chờ đợi, em sẽ không bao giờ thử thêm một lần nữa! Sau biến cố Kinh Châu, em đã từng theo anh hành quân ba tháng. Sau trận đánh ở Vu Sơn, em cũng đã theo quân đội của anh, đi hết một tháng trời mới về đến Bắc Kinh. Đối với em, hành quân không phải là một điều xa lạ. Trong quân đội của anh, cũng có những gia quyến của quân đội đi theo, làm những công việc tạp dịch lặt vặt trong đội, em có thể tham gia với những người đàn bà đó, phục vụ cho mọi người, anh sẽ nhìn thấy một em hoàn toàn mới, tuyệt đối không bao giờ

khóc lóc ỉ ôi, tuyệt đối không bao giờ lời thôi lếch thếch, tuyệt đối không bao giờ sợ sệt lo âu! Em sẽ không là một gánh nặng cho anh, mà sẽ là một viên thuốc định tâm cho anh! Nếu như em ở lại đây, anh mới phải đòi đoan nhớ thương, không biết em ra sao, không biết em và Nhạn Cơ lại có chuyện xung đột làm cho náo loạn cả lên hay không. Anh cũng không biết là em có dẫn được sự nhớ thương, rồi lại băng rừng vượt núi, chạy đi tìm anh như lần trước hay không? Như thế, mới làm phân chia tâm trí của anh! Tin em đi, những điều em nói nhất định là rất có lý! Không bao giờ sai được!

Nàng nhìn chàng chăm chú, gật gật đầu. Chàng cũng nhìn nàng chăm chú, nhưng vẫn lắc lắc đầu:

- Những điều em nói rất có lý, thế nhưng, anh vẫn không thể nào dẫn em đi theo được! Những người đàn bà đi theo quân đội, đều là những người khỏe mạnh, dũng mãnh! Họ cưỡi ngựa bốn ba theo quân đội, nhiều khi còn dũng mãnh hơn cả đàn ông. Em làm sao có thể so sánh được với họ?

- Anh quên em là con gái của Đoan Thân vương rồi à?

Anh quên là đối với chuyện trên lưng ngựa, em đã thuần thục, cao cường đến mấy rồi à? Anh thậm chí cũng đã quên rằng, chúng ta vốn đến từ quan ngoại, là con cháu của nhà Đại Thanh, đều lớn lên trên lưng ngựa hay sao?

Chàng vẫn tiếp tục lắc đầu:

- Anh không thể để cho em chịu đựng những sự cực khổ như thế, cũng không thể để cho em đi vào chỗ hiểm nguy như thế...

Nàng ngắt lời chàng, hỏi:

- Anh đã quyết định như thế rồi chẳng? Anh nhất định không chịu dẫn em đi, phải không?

- Đúng vậy!

Nàng nói một cách đơn giản:

- Được lắm! Như vậy, anh cứ việc đi đường của anh, em sẽ đi đường của em! Đường đi Vu Sơn, anh rất quen thuộc, em cũng rất quen thuộc!

Chàng dùng hai tay nâng lấy khuôn mặt nàng:

- Tân Nguyệt, em có chịu nói chuyện cho đúng lý không?

- Đúng lý, em đã nói với anh cả một loạt những lý lẽ rất đúng rồi. Bây giờ em không nói lý với anh nữa. Em chỉ nói cho anh biết, anh cho em đi theo anh, em sẽ đi theo anh, anh không cho em đi theo anh, em vẫn phải đi theo anh! Cuộc đời này của em, sẽ không bao giờ chia lìa với anh được nữa! Cho dù anh có nói như thế nào, cho dù anh có nói ngon nói ngọt hay nói cứng nói xằng gì với em, anh cũng không thể nào đuổi em đi chỗ khác được đâu!

Chàng nhìn nàng trân trối. Nàng ngẩng đầu lên, cương

quyết, quả cảm nhìn thẳng vào chàng. Ánh mắt nàng long lanh, phát ra những tia sáng lấp lánh. Nguyên cả khuôn mặt nàng, trông sáng ngời ngời, phát ra những nét đẹp vô vàn. Chàng đầu hàng rồi. Kéo vội nàng vào lòng, chàng xiết chặt lấy nàng trong vòng tay, thở ra một hơi dài, nói rằng:

- Thôi được rồi, anh đầu hàng rồi, anh dẫn em đi! Anh đã hiểu ra rồi, em đã bị cột chặt vào trái tim anh như thế, cả hai chúng ta, không ai có thể chạy trốn được ai hết! Nếu như anh không dẫn em theo, chưa biết chừng anh chưa bị kẻ địch giết chết, thì đã bị sự nhớ thương giết chết trước rồi!

* * *

Tân Nguyệt sẽ cùng Nô Đạt Hải đi ra chiến trường, việc này, lại thêm một lần nữa, làm chấn động cả tướng quân phủ, chấn động từng người một trong phủ. Thế nhưng, sau khi suy nghĩ cặn kẽ nguồn cơn, nghĩ đến chuyện Tân Nguyệt bỏ đi Vu Sơn lần trước, mọi người cũng đã có một sự hiểu biết và cảm thông nhất định. Đối với lòng dũng cảm và quyết tâm của Tân Nguyệt, ngoài sự kinh ngạc, bàng hoàng, mọi người không thể nào không nảy sinh ra lòng thán phục nàng.

Suốt cả mấy hôm, mọi người đều lăng xăng, lộn xộn, lo

chuẩn bị hành trang cho hai cha con, và cũng lảng xảng, lộn xộn, lo sắp xếp tâm tình trước khi chia tay nhau. Đến khi ly biệt, thời gian qua sao mà nhanh chóng quá, chỉ nháy mắt, đã đến đêm trước ngày lên đường. Xuân Nhã nhìn Dục Viễn sắp sửa ra đi, nàng quả thật cảm thấy đoạn trường trăm mối, đau đớn không cùng. Trong lòng nàng có một bí mật nho nhỏ, mãi cho đến đêm trước ngày ly biệt, nàng vẫn chưa biết mình nên nói hay không nên nói. Dục Viễn nhìn thấy Xuân Nhã cứ nước mắt doanh tròng, muốn nói nhưng lại thôi.

Nghĩ đến thái độ của mình từ sau ngày hôn lễ, đã có nhiều điều không phải, làm cho nàng chịu nhiều sự thiệt thòi, trong lòng chàng bất giác nảy sinh ra một tình cảm xót thương. Đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Xuân Nhã, chàng nói một cách chân thành rằng:

- Xuân Nhã, xin em tha thứ cho những điều không tốt của anh, và nhớ những điều tốt của anh. Lần đi xa này, đối với anh, có một ý nghĩa rất sâu xa, trọng đại, anh cảm thấy rằng, nó sẽ giúp cho anh thay xương đổi cốt, trở thành một Dục Viễn mà em yêu thích!

Nước mắt Xuân Nhã long lanh bên vành mi cong, sắp chực trào ra, nàng nói một cách thẳng thắn:

- Lúc nào anh cũng là một Dục Viễn mà em yêu thích cả!

Chỉ tại vì em vụng về, cứ làm cho anh nổi giận. Thế nhưng em rất muốn, rất muốn làm cho anh vui lòng! Có nhiều khi em lại làm sai đi phương hướng, nên càng làm cho anh bực bội hơn. Bây giờ, em đã có hơi hiểu biết rồi, thì anh lại phải ra đi...

Chàng nói thật dịu dàng:

- Anh sẽ trở về rất nhanh! Anh bảo đảm với em rằng, anh sẽ tự lo lắng, tự chăm sóc cho mình rất cẩn thận, rất chu đáo, để có thể đem trở về cho em một Dục Viễn nguyên vẹn, an toàn. Anh có một linh cảm rất mạnh mẽ, là anh và cha, nhất định sẽ đánh thắng trận này! Em có biết không, bắt đầu từ lúc anh tiếp nhận chiếu chỉ, anh đã có cái cảm giác là sau cơn mưa trời lại sáng, mọi việc rồi sẽ rất tốt lành cho chúng ta. Anh có niềm tin, là lần này, nhất định anh sẽ lập nhiều công trận, em phải mang đầy lòng tin tưởng nơi anh mới phải!

Nàng cảm thấy trong lòng kích động, nắm lấy tay chàng, rút cuộc nàng cũng kêu lên thật nồng nàn:

- Xin anh nhất định, nhất định phải bình an trở về! Tại vì bây giờ không phải chỉ có một mình em chờ đợi anh, mà con của anh cũng đang chờ đợi anh! Nếu như không phải vì cái sinh mệnh nhỏ bé trong bụng, thì nhất định là em cũng sẽ bắt chước Tân Nguyệt, cùng theo anh đi Vu Sơn

rồi! Bây giờ em không thể nào đi được, chỉ có thể ở nhà chờ đợi anh thôi...

Dục Viễn kinh ngạc:

- Cái gì? Em đã có mang rồi à? Em đã chắc chắn rồi chẳng? Tại sao em không nói gì cả vậy?

- Em chưa kịp nói, thì anh đã nhận chiếu chỉ đi ra chiến trường rồi! Muốn nói, thì sợ anh bị vướng bận, không nói, thì lại sợ anh không vướng bận, thật sự em không biết phải làm sao cho phải...

Xuân Nhã nói, trong lòng cảm thấy một thoáng chua xót, nước mắt không kiềm được nữa, tuôn chảy xuống thành dòng. Vừa mới rơi lệ, nàng chợt nhớ ra Dục Viễn đã từng nói, không thích nhìn thấy nàng khóc, thế là, nàng vội vàng dùng tay quệt nước mắt, miệng không ngừng nói:

- Xin lỗi anh, em lại khóc nữa rồi... tính của em còn trẻ con quá, không chứng chạc chút nào...

Trái tim Dục Viễn nóng lên, chàng đưa tay kéo Xuân Nhã vào lòng, dùng đôi cánh tay rắn chắc của mình, xiết chặt lấy nàng, nói một cách kích động rằng:

- Anh thích nụ cười của em, và cũng thích luôn cả nước mắt của em, càng thích cái tính trẻ con của em hơn, đừng nên sửa đổi đi tính tình tự nhiên của em, hãy quên đi những lời nói bậy bạ của anh lúc trước! Đồng thời, em

phải hứa giúp cho anh một điều...

Nàng ngẩng đầu lên, hỏi một cách sốt sắng:

- Điều gì?

- Giúp anh chăm sóc cho em, và con của anh!

Xuân Nhã nhìn chàng, nước mắt, vẫn cứ lấp lánh trong đôi tròng mắt, thế nhưng, trên môi nàng, đã chan chứa nét cười.

Đêm hôm đó, Nô Đạt Hải dẫn Tân Nguyệt, đến bái biệt lão phu nhân, đến thăm Các Lâm, và cũng đi thăm luôn cả Xuân Nhã, giờ phút biệt ly, sao mà có nhiều lời dặn dò, nhắn nhủ. Ai ai cũng có nhiều thương cảm, có những lời nói không hết.

Đối với những ân oán của những ngày tháng đã qua, mọi người đều có những hối hận và tiếc rẻ không cùng. Đúng như Các Lâm đã nói:

- Nếu biết rằng phải phân ly sớm như thế này, thì tại sao lại làm lãng phí bao nhiêu thời gian để hờn giận, gây gổ nhau làm gì? Con người, quả thật là một sinh vật ngu si! Tân Nguyệt, xin chị hãy tha thứ cho những lời nói tàn nhẫn mà tôi đã từng nói với chị, trong tận cùng trái tim của tôi, cho dù chỗ đứng của chị trong gia đình này như thế nào đi nữa, trước sau gì chị cũng là một người bạn tri kỷ nhất của

tôi!

Tân Nguyệt nói một cách thành tâm, thành ý:

- Được nghe những lời chị nói như thế, tôi thật sự rất cảm động! Tôi mới là người phải xin chị tha thứ, ban nãy chị nói với tôi những lời đó, có phải có nghĩa là chị đã tha thứ cho tôi rồi chẳng?

- Chị muốn tôi tha thứ cho chị những gì? Tha thứ việc chị đã yêu cha tôi, yêu quá nhiều, yêu quá sâu đậm hay chẳng?

Các Lâm hỏi, nhìn Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải thật sâu, thật sâu.

Thế là, Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải đều hiểu rằng, không cần phải nói gì thêm với Các Lâm nữa, nàng, cuối cùng cũng đã hiểu được cái tình cảm đó của hai người, và cũng đã tiếp nhận Tân Nguyệt. Đối với Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải mà nói, sự hiểu biết và tiếp nhận này, quả thật là một điều rất hiếm quý!

Sau khi đi đến phòng lão phu nhân, đến phòng Các Lâm, đến phòng Xuân Nhã, cuối cùng họ đi đến phòng của Nhạn Cơ.

Nhạn Cơ đang đứng trước song cửa, trầm tư mặc tưởng. Nàng ăn mặc tề chỉnh, gương mặt nàng nghiêm trang và hơi có nét đau buồn. Thế nhưng, cái cá tính dũng cảm, và

cái khí chất cao quý lại trở về với nàng. Ánh mắt nàng đã thể hiện sự khoan dung, đầu mày đuôi mắt đã hiển hiện sự cương quyết. Tân Nguyệt đi về phía nàng, cúi đầu vái chào nàng một cái thật sâu:

- Phu nhân...

- Em hãy cứ gọi ta là Nhạn Cơ đi! Nghe thuận tai hơn nhiều!

Tân Nguyệt nói một cách phục tòng:

- Nhạn Cơ, trước đây em đã từng nói với chị quá nhiều lời xin tha thứ, bây giờ em không lập lại nữa! Vì, từ lâu em đã hiểu được một chuyện, sự tổn thương mà em đã tạo ra cho chị, không phải chỉ hai chữ tha thứ là có thể giải quyết được. Hôm nay em đến đây, cốt chỉ để nói với chị rằng, em sẽ tận hết sức mình, lo lắng cho hai cha con anh ấy.

Tuy rằng chuyện đánh nhau ngoài chiến trận em không thể nào giúp được, nhưng chuyện ăn uống giặt giũ, chiếu chăn ấm lạnh, em sẽ hết lòng lo liệu. Xin chị hãy an tâm!

Trong lòng của Nhạn Cơ, dào dạt bao tâm tình kích động, mối hận đối với Tân Nguyệt, đã bị che lấp đi bởi nỗi sầu ly biệt. Giờ này phút này, những yêu hận tình thù của cá nhân nàng đều không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất là sinh mạng của hai cha con này!

Nhạn Cơ nói một cách chấn động:

- Ta sẽ không yên tâm, và cũng không thể nào yên tâm được, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của ta, đều cùng nhau đi đến chỗ vào sinh ra tử, trong tình trạng đó, không một ai có thể an tâm. Tân Nguyệt, nếu như em đã đi theo quân đội, thì ta có một chuyện phải phó thác cho em!

- Dạ!

- Hai cha con nhà này, đều là những người có cá tính quật cường, không chịu nhận thua bao giờ. Cũng giống như hai con trâu đang húc nhau bằng sừng, bây giờ đem cái chiến trường trong gia đình, mang ra ngoài chiến trường thật sự, ta có một câu nói muốn nói với em...

- Xin chị hãy nói đi!

- Muốn tháo mối gút phải cần người cột gút!

Tân Nguyệt khom người xuống trước Nhạn Cơ, nói một cách thành khẩn:

- Em hiểu rồi!

Nô Đạt Hải tiếp lời:

- Nhạn Cơ, em hãy yên tâm, cho dù Dực Viễn đã từng đối với anh như thế nào, cho dù anh có giận nó đến mấy đi nữa, nó vẫn là con trai của anh! Anh sẽ đem tính mệnh

của anh ra mà bảo vệ nó!

Nhận Cơ rung mình lạnh lẽo, nàng kêu lên chân thành:

- Nô Đạt Hải, em hy vọng Dục Viễn bình an, em cũng hy vọng anh bình an, xin anh hãy vì mẹ già vợ yếu, hãy cố gắng để cả hai cha con, cùng trở về nhà không một chút hư hao!

Nô Đạt Hải hứa một cách trịnh trọng:

- Anh xin hứa!

Tân Nguyệt nhìn cả hai người, đoán rằng giữa họ, hẳn là có rất nhiều lời để nói với nhau, nàng lại cúi người chào

Nhận Cơ:

- Em xin phép về Vọng Nguyệt Tiểu Trúc trước, bọn Khắc Thiện và Vân Na đang chờ em!

Nô Đạt Hải gật gật đầu, Nhận Cơ không nói gì. Khi Tân Nguyệt đi ra đến cửa phòng, Nhận Cơ rút cuộc cũng thốt ra hai chữ:

- Tạm biệt!

Tân Nguyệt quay phắt đầu lại, cảm nhận được phân lượng của hai chữ này, nó nặng quá sức tưởng tượng! Đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ, nhưng gương mặt nàng lại rạng rỡ nét vui mừng, nàng đáp trả lại hai chữ bằng một giọng mũi nghẹn ngào:

- Cảm ơn!

Sau khi Tân Nguyệt ra khỏi phòng, Nhạn Cơ và Nô Đạt Hải cùng nhìn nhau, im lặng. Một lúc thật lâu sau, hai người vẫn cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không một ai mở miệng nói được tiếng nào. Sau đó, Nô Đạt Hải là người cất tiếng nói trước:

- Từ lâu rồi, anh vẫn cứ muốn nói với em rằng, địa vị của em trong trái tim anh, không một ai có thể thay thế. Sau khi xảy ra chuyện của Tân Nguyệt rồi, mà anh vẫn còn nói những lời này, hình như là một điều giả dối, thế nhưng, đó là sự thật.

Nhạn Cơ hơi mím miệng cười, trong nụ cười có mang một thoáng thê lương:

- Cho dù đó là thật hay không, em cũng đã độc chiếm hai mươi năm tinh hoa nhất của cuộc đời anh. Hai mươi năm đó, là khoảng thời gian mà Tân Nguyệt không có cách gì dành đi được! Nếu như em có được những suy nghĩ như thế sớm hơn, thì có thể sẽ không xảy ra quá nhiều chuyện như vậy!

Nô Đạt Hải nhìn Nhạn Cơ trân trời, dưới ánh mắt và những lời nói đó của nàng, chàng cảm nhận được sự nuối tiếc và thâm tình của nàng dành cho mình, sự cảm nhận đó làm cho trái tim chàng cảm thấy đau đớn. Nhạn Cơ nhìn chàng thật sâu, thật sâu, tình cảm tự trong tận cùng tâm khảm rút

cuộc cũng chiến thắng được sự kiêu hãnh cuối cùng, nàng thấp giọng nói:

- Xin hãy tha thứ cho em! Xin hãy tha thứ cho sự hung hăng, cuồng nộ, thái độ hiếu chiến...

- Các Lâm có một câu nói rất chí lý...

- Nó nói gì?

Chàng nói một cách nhấn mạnh:

- Tha thứ em những gì? Tha thứ em đã yêu anh quá sâu, quá đậm chằng?

Nhận Cơ không còn kềm chế được, nước mắt lập tức trào ra. Nô Đạt Hải mở rộng vòng tay, nàng lập tức nhào vào lòng chàng. Chàng ôm lấy nàng, thật chặt, thật chặt, như muốn dùng sức mạnh của đôi cánh tay, cho nàng cảm nhận được sự ăn năn, hiểu biết và tình yêu của mình.

Nhận Cơ nghẹn ngào kêu lên rằng:

- Ô! Nô Đạt Hải, xin anh đừng bao giờ để cho em có sự nuối tiếc! Đừng nên để cho sự tỉnh ngộ của em trở thành quá trễ! Anh phải cho em cơ hội bù đắp, biết không anh? Biết không anh? Về sau, ngày dài tháng rộng, em sẽ cố gắng làm bạn với Tân Nguyệt, em đã hiểu rõ rồi, có một người đàn bà khác cùng yêu anh như em yêu anh, không có nghĩa là đến ngày tận thế! Nô Đạt Hải, xin đừng để cho cả hai chúng em mất đi anh! Đó, mới là thật là đến ngày

tận thế!

Nô Đạt Hải nói thật cảm động:

- Em yên tâm, chúng ta còn rất nhiều thời gian, về sau, ngày dài tháng rộng, hãy để cho chúng ta cùng nhau bù đắp, cho những thiếu sót của những ngày tháng vừa qua!

* * *

Đêm đó, trong tướng quân phủ, không một ai có thể ngủ được. Nỗi sầu ly biệt, làm cho mọi người đều như bị cột lại thật chặt. Nguyên cả một buổi tối, Tân Nguyệt cùng với Khắc Thiện, Vân Na, Mãng Cổ Thái nói với nhau biết bao lời từ biệt. Ngôn ngữ khi ly biệt bao giờ cũng là những thương cảm vô vàn. Người xưa đã từng có những câu thơ diễn tả:

- Vô cùng vô tận là ly biệt,

Góc bể chân trời mãi nhớ mong!

xxxxxxx

Sáng sớm hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, Nô Đạt Hải, Dực Viễn và Tân Nguyệt, dẫn theo A Sơn và một vài tùy tùng thân cận, rời khỏi tướng quân phủ, đi ra ngoại thành phối hợp với đại quân của triều đình, khởi hành đi Vu Sơn. Khi ra đi, Tân Nguyệt mặc bộ quần áo vải màu xanh, nàng dùng một mảnh vải màu xanh, bao lấy mái tóc, gương mặt không một chút son phấn. Vóc người nàng vốn đã nhỏ bé,

lúc này nhìn thấy càng nhỏ bé hơn nữa, giống như một đứa bé mới mười ba, mười bốn tuổi. Lão phu nhân, Nhạn Cơ, Các Lâm, Xuân Nhã, Cam Châu, vú Tô, tổng quản Ba Đồ, Vân Na, Khắc Thiện, Mãng Cổ Thái... cùng tất cả bọn gia đình, a hoàn trong phủ, đều ra tận cổng lớn tiễn đưa. Nhạn Cơ nhìn vào vóc dáng nho nhỏ, gầy gầy của Tân Nguyệt, không dám tin rằng, người con gái nhỏ bé này, lại đã từng là kinh địch số một của mình. Nàng lại càng không thể tin được, người con gái nhỏ bé đó, lại hai lần đi Vu Sơn!

Nô Đạt Hải thúc ngựa đi lên phía trước, Dực Viễn theo sát sau lưng, tiếp theo đó là Tân Nguyệt. Bọn họ đi được một đoạn, Nô Đạt Hải quay đầu lại nhìn, đưa tay vẫy vẫy mọi người. Dực Viễn và Tân Nguyệt cũng quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Các Lâm dùng tay bắt lên miệng làm loa, kêu thật to rằng:

- Mã đáo thành công! Đi sớm về sớm nhé!

Mọi người cũng ùn ùn kêu theo, tiếng kêu dậy trời:

- Mã đáo thành công! Phải toàn thắng trở về đây nhé!

Xuân Nhã kêu lên thật to:

- Nhớ viết thư về nhé! Phải phái người phi ngựa tốc hành về báo tin mừng nhé! Phải bảo trọng lấy thân nhé!... Trời lạnh nhớ mặc thêm áo ấm nhé!...

Khắc Thiện cũng tham gia vào, hét lên om sòm:

- Đừng nên quên mọi người nhé! Đánh cho kẻ địch một trận tơi bời hoa lá, không còn một manh giáp nhé!...

Nô Đạt Hải cười cười, đưa tay kéo dây cương, quay đầu lại, hướng về phía trước phóng nhanh. Dực Viễn và Tân Nguyệt cũng phóng ngựa vọt theo. Mọi người đứng ở cửa, đưa tay vẫy theo như điên, như cuồng, người kêu người la, đưa mắt nhìn theo đoàn người của Nô Đạt Hải càng đi càng xa, xa dần, xa dần, cuối cùng, biến thành một đám bụi mờ cuồn cuộn tung lên, mất hút ở phía cuối đường xa thẳm.

QUỲNH DAO

Quận chúa Tân Nguyệt

Chương 16

Gió hiu hiu, thổi vi vu, núi trùng trùng, mây âm u.
"Chiến dịch Vu Sơn" lần này, là một chiến dịch gian khổ và dai dẳng.

Trong cuộc chiến tranh lần này, đoàn quân của cha con Ngô Đạt Hải, áp dụng chiến thuật "kéo dài", họ bao vây nguyên cả một ngọn núi Vu Sơn, kéo dài đến bốn tháng trời liên tiếp. Họ cắt hẳn con đường tiếp vận lương thực của kẻ địch, tiêu hao chiến bị cùng vũ khí của bọn chúng. Họ luôn luôn chuẩn bị cùng bọn địch đánh những trận đánh ngắn bất ngờ, và như thế họ dần dần dồn kẻ địch vào một bên núi Vu Sơn, ngay trên đỉnh của ngọn Đại Hồng Lĩnh. Sau đó, họ dựng trại ngay phía dưới sơn cốc, chuẩn bị binh mã, gươm giáo lúc nào cũng sẵn sàng, chuẩn bị cho một trận đại chiến sẽ xảy ra bất cứ lúc nào.

Trong trận chiến tranh dài dằng dặc đó, quân đội của Ngô Đạ Hải và bọn Thập Tam Gia Quân đụng độ nhau tất cả mười bảy lần. Ngô Đạ Hải là người cực nhọc nhất, chàng điều binh khiển tướng, đốc thúc ba quân, gần như không có một đêm nào ngủ được yên giấc. Người xưa có thơ nói rằng:

*- Tướng quân kim giáp dạ bất thoát,
Bán dạ quân hành qua tướng bát,
Phong đầu như đao diện như cát!*

Tạm dịch:

*- Tướng quân áo giáp không hề cởi,
Đêm tối hành quân phá địch nhân,
Gió cắt như dao, mặt lạnh căm!*

Dùng để diễn tả quân đội của Ngô Đạ Hải rất chính xác.

Dực Viễn là chim non mới ra ràng, sung sức, liều mạng, mỗi lần có trận đụng độ, chàng đều đánh với một tinh thần quyết chiến, hoàn toàn bất kể đến sinh mạng của mình.

Cách đánh liều mạng đó của chàng, thế mà cũng vô cùng oanh liệt, gây nhiều thiệt hại cho quân địch. Làm cho Ngô Đạ Hải trong sự kinh hoảng giạt mình, cũng không thể kèm chế được sự hãnh diện và nổi vui mừng vì "hổ phụ sinh hổ tử". Thế nhưng, khi chiến sự càng lúc càng gia tăng, Dực Viễn càng đánh càng anh dũng. Mỗi lần phái

chàng ra đi, Nô Đạt Hải đều nơm nớp lo sợ, sợ rằng thằng con trai mình sẽ một đi không trở lại. Và vì không an tâm, Nô Đạt Hải thường hay đi theo phía sau đánh tập hậu để bảo vệ Dục Viễn. Và nhờ vậy, đã rất nhiều lần vào những lúc nguy kịch nhất, chàng cứu được Dục Viễn thoát khỏi vòng vây. Có một lần, suýt chút Dục Viễn đã bị kẻ địch bắt sống, cũng may Nô Đạt Hải kịp thời kéo quân đến, đánh lui được quân địch, mới giải vây được cho chàng. Thế nhưng, chỉ mấy hôm sau, chàng lại dẫn quân theo truy kích một đoàn quân đã bị bại của quân địch, theo mãi đến vùng hiệp cốc của ngọn Cửu Khúc Sơn. Trong trận đánh trước, Nô Đạt Hải đã bị bại trận cũng tại vùng hiệp cốc của ngọn Cửu Khúc Sơn này, vì vậy khi vừa nghe tin, Nô Đạt Hải đã tức tốc dẫn một đội quân, rượt theo vào sơn cốc để tăng viện.

Quả nhiên, trong sơn cốc có phục binh, đồng thời đó lại là đội quân tinh nhuệ nhất của bọn Thập Tam Gia Quân, Dục Viễn bị rơi ngay vào ổ phục kích, binh sĩ bị thương vong thật trầm trọng. Khi Nô Đạt Hải rượt theo đến nơi, Dục Viễn đang tứ bề thọ địch, tình trạng đang đến hồi nguy kịch. Tuy rằng Nô Đạt Hải dẫn quân đánh thốc vào, cuối cùng cũng đẩy lui được bọn Thập Tam Gia Quân, thế nhưng cả hai cha con, người nào cũng bị thương.

Khi Tân Nguyệt nhìn thấy cả hai cha con, cùng ôm vết thương trở về doanh trại, nàng sợ đến thất kinh hồn vía. Cũng may, Dực Viễn chỉ bị thương nhẹ trên cánh tay, sau khi được quân y băng bó xong xuôi, đã không việc gì. Nô Đạt Hải thì không may mắn được như thế, cánh tay chàng bị một mũi tên cắm vào, quân y phải cắt banh phần thịt chỗ đó, mới có thể lấy được đầu mũi tên ra. Tân Nguyệt lúc nào cũng đứng bên cạnh tiếp tay với quân y, khi thì đưa dao, khi thì đưa khăn, khi thì đưa bông băng... vô cùng bận rộn. Nhìn thấy Nô Đạt Hải cắn chặt răng nhịn đau, nhìn thấy máu tươi từ chỗ vết thương chảy trào ra, sắc mặt nàng hơi có chút trắng bệch đi, thế nhưng, nàng vẫn anh dũng đứng đó từ đầu chí cuối, hai bàn tay thật vững chãi, lúc nào cũng kịp thời đưa cho quân y những dụng cụ cần thiết.

Cuối cùng, vết thương cũng đã được băng bó xong xuôi. Thầy thuốc vừa lùi ra khỏi lều, Dực Viễn, với một tâm tình hối hận cực điểm, đã xông đến trước mặt Nô Đạt Hải, quỳ phục xuống kêu lên rằng:

- Cha, cũng tại vì con thích lập công, không chịu nghe theo lời chỉ dẫn của cha, nên mới bị lọt vào ổ phục kích của kẻ địch! Cũng chỉ vì cứu con, nên cha mới bị thương! Con chết đi không có gì đáng tiếc, chỉ sợ cha có mệnh hệ nào,

thì tội con thật là đáng chết!

Nô Đạt Hải nắm ngay tay của chàng, kêu lên một cách thật kích động:

- Cái gì gọi là con chết đi không có gì đáng tiếc? Đó là một câu nói quỷ quái gì vậy? Tại sao con chết đi không có gì đáng tiếc? Mấy tháng nay chúng ta ở ngoài chiến trường, mỗi lần đánh nhau con đều liều mạng, con muốn chứng minh cái gì? Chẳng lẽ con không hiểu rằng, làm một người tướng lãnh, việc chỉ huy điều hành quan trọng hơn chuyện xung phong đi trước bọn sĩ tốt hay sao? Ngày nào con cũng liều mạng như thế, làm cho cha nhìn đến độ kinh tâm tán đởm, con nghĩ rằng, chỉ cần con liều mạng, chiến đấu đến chết như thế, là mới được xem như báo đền ân sủng của hoàng thượng và triều đình, vinh danh cho gia đình hay sao?

Dực Viễn kêu lên:

- Đúng vậy! Con quả thật muốn chứng minh một điều; chứng minh rằng con không phải chỉ là một loại công tử chỉ biết chuyện trăng hoa tuyết nguyệt! Con không sợ chết, chỉ sợ cha xem con là một sự sỉ nhục, nếu như con chết một cách oanh oanh liệt liệt, cha sẽ xem con là một vinh dự, là một niềm kiêu hãnh!

Nô Đạt Hải chấn động đến cực điểm:

- Tại sao con lại nghi ngờ địa vị của con trong lòng cha được chứ! Không bao giờ cha xem con là một sự sỉ nhục đâu!

- Thế nhưng con đã làm biết bao nhiêu chuyện khốn nạn tày trời, thậm chí con còn dám đánh nhau với cha, nói những lời hỗn xược không giống ai, con nghĩ, hẳn là cha hận con dữ lắm!

Nô Đạt Hải nhìn Dục Viễn trừng trừng không chớp mắt:

- Không, mà ngược lại, cha cứ ngỡ rằng, con hận cha dữ lắm!

Dục Viễn nhìn cha một cách đau khổ, trong lòng chất chứa biết bao nhiêu lời nói, trong nhất thời dạt dào lai láng, không còn kèm chế được, chàng buột miệng kêu lên:

- Cho dù con đã từng hận cha, đó là vì sự hờ đồ, cuồng vọng của tuổi trẻ, ăn chưa no lo chưa tới! Từ lúc ra chiến trường đến nay, con mới biết được bản lĩnh của cha!

Trong mấy trận đánh nhau, cha đã dũng cảm trầm tĩnh, bày binh bố trận, thiết mưu lập kế... làm cho con nảy sinh ra sự tôn sùng cha từ trong tận cùng tâm khảm! Con càng tôn sùng cha bao nhiêu, thì lại càng tự cảm thấy xấu hổ bấy nhiêu, càng cảm thấy tự xấu hổ bao nhiêu, thì lại càng mong muốn mình có được một sự biểu hiện tốt đẹp hơn!

Con không muốn cha thất vọng vì con, con... con muốn có được sự biểu hiện trước mặt cha một cách mãnh liệt biết bao nhiêu, do đó, con mới liều mạng đến như vậy!

Nô Đạt Hải nhìn Dục Viễn một hồi lâu, đột nhiên đưa tay ra, câu ngay cổ chàng, kéo thẳng vào lòng mình:

- Nghe đây! Từ nhỏ, con đã là sự hãnh diện của cha, là sự vinh quang của cha, cha coi trọng sinh mạng của con còn hơn sinh mạng của chính mình! Cho dù lúc cha đánh nhau với con, tuy rằng cha có cảm thấy bức bối vì đã bị thương tích, nhưng con đã đánh quá đẹp, điều đó làm cho cha vui mừng, vì con hơn cha là nhà có phúc! Những ngày tháng gần đây, sự đau khổ lớn nhất của cha, là ngỡ rằng mình đã mất đi sự kính trọng và lòng thương yêu của con! Bây giờ cha đã biết, con vẫn là Dục Viễn của cha, đó là một điều quá sức quý báu đối với cha! Bây giờ, hai cha con ta, hãy bỏ đi hết tất cả những điều không vui! Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta hãy nắm tay nhau chống địch, cả hai cha con cùng thật sự đồng tâm vậy!

- Dạ!

Dục Viễn trả lời bằng một giọng ngắn gọn và chắc nịch. Tân Nguyệt đứng một bên, đôi mắt nàng rơm rớm lệ, cổ họng nàng như vương vướng một khối gì cứng ngắc.

Nàng hơi hít hít mũi, nhưng đôi môi bất giác nở một nụ cười. Sau đó, nàng dọn dẹp đồng quần áo dơ bê bết những máu, đem ra ngọn suối nhỏ ở phía ngoài lều, bắt đầu giặt giũ.

Trong lúc giặt quần áo, miệng nàng vẫn không ngừng hát nho nhỏ. Hát mãi hát mãi, đột nhiên phía sau lưng nàng vang lên tiếng gọi:

- Tân Nguyệt!

Nàng quay đầu lại, thấy Dục Viễn đang đứng ở đó, nàng hỏi:

- Cha anh đâu rồi?

- Ngủ rồi!

Nàng mỉm cười, nói:

- Ô, nhất định là ông sẽ mơ một giấc mơ thật đẹp. Tuy rằng ông ấy bị thương một chút, thế nhưng, anh đã cho ông một thứ thuốc thần diệu nhất!

Dục Viễn ngồi xuống bên cạnh nàng:

- Tôi có một chút chuyện muốn nói với cô.

- Anh nói đi, tôi nghe đây!

- Từ lúc rời khỏi vùng trời nhỏ bé, giới hạn của gia đình, những ngày tháng gần đây, tầm nhìn của tôi đã rộng lớn hơn, tôi đã được tôi luyện nhiều hơn, thể nghiệm nhiều hơn, tất cả những chuyện đã qua, bỗng dưng trở nên thật

nhỏ bé, thật xa vời. Bây giờ, khi nhớ lại sự náo loạn vô lý của mình khi trước, tôi cảm thấy xấu hổ vô vàn. Mãi đến bây giờ, tôi mới có thể bình tâm tĩnh trí mà nói với cô một câu, chẳng trách nào mà cô chọn cha tôi!

Tân Nguyệt ngồi nghe thật yên lặng, trên môi nàng, vẫn giữ mãi nét cười. Đợi Dục Viễn nói xong, nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn Dục Viễn thật sâu, thật sâu, sau đó, nàng lắc đầu nói rằng:

- Anh sai rồi! Thật sự, tôi chưa bao giờ có sự "chọn lựa"! Lúc trước, khi tôi gặp cha anh lần đầu tiên, tôi đang bị bọn cướp bắt đi, cha anh từ trên trời phóng xuống, bay nhanh đến bên cạnh, như một thiên thần, cướp lấy tôi từ trên tay kẻ địch. Trong mắt của tôi, ông là một khối sáng lóng lánh, là một bầu trời rộng lớn, bao trùm, là uy vũ bất phàm, và cũng là độc nhất vô nhị! Ông ấy chụp lấy, không phải chỉ có con người của tôi, mà còn luôn cả trái tim của tôi nữa! Bắt đầu từ hôm ấy, trong ánh mắt của tôi, chưa bao giờ có một người đàn ông thứ hai nào khác. Cha của anh, ông ấy là chúa tể của tôi kiếp này, là vận mệnh của tôi, là tín ngưỡng của tôi, là thần, là thánh của cuộc đời tôi. Tôi đã bị "tiếng sét ái tình", đã hoàn toàn "tự nguyện" ngay từ giây phút đầu tiên! Do đó, tôi không hề có sự chọn lựa, tôi đã trao gửi trái tim mình từ lâu, buông rơi quyền chọn lựa từ

lâu rồi!

Dục Viễn nhìn nàng trừng trừng, cả nửa buổi sau, chàng mới thở ra một hơi dài:

- Ồ, lẽ ra cô phải nói với tôi những lời này từ sớm, để cho tôi khỏi tự mình xây cho mình một giấc mộng hảo huyền!...

Chàng hơi dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, nếu cô nói với tôi quá sớm, có thể là tôi lại càng giận dữ hơn, càng hồ đồ bộp chộp hơn! Nếu như không trải qua cuộc chiến tranh này, có thể là vĩnh viễn tôi cũng không hề thức tỉnh được. Bây giờ thì coi như tôi đã hiểu được rồi, từ trước tới nay, tôi là một thằng ngốc tự mình ràng buộc mình, tự mình nhả tơ giăng lưới trói lấy mình vào đó, lại còn trách người này người nọ một cách mù quáng! Thật là vừa tội nghiệp, vừa buồn cười! Nói cho cùng, cô chưa bao giờ cho tôi một cơ hội nào cả, từ đầu chí cuối, trong mắt cô chỉ có một mình cha mà thôi... thế mà tôi, ồ... tôi thật là một kẻ ngốc nghếch, ngu ngơ, bản thân đang ở trong hạnh phúc mà không biết rằng mình hạnh phúc!

Chàng nói bằng một giọng đầy cảm khái.

Tân Nguyệt cảm động nhìn chàng, nói thật chân thành:

- Anh biết không? Anh thật sự đã thay xương đổi cốt, thoát thai ra khỏi cái kén tăm chặt hẹp của mình rồi đấy, giờ này

phút này, tôi thật sự hy vọng tất cả mọi người trong gia đình đều có mặt ở đây!

- Tôi cũng hy vọng như thế, nhất là... Xuân Nhã!

Tân Nguyệt chấn động.

Chàng kéo dài giọng nói, thở ra một hơi dài:

-Ồ... không dấu gì cô, bây giờ tôi lại thật sự hơi có chút tưởng nhớ Xuân Nhã đấy chứ, nhớ nụ cười ngây ngô của nàng, nhớ sự ngây thơ không chút tính toán của nàng...

Đôi mắt Tân Nguyệt nhìn chàng sáng rực, nàng quá kích động, quá vui mừng!

Giọng nói của nàng như thể hoan hô:

- Tôi biết lắm mà! Nhất định là thế nào rồi anh cũng sẽ hiểu, từ đây về sau, anh và nàng thế nào rồi cũng sẽ có rất nhiều những ngày tháng bình an hạnh phúc bên nhau... tôi biết lắm mà! Tại vì tôi đã nhận được trái táo của Xuân Nhã!

Dực Viễn nhìn vào Tân Nguyệt đang vui mừng, hớn hở, bất giác chàng không khỏi cảm thấy nhớ nhà. Màn đêm đã bắt đầu ngự trị lúc nào không hay biết, vài đốm lửa lập lòe từ những con đom đóm bay đêm, ần ần hiện hiện ở phía rừng cây trước mặt. Nhà, xa quá là xa, thế nhưng, đợi đến khi bọn họ ca khúc khải hoàn trở về, hẳn là mọi sự đều không còn giống như trước nữa, trong căn nhà mới đó, sẽ không bao giờ còn chiến tranh và thù hận nữa. Cho dù là

Nhận Cơ, chưa biết chừng cũng sẽ có thể tiếp nhận Tân Nguyệt. Nếu như bà vẫn không tiếp nhận được, nhất định là chàng sẽ bảo với mẹ rằng, yêu một người rất dễ, nhưng cùng đi với người đó "vào sinh ra tử" thì lại không phải là một việc đơn giản tí nào! Anh hùng hảo hán trong thiên hạ, không một người nào có thể thoát khỏi tình yêu như thế đó của Tân Nguyệt! Nô Đạt Hải không phải là thần thánh gì, thế nhưng, cho dù ông có là thần thánh, ông cũng tránh không khỏi!

Trải qua lần trao đổi tâm tình thành khẩn đó, Nô Đạt Hải, Dục Viễn và Tân Nguyệt đã thật sự thông cảm, hòa hợp với nhau một cách hoàn toàn. Không còn nghi ngờ, không còn oán hận, cũng không còn phản nộ và đả kích lẫn nhau, cái đời sống đó thật là kỳ diệu vô cùng! Hai cha con, cho tới lúc đó, đã thật sự hoàn hoàn toàn toàn đồng tâm nhất trí. Đối với Nô Đạt Hải, Dục Viễn hoàn toàn tâm phục khẩu phục, vừa kính vừa yêu, và chàng cũng không còn "liều mạng" như trước nữa!

Sau đó, trận chiến có tính cách quyết định cũng đã tới.

Trận chiến này, đánh đến độ trời nghiêng đất ngửa, nhật nguyệt âm u. Cả hai bên đều bị thương vong trầm trọng, máu chảy thành sông, thân chết thành núi. Thế nhưng,

quân đội của Nô Đạt Hải cuối cùng cũng đã đánh thắng!
Chiến thắng rồi!

Thế nhưng, trong cuộc chiến thắng này, Nô Đạt Hải đã phải trả một giá quá lớn!

Chiến thắng rồi! Chiến thắng rồi! Chiến thắng rồi! Khi Dục Viễn đem mặt cờ trắng có thêu hai chữ "Tĩnh Khẩu", cắm trên đầu ngọn Đại Hồng Lĩnh, sự kiêu hãnh và vui mừng, sung sướng, gần như không có một thứ ngôn ngữ hay văn tự nào có thể diễn tả được. Thế nhưng, ngay trong lúc niềm vui thắng lợi còn đang thăng hoa, đột nhiên, phía bên địch quân bỗng xông ra một đội cảm tử quân cuối cùng, nhào về hướng Dục Viễn đang đứng cắm cờ, mấy chục mũi tên, từ bốn phương tám hướng, đều bắn vào Dục Viễn. Biến cố xảy ra quá bất ngờ, Dục Viễn chưa kịp ứng phó, Nô Đạt Hải đã gầm lên một tiếng, nguyên cả thân người lao về phía Dục Viễn. Chàng giống như một con chim đại bàng trắng, đập vào Dục Viễn té văng xuống đất, chàng dang rộng hai tay, như thể đôi cánh lông trắng, bao bọc cả người Dục Viễn lại. Chỉ trong chốc lát, tất cả các mũi tên, đều bắn cả vào người Nô Đạt Hải, làm cho cả người chàng tua tủa những tên nhọn, như thể một con nhím to lớn.

Khi Nô Đạt Hải được khiêng trở về doanh trại, chàng vẫn

còn cố gắng giữ được hơi thở cuối, chưa nhìn thấy Tân Nguyệt, chàng không thể nào nhắm mắt được. Nằm trên đất, chàng dùng tay trái nắm lấy Dục Viễn, tay phải nắm lấy Tân Nguyệt, mỉm cười nhìn cả hai người, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nói rằng:

- Đừng nên đau khổ, chết ở sa trường, da ngựa bọc thây, là ta đã chết rất đúng chỗ, đúng cách! Em và con phải can đảm mà sống thật đàng hoàng, đem sự vinh quang của chiến thắng trở về! Dục Viễn, hãy nói với mẹ con rằng, cha xin lỗi, cha đã hứa với mẹ con là sẽ bình an trở về, thế nhưng, cha không có cách gì giữ được lời hứa rồi!

Dục Viễn đã đau khổ đến độ không nói được một lời, cả người chàng như lạc vào tận đâu đâu. Chàng không thể nào tin được đây là sự thật, và cũng không thể nào tập trung tư tưởng, đôi mắt của chàng, cứ nhìn trừng trừng, trân trối vào Nô Đạt Hải, không thể nào nhúc nhích, động đậy gì được!

Tân Nguyệt thì rất can đảm lắc lắc đầu, nước mắt ứa đọng trong mắt nàng, cũng bị quẹt đi thật nhanh. Nàng nhìn Nô Đạt Hải một cách trầm tĩnh, nói bằng một giọng bình lặng, mạnh mẽ và rõ ràng:

- Nô Đạt Hải! Anh nghe đây! Con đường xuống tuyến đài, em không thể nào để cho anh đi một mình được! Con

đường chốn nhân gian, anh cũng không thể nào để cho em tự mình đi hết! Lần trước, em tìm theo anh đến Vu Sơn, là vì để cùng anh đồng sinh cộng tử, lần này, em cương quyết theo anh đi xuất chinh, cũng là vì muốn cùng anh đồng sinh cộng tử, lần trước ở Vu Sơn, anh vốn đã muốn chết, chính em đã yêu cầu anh tiếp tục sống, những ngày tháng sống bên nhau đó, tuy rằng có nhiều mưa gió bão bùng, thế nhưng, cuối cùng anh cũng đã chuyển bại thành thắng, đã rửa sạch được nỗi nhục lần trước, ân ân oán oán, cũng đã giải tỏa êm xuôi, chúng ta quả đã không sống thừa một ngày nào, phải không?...

Nô Đạt Hải rung động cả người, chàng nhìn Tân Nguyệt thật sâu, thật sâu.

- ... Bây giờ, trong lòng anh và em, đều không còn gì nuối tiếc, việc Nhạn Cơ phó thác cho em, em cũng đã không phụ lòng kỳ vọng. Người hiểu em nhất trong thiên hạ này là anh, xin anh nói cho em nghe, anh chết đi rồi, làm sao em có thể đơn độc sống tiếp tục? Đi theo anh, là con đường duy nhất, và cũng tốt đẹp nhất cho cuộc đời em! Nếu như anh cảm thấy rằng mình đã chết thật đúng chỗ, đúng cách, thì xin anh cũng hãy để cho em chết đúng chỗ, đúng cách vậy!

Nô Đạt Hải biết rằng nói gì cũng vô ích, hướng chi, chàng

cũng không còn sức lực để nói thêm gì nữa. Trên đôi môi chàng hiện lên nét cười, ánh mắt chàng và ánh mắt của Tân Nguyệt giao nhau, nồng nàn, đắm thắm. Chàng thấp giọng kêu lên:

- Tân Nguyệt, em đã làm cho anh không sống thừa kiếp này!

Tân Nguyệt nói một cách si dại:

- Anh cũng vậy!

Hai bàn tay của Nô Đạt Hải buông lơi, chàng đã thật sự nhắm mắt từ biệt cõi đời.

Dục Viễn giật nảy mình kinh hoảng, nhào lên kêu thét:

- Cha! Cha! Cha trở về đây! Về đây! Cha ơi...

Tân Nguyệt nhẹ nhàng đỡ tay Nô Đạt Hải xuống, nàng cúi người xuống, thật cẩn thận, thật tỉ mỉ vuốt lấy mí mắt chàng, để cho hai mắt chàng nhắm lại hoàn toàn. Sau đó, nàng trịnh trọng cởi sợi dây chuyền Tân Nguyệt đeo trên cổ mình ra, quay người lại nói với Dục Viễn:

- Dục Viễn, tôi thật sự rất xấu hổ khi nhận lòng ưu ái và tâm tình chứa đựng trong sợi dây chuyền này! Anh có thể nào giúp cho tôi một việc? Đem sợi dây chuyền này tặng lại cho Xuân Nhã hay không? Tôi vẫn cứ có cảm giác, sợi dây chuyền này là vật thuộc về nàng, anh đã từng từ chối một lần, hy vọng lần này, anh sẽ không từ chối nữa!

Nói xong, nàng chụp lấy bàn tay Dục Viễn, dúi sợi dây chuyền đó vào tay chàng. Dục Viễn ngơ ngẩn nhìn sợi dây chuyền trên tay, cả người chàng vẫn còn bị chìm đắm trong nỗi bi thương tột cùng, thần trí vẫn còn bàng hoàng, rúng động. Trong nhất thời, chàng cầm lấy sợi dây chuyền, đứng ngẩn ngơ ở đó, không biết trái tim mình đang ở đâu, người mình đang ở chốn nào.

Trong lúc Dục Viễn vẫn còn đang thất hồn lạc vía đó, Tân Nguyệt đã lấy ra cây dao găm nàng vẫn đem theo bên mình từ sau biển cổ Kinh Châu, hai bàn tay nàng nắm lấy chuôi dao, dùng toàn bộ sức lực có được, cắm mạnh thẳng xuống ngay trái tim mình.

Nàng ngã nhào lên người Nô Đạt Hải, đầu tựa vào ngực chàng. Máu của nàng và chàng, nhuộm đỏ chiếc áo giáp màu trắng toát của chàng. Trời cao không để cho nàng đau đớn quá lâu, nàng đã đi theo chàng thật nhanh chóng.

Dục Viễn kinh hoàng tỉnh lại, sự chấn động và bi thương, đều đã đạt đến cực điểm, chàng quỳ nơi đó, đầu óc trắng xóa hết một vài giây, tiếp theo đó, hai bàn tay chàng cung lại, ngửa cổ lên trời kêu to:

- Cha... Tân Nguyệt...

Tiếng kêu của chàng, xuyên thấu mây xanh, vượt thẳng

vào tận mấy tầng trời xa thẳm. Trong sơn cốc vang dội tiếng hồi âm, như thể đất trời chuyển động. Thế nhưng, cho dù tiếng kêu có mãnh liệt đến đâu, cũng không thể nào kêu lại được Tân Nguyệt và Nô Đạt Hải. Họ bình lặng nằm tựa vào nhau, trên đôi môi của hai người, đều có mang nét cười, họ đã đem tất cả những ưu tư phiền muộn, thị thị phi phi, ân ân oán oán... bỏ lại hết cho nhân gian.

Một tháng sau, Dực Viễn dẫn đại quân, hộ tống linh cữu của Nô Đạt Hải và Tân Nguyệt, về đến Bắc Kinh. Lão phu nhân, Nhạn Cơ, Các Lâm, Khắc Thiện, Vân Na, Mãng Cổ Thái cùng Xuân Nhã lúc đó bụng đã to, tất cả đều mặc một màu tang trắng, nghinh đón ở ngoại thành Bắc Kinh. Lúc đó đã là mùa Đông, hoa tuyết bay phát phới, đất trời mang mang rét buốt. Hai đoàn người bị thương cùng gặp nhau giữa một màn trời trắng xóa. Dực Viễn ngẩng khuôn mặt đầy nét phong sương lên, nói với người nhà hai câu:

- Tôi chưa bao giờ trải qua trận chiến tranh khốc liệt như thế, tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy cái chết quá đẹp như thế!

Hết .